

Giới thiệu Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu

Bạn đang đọc truyện Bí mật mảnh ghép tình yêu của tác giả alwaysb4by trên website đọc truyện online. Đằng sau cánh cửa ấy, một thế giới thiên đàng rộng mở! "Eros...! Eros..!" Một tiểu thiên sứ đáng yêu từ bên ngoài chạy vào, trước mặt cô bé là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Nàng chính là Nữ thần của tình yêu - Eros. "Tiểu quý, sao thế con?" "Có...có chuyện lớn rồi..., thưa nữ thần!" "Sao vậy?" - Eros vẫn mỉm cười hiền hoà đáp "Tên Arose...hắn...hắn làm rơi viên đá ..." "Viên đá...?" Phải, đó chính là viên đá Mexoni - cội nguồn của tình yêu trên thế giới này. Cách đây đã lâu lắm rồi, có một tên ác quỷ vô cùng tàn bạo. Hắn ta độc ác giết hại bao người, phá hủy tất cả chỉ vì muốn làm bá chủ trời đất. Hok một ai có thể ngăn cản được hắn, trái đất dần trở lên chết chóc, hok còn sự sống. Trước tình trạng ấy, thượng đế đã dùng tất cả sức mạnh của mình sáng tạo ra một viên đá để có thể chế ngự được ác ma. Đó là viên đá Mexoni. Tại sao chỉ một viên đá lại có sức mạnh to lớn đến thế? Tất cả mọi người đều bị nó cám dỗ, đều muốn chiếm đoạt nó cho riêng mình. Liệu ai mới thực sự là chủ nhân của Mexoni?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đứa Trẻ Của Số Phận

“Cứu tôi với...! Cứu tôi với...!”

Trong màn mưa tầm tã, một tiếng hét thảm thiết vang lên. Đó là tiếng của một người phụ nữ trẻ rất đẹp. Cô ta mặc một bộ váy dạ tiệc màu đen tuyền bị ngâm nước mưa làm nổi bật thân hình hoàn hảo. Mái tóc dài xoã xuống ngang vai, ôm lấy khuôn mặt tròn đang khóc. Người phụ nữ ấy ôm chặt một bé gái mới một tuổi vừa chạy vừa la hét. Hok một ai biết rằng vì sao người đó lại như vậy.

Chạy mãi...chạy mãi...Người phụ nữ dừng lại trước một cô nhi viện. Cô ta đưa bàn tay run run lên gõ cửa:

“cộc...cộc,cộc...”

Lát sau, một bà sơ nét mặt hiền hậu mở cửa. Bà hok lấy làm ngạc nhiên mấy vì khung cảnh này bà đã thấy rất nhiều rồi.

“Cô ...?”

“Van sơ...hãy ...hãy cứu lấy con gái tôi...”

Giọng người phụ nữ run run, ắp chứa vẻ sợ hãi, tha thiết van xin. Nói rồi hok kịp đề sơ lên tiếng, cô ta đưa bà một số tiền rất lớn và đứa bé.

“Đây là tất cả những gì tôi mang theo còn lại nhờ cậy bà.”

Người phụ nữ cả thân hình ướt át nhìn đứa con luyến tiếc rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán bé gái.

“Mẹ xin lỗi, Tuyệt Nhi!”

Nói rồi cô ta lao thẳng ra con đường mưa và biến mất, chỉ còn sơ đứng lặng đó nhìn bóng hình đi khuất. Một lúc sau khi đã bình tĩnh lại, bà nhìn đứa bé trong tay. Quả là một đứa bé đáng yêu và xinh đẹp. Bà nhẹ nhàng nâng đứa trẻ lên và thấy mảnh giấy nhỏ:

“Chúc mừng sinh nhật Tuyệt Nhi

ngày 14 tháng 2”

Chẳng phải là ngày hôm nay sao? bà vô cùng ngạc nhiên và thương xót cho đứa trẻ, ngày nó sinh ra cũng là lúc phải rời xa gia đình.Cầm mảnh giấy trên tay, bà đoán chắc cô bé này mang một cái tên rất đẹp:

“Tuyệt Nhi”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Thời gian thấm thoát qua đi, cô bé Tuyết Nhi lên sáu tuổi. Đúng như cái tên của mình, Nhi có khuôn mặt trắng trẻo như tuyết; đôi mắt to tròn long lanh như sương mai. Cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn cùng với cánh môi hồng trêu ra đòi hỏi. Phải nói rằng Nhi đã trở thành một cô bé cực đáng yêu và được bao đứa trẻ cùng lứa yêu thích bởi vẻ hoà đồng. Thế nhưng Nhi lại vô cùng nghịch ngợm, hiếu động. Cô bé rất thích quậy phá và là đại ca của lớp. Khuôn mặt đáng yêu ấy luôn có những vết bẩn, vết bầm tím vì đánh nhau. Ai nghĩ được đứa trẻ của năm năm về trước lại trở lên thế này!

Nhi đang ngồi ở dãy bàn cuối (hok phải của nàng đầu) cặm cụi viết cái gì đó

“Con kia, mày làm gì ở chỗ tao thế hả?”

Một thằng bé đầu đinh từ bên ngoài chạy lại. Khi đến gần, mặt cậu ta từ đỏ bừng vì chạy mệt chuyển sang xanh kệt. Bởi vì:

“Đồ lợn giống đầu đinh”

Phải, đó chính là tác phẩm của nàng Nhi hí hoáy từ nãy giờ. Một mũi tên trúng hai đích.

“Ha...ha...haha...ha...Làm sao thế Phong? Cậu bị bệnh à?” _Nhi cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

“Mày...mày...láo...”

“Thì đúng rồi còn gì, bộ lễ sai hử? Có ai hok công nhận thế đâu? Phải hok cả lớp?”

“Ngaoan...” _Nhi kéo dài giọng_ “Rồi tớ cho kẹo...gắng ăn để cho mau thành lợn giống trưởng thành...để tớ còn làm thịt...”

Tiếng cười rộn vang lớp học chỉ còn cậu chàng “lợn giống đầu đinh” – Trần Minh Phong là đứng bất động ở đó. Phong mới chuyển đến nhưng luôn cậy thế có đàn anh nên xưng oai. Cậu ta có quả đầu đinh độc nhất và thân hình lại béo lùn. Ngay lập tức cậu chàng “lọt vào mắt xanh” của Nhi và chính thức bị bắt nạt.

Thẹn quá lại hok làm gì được Nhi nên cậu ta tức lắm. Bỗng một ý nghĩ loé lên trong đầu Phong và ngay lập tức tuôn ra thành văn:

“Đúng là đứa trẻ đáng thương. Cha mẹ hok có nên mới trở lên vô văn hoá đến vậy. Nghe nói cậu ở cô nhi viện đúng hok? Thế sơ hok dạy bảo cậu gì à mà để cậu...”

Mặt Nhi xám xịt lại, bàn tay nắm thành nắm đấm. Nếu Phong chỉ nói cha mẹ Nhi thôi thì cô còn nhẫn nhịn được, đằng này...hok thể tha thứ.

Cả lớp im bật, căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở hok đều của những đứa trẻ. Bởi chúng biết chiến tranh sắp xảy ra. Phong chắc chắn sẽ bị “tử hình” vì tội nói ra điều hok nên nói. Còn anh chàng Phong cũng có vẻ biết điều đó, mặt cậu trắng bệch, run run.

Quả đúng như thế, “tử thần” – Tuyết Nhi đã ra đòn. Cô nàng xông lên, chớp nhoáng tung quyền phẳng vào mặt cậu chàng. Nắm đấm đã thắt chặt từ trước cho cậu một chương. Cuối cùng tất cả tức giận dồn hết vào cú tung chân. Kết quả như mọi người vừa đoán, Trần Minh Phong chính thức bị “tử hình”.

Sợ quá, Phong chạy vội đi nhưng vẫn hok quên:

“Mày nhớ đấy, chuyện chưa xong đâu”

Tối hôm ấy, trời mưa nặng hạt. Bên hiên nhà, một cô bé mặt mũi đầy vết tích lạng yên một mình ngắm mưa. Hok ai khác, chính là Tuyết Nhi. Lúc nào cũng vậy, cứ hễ mưa rơi là cô bé lại trở về với con người chân thực của mình: yếu đuối, nóng giận. Trước mắt mọi người Nhi là một cô bé năng nổ, hoạt bát. Nhưng hok ai biết cô là người rất dễ bị tổn thương. Những lúc ấy thì sơ là người duy nhất mà Nhi tâm sự, tin tưởng.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình Nhi bởi sơ đang ở nơi khác. Những giọt mưa long lanh tí tách rơi, có lúc lại đậu trên khuôn mặt cô bé như khóc thay cho tâm hồn đang tổn thương của Nhi.

Đã lâu lắm rồi Nhi cảm thấy buồn và sốt sa đến vậy, cô bé nhớ mẹ, nhớ cha mặc dù chưa từng gặp mặt. Nhi muốn được như bao đứa trẻ khác, được cha âu yếm, vỗ về; được sà vào lòng mẹ, nghe mẹ hát ru.

Tâm trạng Nhi lạc lõng. Cô bé muốn khóc nhưng hok được bởi Nhi khóc nhiều quá rồi. Bây giờ cô chỉ ước có sơ ở bên cạnh lúc này thì tốt biết bao.

Một ngày mới lại đến! Như mọi khi, sau khi cầu nguyện chúa và chào bọn trẻ, Nhi lại cấp cấp đi học. Tâm trạng của Nhi đã đỡ hơn hôm qua nhiều, cô bé vừa huyết sáo bài THÁNH CA vừa nhảy nhót. Lúc này trông Nhi cứ như là một thiên thần.

Đang hát hoà ca thì Nhi bị chặn lại bởi một đám con trai to béo

“Mày là Tuyết Nhi?”

“Có chuyện gì hok ạ? _ Nhi vẫn vẻ thản nhiên bình tĩnh

“Bọn này đánh con này cho tao? _giọng một thằng con trai to béo

Nhi rất ghét những cảnh này, toàn bọn ý đông. Cô bé hok hề muốn đánh nhau tý nào nhưng chẳng lẽ lại đứng đó để bị dằn sao.

Nhi tung cước đáp trả. Cả đám đều phải khâm phục sức khỏe của cô. Mặc dù là con gái nhưng hok hề lép vế. Nhưng dù giỏi đến đâu thì Nhi vẫn là phái yếu, đánh một lúc là mỏi nhừ rồi. Cuối cùng thì Nhi cũng gục và bị đánh tơi tả. Đúng lúc đó:

“Ồ đây có đánh nhau nè chú ơi!”

Giọng của một cậu bé vang lên, cả đám thấy thế liền bỏ chạy, chỉ còn lại Nhi nằm ở đó. Cô bé vô cùng tức giận, Nhi chắc chắn rằng lần sau gặp lại sẽ cho bọn chúng toi bời. Nhi nhớ lại người cứu mình ban nãy thì thấy giọng nói đó quen quen nhưng lại hok đoán được là ai.

“Có sao hok?”

Bỗng một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, Nhi ngẩng đầu dậy thì trước mặt cô:

“Thiên thần”

Đúng vậy đó là một cậu bé rất đáng yêu và điển trai. Cậu diện bộ com-lee (kích cỡ nhỏ) màu trắng, thắt nơ màu bạc trên cổ áo. Mái tóc bông bênh được cắt tỉa gọn gàng làm nổi bật gương mặt hết sức baby. Trông cậu như một thiên sứ bị mất cánh. Cậu bé hiện lên trong mắt Nhi sáng loà.

“Cậu vừa gọi tớ là gì cơ?”

Trời ơi, giọng của cậu ấy lại hay và ấm áp nữa! (đấy là suy nghĩ của Nhi đấy nhá) Nhi vẫn thẫn thờ nhìn cậu bé đáp lại theo bản năng:

“Thiên sứ”

“Thiên sứ?” _ Cậu ta đáp lại lời Nhi vừa nói

Đến lúc này nàng Nhi tỉnh lại và cảm thấy vô cùng hối hận _ trời ơi, sao mình có thể thốt ra được từ ấy chứ _ Cô cứ gõ ỗ vào đầu mình liên tục.

“Thiên sứ ở đâu vậy?” _ cậu ta ngây ngô hỏi

“Thiên sứ bay mất rồi?” _ chúa ơi, sao con học nói dối từ bao giờ vậy?

“Oh! thế à!” _ cậu ta nở một nụ cười sát thương mức độ cao

Nhi ngẩn ngơ nhìn, cô chưa thấy ai cười đẹp đến thế.

Nhìn thấy vẻ si mê trong mắt cô cậu khẽ cười:

“Nước miếng chảy kìa”

Giật mình, Nhi đỏ bừng mặt đưa tay lên lau. Đâu có đâu. Nhi lại ngước lên thì thấy cậu ta đang cười. Biết mình bị trêu chọc, Nhi nhìn lại cậu ta bằng ánh mắt hình viên đạn. Thấy thế, cậu ta cũng thôi cười, đưa tay ra:

“Bây giờ cậu đứng lên được chứ?”

“Cám ơn”

“Cậu học ở trường Hoàng Trang phải hok?”

“Sao cậu biết?”

“Đồng phục”

“Ách...cậu mới chuyển đến à? Mình là Tuyết Nhi?”

“Uk! Mình là...”

Cậu ta chưa kịp nói hết thì một giọng nói khác xen vào:

“Tiểu Mao...”

Cậu ta cúi xuống, đỏ bừng mặt. Còn Nhi lúc này xững người, một lúc sau mặt đỏ lên vì nín cười _ Tiểu Mao, haha cái tên dễ thương đó chứ

“Tiểu Mao...khục...khục...là tên cậu à?”

“Hok phải! _cậu ta nói to sau đó cúi mặt xuống _Đó là tên gọi ở nhà của mình”

“Tiểu Mao, sau này mình sẽ gọi cậu như vậy”_Giọng Nhi nghiêm túc nhưng vẫn vẻ trêu đùa

“Cậu...tùy”

Hai đứa trẻ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ nhưng chúng đâu biết phía sau có một bóng hình đang dõi theo chúng. Đó chính là người đã cứu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hạnh Phúc Thoáng Qua

Từ ngày ấy, hai đứa trẻ đi với nhau như hình với bóng. Nhi rất thích Tiểu Mao. Đặc biệt là đôi mắt của cậu - một màu tím pha lê. Đã có lúc cô bé hỏi về đôi mắt Tiểu Mao nhưng cậu bé chỉ mỉm cười. Nhi chỉ cho cậu những nơi đẹp nhất phố và cả nơi bí mật của cô. Có khi Tiểu Mao lại dẫn Nhi sang nhà cậu. Đó là căn biệt thự lớn nhất phố được bao quanh bởi những khóm hoa hồng đủ màu sắc. Khoảng thời gian ấy thật đẹp. Nhưng đến một ngày...

Tại bên hiên cô nhi viện, cô bé Nhi đang suy nghĩ đắm chiều

Biết tặng cậu ta gì đây nhỉ? Hay làm một con búp bê?

Vớ vẩn! Cậu ta là con trai mà...Haizzzzz

Trong lúc cô bé đang suy nghĩ thì Tiểu Mao đến

“Đi học thôi Nhi!”

“Ừ ừ thôi, chờ mình mới...!”

“Tại cậu cứ ngồi đấy ngẩn ngơ làm thơ chứ mình đi nhanh hồi nào?”

“Ừ thì...”

“Sao thế, có chuyện gì à?”

“...” - Nhi im lặng. Sao cô có thể nói cho cậu biết mình đang suy nghĩ gì chứ

Bỗng nhiên Tiểu Mao dừng lại, mắt cậu ta sáng lên ở bên đường. Nhi hok hiểu chuyện gì rồi nhìn về phía đó. Nhi giật mình_Cô ấy đáng yêu thật_Đó là một cô bé gái mặc chiếc váy màu hồng phấn, mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh, nhẹ nhàng bước ra khỏi một chiếc xe hơi sang trọng. Trên tay cầm cái gì đó ngộ ngộ. Nhi đoán chắc đó hẳn là đại tiểu thư.

Rồi Nhi nhìn về phía cậu bạn của mình, ánh mắt nghi ngờ

_Nhưng sao cậu ta nhìn mãi thế nhỉ?...Chẳng lẽ...?_Nghĩ đến đây thì cô bé cảm thấy khó chịu nhưng hok hiểu vì sao mình như vậy.

Có lẽ thời tiết hôm nay hok tốt

(her her, biện minh hay nhỉ? *tác giả cười gian*)

Mặc dù vậy nhưng Nhi vẫn có vẻ tức tối. Cô bé giật phắt tay cậu bé đi thẳng đến trường.

Trong khi đó thì Tiểu Mao thì đang tiếc chết đi được. Nhưng hok phải vì cô bé đáng yêu ban nãy đâu mà là cái thứ cô ta cầm trên tay cơ. Đó là bộ trò chơi đang “hot” do Mr. Juset sáng tạo, rất được ưa chuộng trong giới quý tộc. Cậu ta tìm kiếm mãi cũng hok được, đang định sang hỏi thì...

Vào chỗ ngồi rồi mà Tiểu Mao vẫn thơ thẩn, Nhi lửa giận phùng phùng.

“Tiểu Mao, chỉ tờ bài này đi!” - cậu ta vẫn đang trên mây

“Tiểu Mao!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” – Nhi gắt gỏng

“Gì cơ?” – cuối cùng thì anh chàng cũng xuống dưới đất

Nhi tức quá, rầm rầm đi ra chỗ khác để mặc cậu ta ngẩn ngơ hok hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Đúng lúc ấy, Trần Minh Phong đi vào. Quà là tội nghiệp anh chàng bởi cậu chuẩn bị thành chỗ cho chị Nhi xả stress.

Cô nàng cố ý để cậu va vào mình rồi...

“Rầm..Rầm..” – Nhi ra tay hok thương tiếc

“Dừng lại đi, Nhi!” – Tiểu Mao lên tiếng nhưng Nhi chỉ liếc qua rồi lại tiếp tục

“Cậu tránh sang một bên đi”

“Phong chỉ chẳng may va phải cậu thôi mà”

“Thế nó sai người đi đánh tớ cũng là chẳng may à?” – Nhi nhớ lại vụ hôm bữa, cô chắc chắn là tên Phong làm chứ hok sao tự nhiên bọn chúng tìm đến nó làm chi?

“Hok phải tớ mà! Tớ...”

“Đừng có chối, đừng tưởng hôm đó tao hok nhìn thấy mà” - *bạo lực*

“Tớ có ở đó...nhưng...” - Phong chính là người đã cứu Nhi ngày hôm đó

“Thấy chưa? Hấn thừa nhận rồi đó”

“Nhưng cậu cũng đừng như vậy chứ. Dù sao Phong cũng là bạn mà...vội lại cậu là con gái...”

Nghe Tiểu Mao nói Nhi như chút thêm dầu vào lửa, cô bé quát to:

“Ồ! Minh là thế đấy, sao hả, buồn à? Tuyệt Nhi này hok dịu dàng, nết na, hok đáng yêu, dễ mến thì cậu thấy chán sao?”

“Nếu cậu hok muốn nhìn thì ra chỗ khác hoặc là đi tìm nàng công chúa ban sáng của cậu ấy, quan tâm mình làm gì...”

Nhi tuôn ra một tràng rồi phất người về cô nhi viện để lại Tiểu Mao khuôn mặt xám xịt, đứng lạng đó. Một phần vì hành động của Nhi, phần còn lại vì cái cốc đã vỡ. Đó là vật mà Tiểu Mao yêu quý nhất, bất cứ ai cũng hok thể chạm vào nó kể cả Nhi.

Sắp tới là sinh nhật cậu, mà cái cốc ấy do “người đó” tặng lần trước nên Tiểu Mao đặt nó lên bàn ngắm. Nhưng giờ nó đã biến thành từng mảnh do sự vô ý của Nhi. (*cô nàng hok hề biết đâu vì đi vội wa’ mà*)

Dù quý nó thế nào nhưng Tiểu Mao vẫn hok hề giận Nhi, cậu chỉ biết nhặt từng mảnh lên kê cho những ngón tay đang bị chảy máu.

.....

Những ngày sau...

Nhi và Tiểu Mao làm mặt lạnh với nhau, hok nói một lời nào, cũng hok còn đi học cùng nhau nữa. Cả lớp học trở lên im lặng đến đáng sợ, hok một ai dám hó hé điều gì, anh chàng Minh Phong cũng hok thấy đi học.

“Tiểu Mao à...bảo mình bài này với!” – một cô bé lên tiếng đánh tan bầu hok khí này.

Cậu mỉm cười bảo bài cho bạn. Trong khi ấy, Nhi nhìn họ với ánh mắt hình viên đạn. Cô bé giận phùng phùng.

Bỗng một tiếng chuông điện thoại vang lên

“Dạ?” – đó là của Tiểu Mao

“...”

“sao...?...Em về ngay...” – Giọng cậu run rẩy

Chuyện gì xảy ra với cậu ta vậy nhỉ? Nhi nhìn theo bóng tiểu Mao đi khuất

Mấy ngày sau đó, Nhi cũng hok thấy Tiểu Mao đi học, lòng cô bé thấp thỏm hok yên. Cho đến một ngày

“Có một tin buồn cho lớp ta...” - cô giáo lên tiếng – “Tiểu Mao đã đi nước ngoài du học...”

Những lời cô giáo vừa nói khiến Nhi như bị sét đánh.

“Aaaaaaaaaa....” - Cả lớp ai lấy đều mắt chữ O miệng chữ A hét toáng lên

“Hok thể...?”- Nhi là người hét to nhất.

Ngay lập tức cô bé đứng bật dậy, lấy cặp sách phi thẳng đến nhà Tiểu Mao. Cô bé hok tin rằng cậu đã đi trừ khi tận mắt trông thấy.

Đến nơi, Nhi thở hồng hộc, nhanh tay bấm chuông lên tục. Nhưng...hok thấy ai ra mở. Cô bé hoảng hốt, đập cửa sầm sập.

Một lát sau, một bác hàng xóm chạy ra vì thấy âm ỉ quá

“Cháu làm gì vậy ..?”

“Bạn cháu ở đây” – Nhi ngấn nước mắt

“Ý cháu là cậu bé đẹp trai đó?” – Cô bé gật đầu liên tục

“Cậu ta chuyển đi rồi, biệt thự này cũng đã bán lại cho người khác”

Đến giờ thì Nhi hok nhìn được nữa, hai dòng nước mắt từ từ lăn xuống gò má. Cô bé ngồi phịch xuống oà khóc

“ Chẳng lẽ cậu ấy giận mình nên đã đi. Hok đâu, chắc cậu ấy có việc gì đó nên mới chuyển nhà thôi rồi sẽ trở về thôi mà..hức..hức..”

“Nhưng cô giáo bảo Tiểu Mao đi du học mà? Vậy thì làm sao cậu ấy về được?”

“Tiểu Mao à!...về đi! Mình sẽ trở lên xinh đẹp, dịu hiền mà. Mình sẽ nghe lời cậu hok đánh nhau nữa đâu...Về đi...Về đi...”

“Hu...Hu...Hu...”

.....

Ở một nơi khác...

Tại sân bay, cô gái trẻ đang dắt tay một cậu bé. Đó hok ai khác chính là Tiểu Mao.

Cậu bé quay lại nhìn về phía bên ngoài sân bay. Nước Mỹ – nơi cậu chuẩn bị đặt chân đến vì tai nạn của “người ấy” – người quan trọng nhất cuộc đời của cậu. Cậu muốn ngay lập tức trở về nước để tạm biệt Nhi nhưng sự việc diễn ra nhanh quá.

_ Tuyệt Nhi, hãy chờ mình! Nhất định mình sẽ quay trở về thực hiện lời hứa ngày ấy.Sẽ rất nhanh thôi! HÃY CHỜ MÌNH! _

Hai đứa trẻ cứ đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình mà đâu hay biết bánh quay định mệnh đã bắt đầu lăn, một sợi dây vô hình đã gắn chặt sinh mệnh hai người với nhau hok thể tách rời.

Liệu Tiểu Mao có trở về hay hok? Họ sẽ ra sao khi thân phận thật sự của họ được phơi bày? Tình yêu, thù hận, họ sẽ chọn cái gì?

Mảnh ghép cuối cùng nằm ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sự Thay Đổi

Mười năm sau

Tại một căn biệt thự lộng lẫy phía ngoại ô, một nàng công chúa đang yên giấc. Ánh nắng mặt trời xuyên qua ô cửa sổ, hắt lên khuôn mặt mỹ miều của thiếu nữ, điểm thêm nét đẹp thanh thoát của cô.

Nàng công chúa ấy, hok ai khác, chính là Tuyệt Nhi.

“Cộc...cộc, cộc...”

“Bé con, đến giờ dậy rồi!...Nếu hok em sẽ trễ đó...” – một giọng nói nhẹ nhàng của người con trai. Anh gõ cửa để đánh thức Nhi.

Một lát sau, hok thấy có động tĩnh gì, anh ta dùng biện pháp thứ hai:

“Ngày em đi trái tim anh dường như băng giá

Bởi vô tình nó đã đánh mất em

Chỉ vì anh đã hok dừng cảm

Nắm tay em và nói lời yêu em

Chỉ vì anh đã quá hèn nhát

Nên đành ngậm ngùi ngấm tuyết đêm roi...”

Tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên, người gọi chính là tên con trai bên ngoài phòng. Một giây sau, tiếng nhạc ngừng hẳn. Đơn giản bởi vì cái đề ấy đã tháo pin.

Nàng công chúa vẫn ngon lành chìm vào giấc mộng.

Chỉ còn một cách duy nhất mới gọi được con bé dậy Anh ta cười thầm, vẻ mặt hết sức gian xảo. Bỗng anh ta hét âm lên:

“Trời ơi, con mèo chết tiết! Sao mày dám ăn hết bữa sáng của anh em tao?

Thế là hết!.....”

“Rầm..”

Một tiếng động phát ra từ phòng tiểu công chúa. Ngay lập tức, cánh cửa phòng được mở. Nhi một mạch chạy ra chỗ chủ nhân của tiếng hét ban nãy, hốt hoảng:

“Anh, bữa sáng sao rồi...?”

“Cô công chúa dễ thương của tôi ơi, trước hết em đi rửa mặt hộ cái rồi vào ăn bữa sáng.”

Phương Tuyết Nhi, trời hok sợ, đất hok sợ nhưng chỉ sợ bị mất bữa ăn. Đây là cách duy nhất có thể gọi được nàng heo lười này và người con trai đó thì đương nhiên biết.

Nhi đứng trước tấm gương, một thiếu nữ thật xinh đẹp! Nhi cao 1 mét 7, thân hình thanh mảnh, duyên dáng. Mái tóc khá dài xoã ngang lưng, xược trên đỉnh đầu một ngôi sao nhỏ bằng rubi, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Đôi mắt lá liễu thanh lệ cùng nước da trắng hồng như em bé và cả chiếc mũi dọc dừa cân đối. Nhi mặc bộ váy màu hồng phấn thướt tha càng làm nổi bật nét đẹp khuynh thành của thiếu nữ.

Đâu chỉ thế, Nhi còn là học sinh xuất sắc của học viện Aristocracy – trường ở Sin-ga-po dành cho các quý tộc trên khắp Châu Á. Hôm nay là ngày khi giăng năm thứ hai của cô (tức là Nhi học lớp 11 đó).

Tuyết Nhi trở thành một cô gái hoàn mỹ như vậy tất cả là vì mối tình đầu của cô. Hình ảnh của “vị thiên sứ” ấy vẫn đọng lại trong cô rõ nét. Nhi đã chờ người đó đã mười năm rồi.

“Công chúa, xuống ăn đi em”

“Vâng”

Nhi sửa soạn nhanh nhẩu rồi xuống phòng. Căn biệt thự này của tập đoàn Phương gia và Nhi là cô con gái nuôi duy nhất.

Còn người con trai vừa nãy là anh họ cô – Hữu Gia Dương. Anh thương cô nhất, chiều chuộng cô nhất. Anh hok để cho bất cứ ai có thể động đến cô, ai làm trái thì kẻ đó sẽ bị “xử tử”.

Cứ đến ngày nghỉ đông, Gia Dương lại đưa cô đi chơi để thư giãn đầu óc. Anh luôn phàn nàn về việc Nhi suốt ngày chỉ biết đến học. Những lúc ấy cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện. Kì nghỉ này, Gia Dương xin phép cha mẹ đưa cô đến căn biệt thự này. Đây cũng là nơi đầu tiên Nhi và anh gặp mặt.

“Em ăn từ từ thôi, đừng vội”

“Có thực mới vực được đạo” – vèn vèn một câu nói

Gia Dương chỉ có thể nhí cô lắc đầu cười.

Nhi rất ham ăn, đặc biệt là thức ăn do anh nấu. Vậy mà chẳng thấy cô lớn lên tý nào, cô luôn nhỏ nhắn trong lòng anh.

Cuối cùng cô nàng cũng buông đũa xuống

“Thức ăn của anh luôn là number one” – Nhi tru miệng mình

“Được rồi, chúng ta ra sân bay thôi”

.....

Hữu Gia Dương : anh họ Nhi, con trai của tập đoàn Điện tử lớn nhất nước, gia đình anh cũng có dây dưa ít nhiều đến xã hội đen. Gia Dương cũng là một chàng hoàng tử đẹp trai, đào hoa trong trường. Anh lớn hơn Nhi một tuổi và rất cưng chiều cô bé. Anh là người đầu tiên biết thân phận thực sự của Nhi sau một lần ra nước ngoài.

Sau khi xuống sân bay, chiếc xe thể thao của hai anh em Nhi dừng lại trước cổng học viện Aristocracy.

“Em vào trước đây”

“Từ từ đã em, chờ anh với!”

“Hôm nay em phải trực nhật, hay anh làm giúp em nha?”

“Never! Anh ghét nhất là làm việc đó! Nó làm hạ thấp phong cách của anh. Mà sao em lại phải trực nhật vậy? Công chúa của anh cũng có lúc mắc lỗi sao? Chuyện hiểm nha...!”

“Chẳng phải tại ai đó sao?”

Buổi học cuối năm trước

“Ông già tịch thu con REST của anh. Nói mãi mà không chịu trả!”

đây là REST của Gia Dương:

“Chắc phải có nguyên do chứ?”

“Ừ thì có gì đâu. Chẳng qua anh nhờ tay làm vỡ cái bình sứ Thờì Đường của ông và...cả cái bát nữa thì phải”

“Chỉ vậy thôi ư?” – Nhi tỏ vẻ nghi ngờ

*“Ừ thì... hôm trước học viện “mách” với ông chuyện anh nghỉ học có hai tuần đi chơi Hawaii và cả vụ đánh lộn với bọn trường ...cái gì bay ấy nhỉ? (*thưa ông anh tên trường người ta là Flying star a!*) Mà học viện cũng nhiều mồm lắm cơ, có chuyện ấy thôi mà cũng báo về. Chẳng qua bọn chúng phải vào viện có mỗi ba tháng, què ha chân, đầu trụi sạch, có tổn thất đến trường gì đâu kia chứ”*

*Gia Dương ngây thơ vô (số) tội biện minh (*tổn thất mạng người ấy chứ*)*

“Bác Hữu làm vậy là nhẹ nhàng cho anh quá rồi còn gì”

“Bây giờ em đang ở phe ai thế hả? Công chúa đáng yêu chúa anh, giúp đi mà! Chỉ có em mới thay đổi được ông thôi”

“Nhưng em phải đi học”

“Rồi anh xin cho sau”

“Vậy cuối cùng anh có xin không?”

“Hi hi... – Gia Dương tùm tùm – chết rồi, anh có việc gấp phải đi đây. Gặp lại sau nhaz...!” – anh đánh bài chuẩn.

Tuyệt Nhi cười nhìn bóng anh đi khuất, chỉ trước mặt gia đình và anh, cô mới thực sự là cô. Ngay lập tức, Nhi trở lại với cái kén của mình.

“Nhi à...! Đợi mình với”

Tiếng gọi của một cô gái từ phía cổng vọng lại. Đó là Hiểu Trang – bạn thân nhất của Nhi. Hiểu Trang là một babygirl, rất dễ thương và hoà đồng, cứ nhìn thấy trai đẹp là sáng mắt. Nhưng dù vậy, Trang vẫn quan tâm Nhi và hiểu Nhi. Trang còn là người duy nhất biết về mối tình đầu và sự chờ đợi của cô. Cũng như Gia Dương, Hiểu Trang không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến Nhi, ngay cả anh trai mình.

“Sao hôm nay cậu chăm thế?” – Nhi nhìn Trang ngạc nhiên

“Sao cơ?” – cô nàng vẫn ngây ngô

“Thì chẳng phải cậu là công chúa đi trễ sao?” – Nhi về mặt chăm chọc kiêu vẹo một cái trên khuôn mặt mồm mồm của cô nàng. Nhưng Nhi đâu biết rằng hành động của cô làm bao chàng trai xung quanh đó ngáy ngất

“Thôi cho mình xin đi, mình đang phát sốt về chuyện gia đình đây này”

“Có chuyện gì sao?”

“Được rồi, vào lớp mình nói cho, sắp muộn rồi kìa”

“Muộn? – Nhi nhìn đồng hồ trên tay – Aaaaaaaa...còn năm phút nữa”

Thế là hai cô nàng cấp giò chạy thẳng vào lớp.

Giờ tự học

“Ông anh sinh đôi của mình về rồi” – Trang thở dài

“Thì sao?”

“Đó mới là điều rắc rối!” – Trang hét toáng lên

“Sao vậy?” – Nhi vẫn bình thản

“Cậu không biết anh mình sao? Trần Minh Phong ấy?”

“Biết”

“Ý mình là thông tin của anh ấy cơ” – Trang kinh ngạc nhìn Nhi đang lắc đầu liên tục

“Thật pò tay với cậu. Anh ấy là một thành viên trong tam đại thiên vương đấy – Trang nheo mắt nhìn Nhi - Đừng nói với mình là Tam đại Thiên Vương mà cậu cũng không biết?”

Lần này Nhi hiểu ý cô bạn này muốn hỏi về cái gì. Nàng tiếp tục lắc đầu.

“Trời ơi! Cậu có phải là học sinh của Aristocracy không vậy? Làm sao mà học viện lại bầu cậu là Ngọc Nữ kia chứ? Đến thông tin cơ bản mà cũng không biết!”

Chú thích:

Học viện Aristocracy là ngôi trường của giới thượng lưu trực thuộc tập đoàn Phong gia. Người có quyền lực tối cao trong trường là Hội học sinh và cũng là những chàng hoàng tử trong mơ của các thiếu nữ. Họ còn được gọi là Tam Đại Thiên Vương.

Ngọc nữ là tên gọi khác của Nhi trong trường. Cái tên đó bắt nguồn từ một cuộc bầu chọn của các học sinh vào ngày hội trường năm ngoái.

“Haiz, mình phải cung cấp thông tin cho cậu vậy”

Nói rồi, Trang lôi chiếc laptop (máy tính xách tay đó) và tìm kiếm, sau đó in ra. Đó là lí lịch của Tam Đại Thiên Vương, nhưng rất tiếc là không có một tấm ảnh nào của họ bởi các chàng cực kì ghét bị chụp ảnh. Kề nào dám, kẻ đó chết không toàn thây.

Nhi lật từng trang một đọc nhưng rồi dừng lại trước một cái tên “Phong Vũ Kiệt”. Cô kéo Hiếu Trang lại và hỏi:

“Hắn cũng ở trong nhóm à?”

Trang sững sốt:

“Đừng nói là cả Phong Vũ Kiệt cậu cũng không biết đấy nhá? Kẻ thù của cậu, cậu không biết thì làm sao mà thắng được?”

Đúng vậy, Phong Vũ Kiệt chính là kẻ thù không đội trời chung của Phương Tuyết Nhi. Hắn là người đã cướp đi ngôi vị số 1 của cô trên bảng xếp hạng thành tích, người cướp đi bài phát biểu hoàn hảo mà cô đã chuẩn bị từ trước. Chưa bao giờ điểm của Nhi bằng điểm Kiệt, đơn giản bởi vì hắn luôn đạt số điểm tuyệt đối.

Tuy thế nhưng hai người không hề biết đến sự tồn tại của nhau, có chăng cũng chỉ là cái tên trên bảng điểm và lời đồn thổi mà thôi. Mà họ cũng chẳng thèm nghe nhưng lời “buồn đưa” ấy.

“Ờ thì chắc gì hắn đã biết mình kia chứ! Với lại hắn là ai cũng chẳng liên quan gì đến mình. Cái mà Nhi này quan tâm chỉ có điểm của hắn thôi”

“Pò tay rồi” – Trang chap tay cúi lạy Nhi

“Chuyện của gia đình cậu thế nào?” – Nhi chuyển đề tài

“Ông anh mình là người đam mê tốc độ và yêu tự do. Nhưng cậu biết đấy, gia đình mình thuộc dòng dõi hoàng tộc nên họ luôn gò bó ảnh, còn ép ảnh phải đi xem mắt nữa ấy. Phong vì điều này mà cố tìm cách sang Mỹ. Lần này ảnh về thì tự nhiên có cuộc sung đột với ba mẹ. Không những thế ảnh còn quyết định dọn ra ngoài sống. Đã lâu lắm rồi gia đình mình không ngồi ăn cơm với nhau...hức..”

Trang nói đến đây thì hai dòng nước mắt không nhịn được nữa mà rơi xuống. Nhi không biết làm gì để an ủi bạn nên chỉ yên lặng vỗ vai Trang

“Không sao đâu rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó thôi. Cậu khóc trông xấu xí lắm, biết không!”

.....

Ở một nơi khác

Trên tầng thượng cao nhất của học viện, ba chàng đẹp trai đang đứng đó cứ như ngưỡng chàng hoàng tử vậy.

Một hoàng tử cao 1m8, dáng người thì khôi ngô. Mái tóc hung nâu hơi lộn xộn cắt tỉa rất hợp thời trang ôm lấy khuôn mặt cực kì đẹp trai, nở một nụ cười khiến bao thiếu nữ phải ngây ngất. Đặc biệt là đôi mắt hút hồn màu tím kìa. Đó là Warmboy - Minh Thiên Hạo

Một hoàng tử đang ngồi dựa lưng vào cánh cổng, dáng điệu hết sức kute. Anh cao 1m82, đẹp trai không kém gì Hạo. Mái tóc đen tuyền bóng bệnh. Khuôn mặt trắng không tì vết nhưng đỏ ửng vì giận giữ. Đó là Coolboy – Trần Minh Phong

Cuối cùng là một hoàng thái tử lặng im ngồi tên thành lan can. Nước da trắng hồng tròn mịn còn đẹp hơn con gái, mái tóc khá dài đen nhánh, lông mi vừa đen vừa dài, sống mũi cao cao, mắt đen lạnh lùng lạnh lùng như hạt trân châu, lại còn đôi môi...(mình biến thái wa) Anh cao 1m85, đáng còn đẹp hơn cả siêu mẫu. Đó chính là Hotboy – Phong Vũ Kiệt

“Vậy có nghĩa là cậu sẽ ra ngoài sống?” – Hạo lên tiếng kèm theo một nụ cười chết người.

“Thế cậu định sống ở đâu?” – Giọng nói thật lạnh lùng của Kiệt

Phong nhìn hai chàng với ánh mắt bi thương. Như hiểu ý muốn của bạn mình, Hạo và Kiệt ngay lập tức phản kháng:

“Never”

“Các cậu có còn là bạn mình không vậy?” – Phong giận dỗi

“No” – lại đồng thanh

“Các cậu...” – Phong nổi đóa nhìn hai thằng vô tâm. Rồi nhìn thấy Kiệt hất cằm về phía Hạo. Anh chàng cười ranh mãnh, chỉ vào cậu bạn:

“Hạo, mình quyết định sẽ ở nhà cậu”

Hạo sốc, còn Kiệt cứ thản nhiên như không có chuyện gì. Bởi anh là người dẫn đường cho ác ma Trần Minh Phong kìa.

“Đùa à? Cậu đừng hòng nha”

“Có thật không? – Phong tiến lại thì thầm – Thế cậu muốn bà chị yêu dấu của mình biết vụ cậu làm hỏng con xe thể thao của bà hả?”

“Cậu...” – Hạo run run, anh chàng này không sợ ai ngoài bà chị nóng nảy của mình. Cậu quá rõ tính bà rồi. Bà mà biết chắc cậu tự tử luôn à.

“Thế nào? OK chứ?”

“Chỉ lần này thôi đấy! Cầm cậu ở quá lâu!” – Hạo đành khuất phục

“Ha ha... cậu đúng là anh em tốt!”

“Tránh ra!”

Trong khi hai anh chàng kia còn đang đùa giỡn thì Kiệt, khuôn mặt lạnh như tờ lắng nghe cuộc trò chuyện của hai tên con trai bên hành lang tầng dưới.

“Nè, hôm nay mình thấy Ngọc nữ cười rất tươi với một tên con trai đó. Lần đầu tiên mình trông thấy cô ấy như thế. Cứ như là một thiên thần ý”

“Tên đó thật là may mắn quá đi. Ngưỡng mộ thật!”

Hai tên ấy cứ tíu tít buồn chuyện mà không biết phía bên trên ba người đang lắng nghe.

“Ngọc nữ là ai vậy?” – Kiệt là người đầu tiên lên tiếng.

“Thật không thể tin được” – Hạo ngạc nhiên nhìn anh bạn

“Sao vậy?” – Phong chen chân

“Kiệt và cô ấy được coi là kẻ thù trên bảng xếp hạng thành tích. Mặc dù chưa bao giờ thắng Kiệt nhưng vẫn được coi là thiên tài. Cô ta đáng người chuẩn, cực kì xinh đẹp. Là con gái cưng của tập đoàn đá quý Phương gia.”

“Phương gia?” – lần này cả Kiệt và Phong đều lên tiếng

“Ý cậu là Phương Tuyết Nhi?” – Kiệt cứ thản nhiên nói một cách lạnh lùng

“Vậy là cậu cũng biết cô ấy? – Hạo hí hửng nhưng đột nhiên cau lại vì câu nói của tên bạn

“Không” – vẽn vẽn chỉ hai từ

Còn Phong, sau khi nghe cái tên ấy thì cả người cứng đờ. Chẳng lẽ là cô ấy? Cậu ta chìm vào suy nghĩ của chính mình mà đâu biết có hai ánh mắt đang nhìn chăm chăm cậu.

“Sao thế? Cậu quen cô ấy à?”

“À...Không, sao mình quen cô ta chứ”

“Ừ” – Kiệt vẻ nghi ngờ. Biết vậy, Phong liền đổi chủ đề

“Nghe nói cậu vừa chia tay em hoa khôi khối nhất (lớp mười ý)?”

“Cậu sao vậy? Đó là chuyện bình thường mà.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Bà “Nhi Đồng” đáng ghét quá mà!”

(Đó là cô giáo chủ Nhiệm lớp Nhi. Tên Đồng, chỉ dạy khối hai(Nhi) nên được gọi là Đồng Nhi => Nhi Đồng; trẻ em)

(*Đúng là khả năng nói lái của các thiên tài*)

“Chỉ mỗi một lần nghỉ học mà cũng bị phạt. Biết bao tên khác cũng nghỉ như mình, à không còn nhiều hơn nữa chứ mà bà có phạt đâu.

Hứ! bà này không ưa mình chỗ nào kia chứ?”

Nhi hậm hực, từng bước nặng nhọc xách hai xô một giẻ đến khu vệ sinh lầu ba (khối hai ở đó ý mà). Học viện Aristocracy đúng là chỉ toàn con nhà giàu vào học, thực là rộng lớn và trang hoàng, cô đi từ nãy giờ mà cũng chưa đến nơi.

Con gió nhẹ thoảng qua làm mái tóc Nhi bay bay lộ ra khuôn mặt trắng hồng, mũi miều của cô. Cả học viện vắng lặng không bóng người, có chăng cũng chỉ là tiếng lá cây xào xạc hay tiếng gió vi vút mà thôi.

Khung cảnh bình yên này Nhi rất thích, có khi còn nhẹ nhàng ngân nga tiếng hát. Nhưng bây giờ, một nụ cười trên khoé cũng chẳng có. Khuôn mặt Nhi đỏ ửng, cúi đầu thất vọng để có thể che hết sự ngượng ngùng. Giờ cô chỉ xin ông trời thương tình đừng để ai đó nhìn thấy cô lúc này. Nếu chuyện đó mà xảy ra chắc cô sẽ xấu hổ chết mất. Đường đường là Ngọc nữ, một cô gái luôn hoàn hảo trước mắt mọi người lại bị phạt, phải đi quét dọn khu vệ sinh thì thật mất mặt mà. Chân cô nhanh nhanh bước đi đồng thời cái miệng xinh xinh cũng không ngừng hoạt động:

“Cũng tại Gia Dương, nói mà không giữ lời hại mình ra nông nỗi này. Đã thế khio biết mình bị phạt còn làm bộ chuẩn đi nữa chứ. Bạn cái quái gì? Đi chơi thì có! Haizzz! Đúng là giúp người hại mình mà! Xin chúa Giê – xu, xin Đức Mẹ phù hộ cho tất cả học sinh về hết rồi chứ không thì...Gừ... mình sẽ giết chết ông anh họ đáng ghét kia!”

Thoáng chốc, Nhi đã đứng cửa khu vệ sinh, nhưng điều khiến cô không dám vào là vì đây là khu dành cho nam sinh. Bà “Nhi đồng” kia thật biết cách làm cho học sinh yêu quý phải chao đảo, hình phạt này mà cũng nghĩ ra. Nhi cau mày, cô quay ngang quay ngửa, ngó đông ngó tây một hồi, không thấy ai, Nhi thở phào nhẹ nhõm rồi nặng nhọc đẩy cách cửa bước vào.

“Cái chuông gì đây?”

Nhi sững người, há hốc mồm, tròn to nhìn cảnh vật rất “đẹp mắt” phía bên trong hét toáng rồi ngay lập tức đưa tay bịt miệng. Cô không thể nào tưởng tượng được có nhà vệ sinh nào như thế này.

Một chiếc áo khoác rách tả tơi treo lủng lẳng trên sà ngang.

Một cái giày thể thao khá thời thượng đủ màu sắc ngâm trong chậu rửa tay.

Những vôi nước nằm la liệt trên sàn nhà.

Nào là bìm bìm, nước ngọt,...đến những hộp “com quý” phai ngồn ngang đầy mặt đất.

Đặc biệt hơn là cái “chuồng” này được nhuộm màu đỏ cam, nhưng không phải là sơn mà là nước cà chua.

Người ta nhìn vào chắc đều nghĩ đây là chuồng heo chứ không phải khu vệ sinh dành cho người mất.

Nhi sốc nhìn toàn bộ khu, cô ngỡ rằng mình vào nhầm nên ra ngoài nhìn lại nhưng dòng chữ “Khu vệ sinh nam” đập vào mắt Nhi làm cô phải khiếp sợ. Cô hoài nghi tại sao học viện mang tầm cỡ quốc tế chỉ dành cho những vị công tử, tiểu thư cao quý lại có những nơi như thế này sao? Thật khó tin mà!

Định thần lại, Nhi từng bước từng bước một đi vào phía trong. Mặc dù trước đây khi còn ở cô nhi viện, cô đã từng dọn những chỗ mà cô nghĩ đã quá bẩn thỉu nhưng cái khu này...còn gấp hai, ba lần ấy chứ! Cũng may Nhi từ nhỏ đã có kinh nghiệm trong việc này chứ chẳng may phải vị công chúa nào chắc ngất xỉu luôn mất.

“Cố lên! Let’s go”

Nhi nắm chặt tay đưa lên phía trước để cổ vũ chính mình rồi bắt tay vào làm việc. Thoáng cái những đồ vật “không bao giờ xuất hiện nơi này” đã được cô nàng dọn dẹp nhanh chóng, quăng hết vào thùng rác. Xong bước đầu tiên, Nhi nhìn loang quanh cả khu và vui sướng khi thấy một cây lau nhà. Cô nàng vừa đổ nước vừa lau một cách thành thạo. Chỉ trong chốc lát, cả phòng vệ sinh đã sạch sẽ, trở lại với hình dáng đáng có của nó.

Nhi đặt cây lau nhà xuống, nở nụ cười thoả mãn trước những “thành tựu” của mình. Trên khuôn mặt trắng trẻo kia đã lấm tấm những giọt mồ hôi. Nhi nhẹ nhàng đưa tay lên lau, vịn vịn một hồi. Thật tội nghiệp cho những bác lao công ở đây! Sao họ có thể chịu đựng quét dọn “cái chuồng này” mà không phàn nàn gì chứ? Nếu là cô chắc sẽ đem mấy tên nam sinh đó đánh chết hết luôn vì tội phá hoại của công và bóc lột sức lao động.

Bỗng Nhi khựng lại rồi chợt nhớ ra điều gì đó liền vội vã đưa đồng hồ lên xem

“18h30’!Aaaaaaaaa...muộn rồi”

Nhi hét toáng lên rồi vội vàng phi thẳng về nhà. Cô đột nhiên dừng lại vì thấy thiếu thiếu cái gì đó:

“A... Di động” – cô nàng tiếp tục chạy đi, một hồi lại quay lại

“A... Mũ” – cứ liên tục như thế

“A... túi sách”

“A... khăn”

“A...Chết...19h” – lần này cô nàng nhìn kĩ mọi thứ rồi mới chạy đi.

Nhưng cô đâu biết cô còn thiếu một việc chưa làm và hậu quả cô đã vô tình làm rơi xuống cửa sổ”

“Rào. Rào...”

“Rầm...”

“Asaaaaaaaa...”

“Chết tiệt, cái quý gì thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mạnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

“A...” – vừa về đến nhà thì Nhi ngay lập tức vui sướng chạy đến ôm người đàn ông đang đứng trước cửa. Đó là một người khá đứng tuổi, nhưng khí thế toát lên ở ông dũng mãnh như một con hổ. Mái tóc hoa râm cắt ngắn, được vuốt lên ôm lấy khuôn mặt tuấn tú mặc dù đã điểm vài nếp nhăn trên khoé mắt sắc bén. Thân hình thiếu sức ảm lấy Nhi trong tay.

“Ba...Con nhớ ba lắm!” – Nhi ôm chặt người cha nuôi của mình – Phương Long Vỹ, đầu dụi dụi vào lòng ông tìm hơi ấm. Cảm giác này đã lâu lắm rồi cô không được chạm qua, nơi khoé mắt đọng đọng rơi lệ.

“Sao thế con? Gặp ba không vui à?” – ông nhẹ nhàng xoa đầu cô con gái, mỉm cười ấm áp.

Đến lúc này, Nhi mới buông ba mình ra, đưa tay lau nước mắt.

“Con khóc hồi nào? Tại có hạt cát bay vào mắt thôi!” – Nhi nũng nịu, mang ánh mắt thăm lẹ kia nhìn ông. Thật đáng yêu mà! Ông không nhìn được mà ôm trằm đứa con bé bỏng này vỗ về, yêu thương.

“Được rồi, công chúa của ba, chúng ta vào nhà thôi!”

Theo sau ba, Nhi bỗng cảm thấy một mùi hương rất quen thuộc thoang thoảng đâu đây. Nếu cô không nhầm thì hương vị này đích thực là canh tàu hủ – món ăn mà Nhi thích nhất.

Từ khi lên mười tuổi, Nhi – một đứa trẻ mồ côi trong phút chốc biến thành một nàng công chúa được sống trong nhung lụa và sự yêu quý của ba mình. Mặc dù vậy cô không hề ra oai hay bắt nạt với bất cứ ai. Nhi không ra dáng điệu của một vị tiểu thư mà cô thích những món ăn bình dị, mặc những bộ đồ đơn giản không quá nổi bật. Tính cách Nhi lại luôn hoà đồng, vui vẻ nên rất được mọi người yêu mến.

“Oa...yêu ba thiệt ha!” – Nhi nhìn một lượt những món ăn cô thích trên bàn và rất cảm động. Đúng là ba vẫn là người hiểu cô nhất.

“Ngồi xuống đi con.”

Ông nhẹ nhàng kéo ghế ra cho con gái rồi ngồi xuống cách đó. Còn Nhi vừa thấy thức ăn đã sáng mắt không để ý gì nữa. Ông nở một nụ cười hạnh phúc nhìn đứa con. Hai năm rồi mới gặp, con bé vẫn như xưa, nghịch ngợm, háu ăn và luôn biết cách để ông phải yêu thương, âu yếm. Mặc dù không phải con ruột của mình nhưng cô đã trở thành món bảo vật mà ông luôn nâng niu, bảo vệ. Tà chúa đã mang báu vật này đến cho ông! Nhìn con, ông xoa đầu yêu thương trằm trằm.

Bảy năm trước

“Vỹ à, anh thích con chúng ta là trai hay gái?”

“Dù là ai thì đều là con chúng ta, là sự kết tinh của tình yêu chúng mình” – người con trai tên Vỹ nhìn người phụ nữ đang đi bên cạnh mỉm cười âu yếm. Khoan đã, Vỹ khựng lại:

“Sao em lạ hỏi anh chuyện đó?...Chẳng lẽ...?”

Người phụ nữ cúi thấp mỉm cười e thẹn nhìn nam nhân của mình.

Nhìn biểu cảm của vợ, Vỹ vô cùng kinh ngạc và vui sướng, nắm lấy tay run run. Cứ như là một giấc mơ vậy – một giấc mơ thật đẹp và tuyệt vời, Vỹ cảm giác thấy mình lâng lâng, anh muốn mãi chìm trong mộng này không tỉnh dậy.

“Chúng ta đến bệnh viện đi” – Vỹ sung sướng ôm lấy vợ mình mặc kệ mình đang ở trên đường, bị bao ánh mắt nhìn vào. Bởi anh muốn tất cả mọi người đều biết niềm vui của mình. Ngay lúc này, anh muốn hét thật to rằng: “Tôi được làm ba rồi! Tôi được làm ba rồi!”

“Cái tú...! Anh đợi ở đây nha em sang quay lại lấy đồ một chút.” – Nói rồi, người phụ nữ băng qua đường. Trong khi đó Vỹ vẫn cứ ngẩn ngơ trên mây nhưng ngay lập tức anh hoảng hốt. Cô vợ của mình đang chạy sang đường rất nguy hiểm mà phía trước...Anh hoảng loạn nhanh chân sang cứu vợ. “Píp...Píp” Tiếng còi của xe tải đang vượt qua...Không thấy đầu cả, trước mắt Vỹ như có làn sương mù chắn ngang khiến anh không nhìn thấy gì cả. Bỗng nhiên phía bên đường một cô bé gái đang ôm lấy vợ anh thật chặt. Nhanh chóng, Vỹ băng sang. Máu...bên phía đầu vợ anh và...chân cô ấy. Chuyện gì đã xảy ra? Vỹ ôm trằm lấy người phụ nữ lao thẳng đến bệnh viện. Trên đường đi anh không khỏi lo lắng. Anh không muốn nhìn thấy cảnh người đàn bà mình thương yêu nhất phải rời xa mình. Nắm chặt lấy tay vợ, anh chấn tĩnh cô ấy đồng thời cũng chấn tĩnh chính mình. “Không sao đâu...không sao đâu mà...!”

...

“Ông nói gì? Vợ...Vợ tôi đâu...? – Vỹ túm lấy áo bác sĩ hét lớn

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức thưa ông.”

Những lời người đàn ông mặc áo khoác trắng như một con dao sắc bén thía sâu vào trong tim Vỹ.

“Không thể nào...ông lừa tôi...! Vừa nãy cô ấy còn hỏi tôi tên của con chúng tôi kia mà...Tôi không tin...tôi không tin...”

Vỹ liên tục lắc đầu. Anh không tin vợ con anh đã chết. Chẳng phải cô ấy còn hứa với anh rằng sẽ ở bên anh trọn đời, rằng mỗi ngày sẽ nấu cơm cho anh,

cùng anh đi du lịch hàng năm khi kỉ niệm ngày cưới. Cô ấy đâu? Cô ấy đâu rồi? Nước mắt đau khổ từ từ lăn dài trên má, trái tim anh như bị bóp nghẹt không thờ nổi.

Bỗng một bàn tay bé nhỏ đặt trên vai anh. Là cô bé ban nãy đã không ngại nguy hiểm chạy đến cứu vợ anh. Cô bé đó khóc? Tại sao vậy? Bị thương ở đâu ư? Khuôn mặt trắng trẻo xinh xinh nhăn lại, đôi mắt long lanh lệ đang cố ngăn cho nước mắt chảy ra.

“Cháu xin lỗi...hức...hức... Tại cháu không nhanh chân...xin lỗi...xin lỗi...”

Nhìn cô bé đang liên tục nói xin lỗi, Vỹ cũng không biết làm gì bởi anh đã chìm vào sự tốt cùng của đau khổ rồi.

Vài tháng sau, Vỹ chuyển về căn biệt thự ở một thôn nhỏ.

Trời mưa thật to như trút nước! Vỹ cầm một tách cafe ngồi trên bệ cửa sổ. Một ly cafe không đường thật đắng nhưng với anh thì nó có vị ngọt ngào lạ. Bởi tâm hồn anh đã quá đắng rồi nên tách kia dù có vị gì thì cũng chỉ như một cốc nước lã mà thôi. Lặng ngắm mưa rơi, anh bỗng cảm thấy thanh thản kì lạ. Nó như trút phần nào nỗi cô đơn, tuyệt vọng trong trái tim đang chảy máu của anh. Nơi đây thật bình yên!

Như một định mệnh, anh lại bắt gặp cô bé ngày đó – cô bé có đôi bàn tay ấm áp. Hoá ra cô bé sống ở đây, tên là Tuyết Nhi. Một cái tên thật đẹp và ý nghĩa đây chứ!

Những ngày sau Nhi thường sang nhà anh trò chuyện và vui chơi, nụ cười của cô bé thật rực rỡ đã xoa dịu tâm hồn đang tổn thương của anh và giúp anh lấy lại được niềm vui trong cuộc sống. Nhi tâm sự với anh về tất cả những gì của cô bé và cả “thiên thần” lẫn sự quan trọng của căn biệt thự này đối với cô.

Cuối cùng anh nhận Tuyết Nhi làm con gái và đem về nước.

.....

Bảy năm rồi, con gái ông đã trở thành một thiếu nữ nghiêng nước nghiêng thành và vô cùng giỏi giang. Ông rất tự hào về nó. Nhưng ông biết đứa con này, ngoài “thiên thần” ra còn có một nỗi buồn khó nói, con bé cứ luôn ân mình trong vỏ kén, nhiều lúc ông muốn đem nó ra nhưng bất lực. Nhìn con gái ông cảm thấy rất đau xót và thương tâm. Ông mong rằng một ngày nào đó Tuyết Nhi có thể bước ra ngoài ánh sáng với đúng tính cách, con người mình.

“À mà ba...ba có định sang sống với con luôn không?”

“Ta chỉ ở đây khoảng một tháng thôi rồi về nước. – ông nhìn biểu cảm không vui của con liền đánh động – Thế con gái có cho ba ở đây không? Yên tâm ba sẽ trả tiền thuê phòng hợp lý.”

Vừa nghe lời ba nói mắt Nhi sáng lên hành động kèm theo cũng nhanh chóng:

“Ba có mệt không con đâm lưng cho?”

“Ba có muốn uống gì không?”

...

“Ồ đây phụ vụ tốt thật ha?” – Ông cười lớn tiếng trước hành động của con gái.

“Khách hàng là thượng đế mà!”

“Ha...ha...”

.....

Hai cha con vẫn cứ vui vẻ cười đùa mà đâu hay biết ở một nơi nào đó có một người đang hậm hực, tức giận.

“Ông nói sao? Không có ư? Đùa à?” – Kiệt lạnh lùng quát lớn

“Dạ thưa thiếu gia, không có nữ sinh nào về vào thời điểm ấy ạ.” – Ông quản gia khép nép trước sát khí ngập trời của chủ nhân mình. Không biết ai to gan làm chuyện đó. Thật đáng thương! Một mặt ông ta muốn có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, nhưng một mặt lại mong cô nữ sinh kia không tìm được nếu không chắc chắn cô ta sẽ có một kết cục bi đát.

Nhìn Kiệt lạnh lùng tựa vào ghế sofa, khí thế như một con hổ muốn ăn tươi nuốt sống con mồi khiến cho tất cả người hầu đều cảm thấy rùng mình, lạnh xương sống. Ai cũng muốn mau chóng thoát khỏi căn phòng lạnh lẽo này trước khi trở thành thức ăn cho cậu chủ. Nhưng họ cũng muốn ở lại để được chiêm ngưỡng vẻ đẹp điêu khắc, tuấn mĩ của người nam nhân kia. Càng lạnh lùng, kiêu ngạo bao nhiêu thì càng làm họ thấy si mê, say đắm bấy nhiêu.

“Thế ông kiểm tra camera chưa?”

“Thưa, camera đang được tu sửa mấy ngày trước.”

“Oh!” – Lần này thì Kiệt không còn quát to nữa mà nhẹ giọng nói kèm theo một nụ cười làm điên đảo lòng người nhưng cũng không kém phần đáng sợ.

Từ ông quản gia cho đến người hầu đều cảm thấy khó thở, ngột ngạt. Họ không dám phát ra bất cứ âm thanh gì mà hết thảy cúi đầu xuống. Họ biết khi nào chủ nhân như vậy thì lúc ấy anh ta đang rất tức giận. Tất cả đều đưa mắt nhìn nhau kèm theo ngụ ý: “Con hồ thức tỉnh rồi!”

“Được rồi, chuyện này để tôi giải quyết, tất cả ra ngoài hết đi.”

Nhìn những cái bóng dần dần đi khuất đằng sau cánh cửa, khuôn mặt Kiệt mới giãn ra đôi chút. Anh biết mọi người đều rất sợ hãi anh nhưng đó mới chính là vỏ bọc tốt nhất để che giấu con người thật của mình. Với địa vị và thân phận của anh, từ nhỏ đã học cách che dấu cảm xúc, tâm trạng, muốn trụ được nơi thế giới đầy những mưu mô xảo quyệt thì cách tốt nhất là trở thành người âm mưu hơn họ, độc ác hơn họ. Không được phép có bất kì điểm yếu hay nhược điểm nào, đặc biệt là tình cảm của mình phải dấu đi hết thảy, làm một tấm màn chắn thật lớn, cứng như kim cương để có thể bao bọc lấy trái tim mềm yếu trong con người. Đó mới đích thực là cuộc sống của anh.

Kiệt nhếch môi cười tà ác. Quyền ư? Anh không thiếu. Tiền ư? Không đếm xuể. Anh muốn thứ gì thì nhất định phải có được nó dù là phải chiếm đoạt hay sử dụng bất cứ thủ đoạn nào. Nếu nước yên phận không chạm đến giếng thì sẽ có một cuộc sống vui vẻ nhưng nếu đã chạm vào thì giếng sẽ đem nước đến nơi tột cùng của sự đen tối.

“Nhất định phải bắt được cô ta!”

Cả căn phòng lộng lẫy, xa hoa bao trùm bởi một không khí ngột ngạt, tĩnh lặng ánh đèn. Đôi khi có con gió thoảng qua nhẹ nhàng làm tấm rèm trắng muốt bay bay càn khiến cho không khí trở lên lạnh lẽo, cô độc.

“Cộc...cộc..” – Một tiếng gõ cửa như đánh tan cả căn phòng

“Vào đi.”

“Dạ, thiếu gia, đã đến giờ rồi ạ.”

“Tích tắc...tích tắc...Keng...keng..”

Kiệt lạnh lùng nhìn lên đồng hồ cổ của Ý giá trị hàng triệu đôla đã điểm mười hai giờ đêm. Nếu như người bình thường thì thời điểm này họ đang chìm trong giấc mộng đẹp còn với giới thượng lưu thì đây mới là lúc tụ hội ăn chơi của họ.

Kiệt khoác lên mình một chiếc áo lông gấu dài xuống tận đầu gối, phất phơ chiếc khăn quàng da hổ. Mái tóc đen nhánh hất sang một bên ôm lấy khuôn mặt không biểu cảm nhưng lại rất tuấn mĩ, tiêu sái bước vào chiếc xe Mercedes sang trọng đến bữa tiệc.

“♪...Chỉ một mình tôi lặng thầm trong đêm giá...♪

♪...Rời khỏi nơi đây mà không kịp nói lời tạm biệt em...♪”

Một tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian lạnh lẽo trong xe.

“Alo...Kiệt! Phong đây.”

“...” – Kiệt vẫn im lặng không nói câu nào

“Cậu đến bữa tiệc chứ?” – Giọng Phong từ đầu dây bên kia khá ồn ào. Có vẻ anh chàng này đã đến đó và đương nhiên vây xung quanh là những cô cậu quý tộc đang trò chuyện rôm rả.

Kiệt hơi cau mày khó chịu, nhưng vẫn lạnh giọng đáp:

“Có”

“Oh! Vậy có có thể hay không sang nhà tên Hạo đón hán?”- Phong lên tiếng nhờ bạn. Thật ra cậu cũng muốn tự mình sang đón tiện thể tránh ông già nhà mình nhưng lại bị mẹ thúc ép bắt cậu đi cùng. Biết làm sao được!

“Sao vậy?” – Trong khi đó Kiệt vẫn thờ ơ diễn đúng vai của một thằng bạn vô tâm.

“Chị hán lấy con xe vàng của hán để đi với bạn rồi. – Phong cười cợt nhả – Mà cậu biết rõ hán mà, tên này sĩ diện lắm không muốn ai biết mình bị chị bắt nạt nên không dám bảo người đưa đi. Hắc hắc...”

Thế nhé, cậu sang đó đi, ông già mình gọi rồi.

Hẹn gặp lại ở bữa tiệc...,bye bye”

Kiệt cúp máy rồi ra hiệu cho lái xe:

“Sang nhà Minh Thiên Hạo.”

.....

Trong một chiếc xe Mercedes khác cũng đang trên đường đi đến bữa tiệc.

“Baba...con không thích đâu!” – Nhi nhìn ba với ánh mắt oán giận. Thật ngu ngốc! Nhi tự trách mình rằng đã để ba lừa một cách dễ dàng như vậy.

“Sang gặp bác Hữu ư? Ba lừa con, ba đưa con đến cái nơi nhét đầy khi thì có!”

“Sao con lại có thể nói vậy. Đó là bữa tiệc sang trọng mà con lại ví như...như...cái gì ấy nhỉ?” – Ông Vỹ trách móc con gái nhưng lại quên câu nói Nhi vừa bảo.

Cô nhắc lại thân nhiên như không có chuyện gì to tát:

“Nhét đầy khi hô!”

“Ồ đúng rồi.” – Ông gật đầu đồng ý nhưng ngay tức khắc biết con gái đang trêu chọc mình liền phản bác:

“Mà ba lừa con hồi nào đâu mà con nói thế.”

“Ba còn chối nha.” – Nhi tru miệng xinh xinh

“Hôm nay, bác Hữu cũng đến đó. Mà ba bảo rằng đến muốn gặp bác ấy chứ có phải sang nhà bác đâu?” – Ông cười gian xảo.

Còn Nhi sốc khi nhìn thấy dáng vẻ tự đắc của ba. Sao cô có thể quên người đang ở trước mặt mình là một ác ma có tiếng trong thương trường chứ? Để xây dựng được một tập đoàn đá quý lớn như vậy thì đủ biết ông có bao nhiêu tài chí và mưu mô xảo quyệt. Đầu với ba ư? Có thể khẳng định: Đó là một sai lầm lớn, một ý nghĩ vô cùng ngây thơ.

“Lâu rồi không gặp, con gái ba vẫn như xưa nhỉ?”

Ông Vỹ xoa đầu cười hiền lành nhìn Nhi. Nhưng thật chất là đang nín cười trước khuôn mặt phụng phịu của cô con gái. Còn Nhi nhìn ông toé lửa, học hằm:

“Nếu ba biết thế rồi thì mạnh con tới đây làm gì?”

Ông cười nhẹ. Tính con gái sao ông lại không biết chứ! Nhi ghét nhất là đến những bữa tiệc như thế này và ông cũng không có ràng buộc gì ở con bé. Nhưng bữa tiệc này thì khá đặc biệt, nó có ảnh hưởng lớn đến tình hình kinh tế của Châu Á. Đêm nay sẽ có rất nhiều nhân vật tầm cỡ quốc tế, chắc chắn các tập đoàn khác sẽ dẫn những nàng công chúa, hoàng tử của họ đến dự và ông cũng không ngoại lệ. Mặc dù ông luôn đề Nhi quyết định cuộc sống sau này của con bé nhưng nếu được thì vẫn tốt hơn. Dù sao trước khi tìm được “Nó” thì con bé vẫn sẽ là người thừa kế tập đoàn, đương nhiên là phải biết xã giao, làm quen với những nhân vật đó.

Ba như đang suy nghĩ điều gì đương nhiên Nhi biết. Nhìn ba, cô chỉ còn biết thở dài ngao ngán.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Bữa Tiệc “Xui Xẻo Nhất” Của Cuộc Đời

Tuyệt Nhi khoác tay ba đi vào khách sạn. Quả không hổ danh là khách sạn bậc nhất Châu Á. Thật sa hoa và mạnh mẽ chất quý tộc. Người phục vụ đưa cha con Nhi thông qua một con đường dài và rộng. Con đường này nhuộm một màu hoàng kim cao quý, những đường viền rồng phượng uốn lượn được khắc rất tinh xảo. Những chiếc đèn cổ điển chiếu dọi theo bước chân khách đi khiến cho nơi đây trở lên mờ ảo lạ kì. Nhi nhìn ngó mọi thứ xung quanh không hên mà cất lên lời khen, khâm phục cho người thiết kế được khách sạn này.

Chỉ trong chốc lát cha con cô đã đứng trước một cánh cửa màu trắng sữa, trang trí khá đơn giản nhưng lại khiến cho người ta một cảm giác bí hiểm. Cứ như đằng sau cánh cửa kia đang cất giấu một điều gì đó, nó tạo sức tò mò nơi sâu thẳm trong mỗi con người. Họ muốn được mở ra, bước vào và khám phá. Nhi thoáng một nụ cười châm chọc. Quý tộc luôn là thế, họ luôn tạo cho mình một cảm giác thần bí trước mắt mọi người, để chúng dân sùng bái, ngưỡng mộ như một vị thần tài, sẵn sàng làm mọi thứ để phục vụ họ.

Cánh cửa chợt mở ra, một mảng đen rồi bùng sáng, một không khí choáng ngợp. Khung cảnh này đặc phá vỡ sự uy nghiêm cổ kính của con đường hoàng kim trước đó mà thay vào bằng một không gian sôi động, náo nhiệt trang ngập tiếng cười đùa. Đúng như dự đoán của Nhi, hội quý tộc hôm nay thực lộng lẫy. Những vị tiểu thư, công tử được trau chuốt sang trọng hơn hẳn mọi khi. Những bộ đầm, bộ lễ phục trên người họ mang đậm dáng vẻ, cá

tính nổi bật: hiền thực, tươi vui, tính nghịch, đánh đá, hào hoa, lãng tử...Tất cả chỉ để tiếp đón những nhân vật quan trọng, có thể làm chấn động giới thương lưu. Đặc biệt là chủ nhân của bữa tiệc này.

Nhi theo cha đi đến một bàn tiệc ở chính giữa, theo như không khí nơi này cô có thể chắc chắn trước mặt cô đây là những nhân vật tầm cỡ đó. Nhi mỉm cười xã giao chào mọi người mặc dù chỉ là miễn cưỡng. Hầu hết ở đây đều là người đứng tuổi, họ mỉm cười lại với cha con cô nhưng dù vậy cũng khiến cô cảm thấy run rẩy bởi cái khí thế áp đảo mà họ mang lại. Đến bây giờ thì Nhi có thể khẳng định rằng những tay lão luyện trong giới thương trường đều là những kẻ vô cùng nguy hiểm, chỉ cái nhìn sắc bén lướt qua cũng khiến cho người ta lạnh thấu xương rồi.

Lướt qua một hồi Nhi bỗng thấy một tên con trai xấp xỉ tuổi cô, hắn cũng nhìn Nhi từ nãy giờ. Cô lại không hề quan tâm hay chú ý gì đến ánh mắt mà hắn ta dành cho cô mà Nhi chỉ cảm thấy kinh ngạc vì dáng vẻ cậu ta. Chính xác hơn là bộ đồ mà cậu ta đang mặc trên người. Trông rất giống một kẻ đi bụi hơn là công tử đi dự tiệc. Mái tóc cắt ngắn vàng hoe ôm lấy khuôn mặt rất baby, lãng tử của hắn. Chiếc áo dài hai lớp xuống tận lưng chừng, cắt về khá tỉ mỉ. Ấn tượng nhất là hình đầu lâu “ghê tởm” đằng trước áo cùng với sợi dây chuyền thánh giá màu đen “kít”. Chắc chắn cái “xích chó” ấy là biểu tượng cho ác quỷ chứ không phải thượng đế hay thánh nữ. Nhưng điều làm Nhi thấy chú ý nhất là cái quần “lủng thùng”, “rách rưới” của hắn. Cô rất nhạy cảm với cách ăn mặc của giới trẻ bây giờ. Cô thấy đó không phải thời trang cũng không phải kiểu cách sành điệu mà là những bộ đồ dành cho ăn mày thì đúng hơn. Không phải, ăn mày ít nhất còn khâu vá kín đáo chứ không có “hở vách” như kiểu này.

Hắn ta khẽ cười trước khuôn mặt biến đổi liên tục của Nhi. Từ kinh ngạc =>sốc =>khinh bỉ =>tò mò của cô nàng.

“Con chào bác Lưu đi, Nhi” – Ông Võ khẽ đánh động con gái

Giờ thì Nhi mới thoát khỏi trạng thái của mình, quay phắt 180* mỉm cười chào hỏi người đàn ông phía trước:

“Cháu chào bác, cháu là Phương Tuyết Nhi.”

“Cháu quả thật là một cô bé xinh đẹp – ông ta mỉm cười lại với cô- ông có phúc mới có một cô con gái như thế đó, Phương tổng.”

Nhi cũng định cười lại nhưng nhìn thấy bản mặt của tên con trai kia cô muốn cũng chẳng được.

“Đây là quý tử nhà tôi, chào bác đi con.”

Nhi hơi nhíu mày. Thật không thể đoán được họ có quan hệ thế nào. Trông cha lịch lãm vậy mà con lại...chắc..chắc

Hắn vẫn chăm chú nhìn Nhi, cuối cùng mới chịu mở miệng:

“Chào bác, chào tiểu thư, cháu là Tomokiya, cũng có thể gọi cháu là Lưu Huy Khánh.”

_Chà chà...hoá ra hắn ta là người Nhật Bản, thật không thể nhìn ra đó nha. Nhưng sao hắn cứ nhìn mình chằm chằm nhỉ? Lại còn mỉm cười nãy giờ chứ? Cười đều hà? Chết tiệt! _Nhi thầm nghĩ

Máu trong người Nhi phun trào, cô muốn ngay lập tức mắng hắn một trận. Nhưng Nhi vốn là người hai mặt nên bên trong thế nào bên ngoài ngược lại. Cô không biểu lộ sự căm ghét gì mà chỉ mỉm cười cúi chào lại như một phép lịch sự tối thiểu. Nhưng hắn ta cũng đâu bỏ qua cho cô thoát dễ dàng vậy. Bỗng “tên bụi đời” cúi người hành lễ, đưa tay ra trước Nhi và nói:

“Liệu tôi có thể mời tiểu thư cao quý nhảy một bản?”(*ngọt sọt*)

Hắn vẫn mỉm cười bình thản trong khi Nhi ngạc nhiên =>tức giận.

Cô mắng thầm:

Tên chết tiệt! Muốn nhảy với bản cô nương hả?Trăm năm sau nha! Hắc...hắc nghĩ mình là ai chứ? Tưởng đây dễ xoi lắm chác! ! Kiểu tán gái này què quá rồi! May cho người đang ở trong tiệc đó, nếu bên ngoài bản cô nương thế sẽ cho què chân mà khỏi nhảy luôn!(*bạo lực hồng kém Gia Dương*)

Nhi mỉm cười nhẹ. Thấy vậy, hắn sung sướng ra mặt. Cô định từ chối cho mất mặt một phen thì từ đâu chui ra một tên công tử bột khoác cổ hắn.

“Khánh lâu rồi không gặp! Vẫn theo kiểu thời trang này à?” – Tên con trai đó như “một con chó” vui mừng khi thấy chủ về vậy. (*cái này là suy nghĩ của ss Nhi đây không phải tớ đâu*)

Còn tên Khánh vẫn chăm chú nghe câu trả lời của Nhi không rời mắt. Tên con trai kia thấy vậy liền thì thầm to nhỏ gì đó với tên Khánh. Nhi cảm thấy hơi khó chịu vì bị biến thành kẻ thứ ba nên quay ra bảo ba đi chỗ khác. Nhưng...ba đâu rồi? Lướt qua xung quanh, cô không nhìn thấy bóng dáng của người cha “lương tâm” của mình. Bây giờ thì cô sững người, máu nóng dồn căng trên đỉnh đầu, khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận. Chính xác là vì cô đã bị mắc mưu của “ông già răng măng” đó! Nhi thờ dãi đành quay ra tự mình chào tạm biệt thì hình bóng của hai tên con trai đã biến đâu mất. Cô tròn tròn mắt. Cái quỷ gì đang diễn ra với cô vậy? Cùng một lúc bị leo cây hai lần. Nhi oán giận, tất cả là đều tại ba đã mang cô đến nơi “chó tha” này. Rồi xem cô sẽ cho lão biết tay. Nhi vội cầm chiếc ly nước lọc trên bàn, tu một hơi cạn rồi đi khuất dần về phía cuối bụi hoa hồng đằng trước. Nhưng cô đâu biết rằng, nơi ấy đang có một ai đó đang ngờ tri.

Nhi bước đi chậm rãi trên từng bậc thang gỗ, xung quanh đây được bao phủ bởi những khóm hoa hồng trắng tinh khiết, long lanh từng giọt sương đêm. Nhìn chúng, Nhi cảm thấy có cái gì đó rất thân quen mà không tài nào nhớ ra. Nhẹ nhàng đi qua lối rẽ, trước mặt cô, một khung cảnh vắng lặng không bóng người, chỉ có một chiếc bàn, chiếc ghế bằng đá cẩm thạch nằm đó. Trên bàn là một chai rượu đã được mở nắp và một cái ly. Lại gần đó, Nhi đoán

mới có người ở đây nhưng sao không khí lại lạnh lẽo đến như vậy? Đáng lẽ phải có một chút dư vị của hơi ẩm chứ! Cô nhìn thoáng qua xung quanh thì thấy một chiếc ghế cũng bằng đá cẩm thạch ở phía cuối. Nhưng nó lại phủ một màng bụi rất dày, chứng tỏ đã lâu không có người sử dụng nó. Tại sao chủ nhân nơi này lại không để nó gần đây mà cô độc ở đó? Phải chăng cái ghế đó chỉ dành riêng cho một ai?

Nhi chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn. Từ chỗ này nhìn ra là một khung cảnh thật đẹp và lung linh. Từng hàng liễu ngả mình phất phơ theo gió, ánh trăng huyền ảo chiếu rọi xuống khóm hoa hồng. Giờ thì Nhi mới nhận ra, bữa tiệc này được diễn ra ở ngoài trời. Thật không thể đoán ra được! Đằng kia những ánh đèn hào nhoáng che lấp ánh trăng làm cho người ta cứ ngỡ mình đang ở một căn phòng lộng lẫy mà vẫn cảm thấy nhẹ nhàng, thư thái. Điều này càng khiến Nhi ngưỡng mộ người thiết kế tài ba kia. Nhi cầm ly rượu lên nhắm nháp hương vị. Đúng là ngon hơn bình thường! Cô khẽ nở một nụ cười thoải mái. Nơi đây thật bình yên và tĩnh lặng! Chỉ có tiếng gió thoảng qua hay tiếng xào xạc của hàng liễu. Nhi thích nơi này bởi nó xoa dịu cho tâm hồn cô, mang cho cô một cảm giác dễ chịu, thoải mái mà lâu lắm rồi cô chưa từng nhớ đến.

Bỗng có một tiếng động từ phía cuối hành lang. Một người con trai đẹp như một vị thần xuất hiện trước mặt cô, làm cho con tim bỗng loạn nhịp. Anh ta thật đẹp nhưng lạnh lùng quá!

(* Oa!ca ca xuất hiện rỒy=>vỗ tay:

cháp...cháp...*)

Nhi lặng ngắm nhìn tên con trai, đặc biệt là đôi mắt của hắn. Nhi không thể nào diễn tả được nó, ánh mắt đó sâu thẳm nhưng lại chống rỗng không cảm xúc. Đôi mắt ấy đen láy...không nó có màu gì đó rất mông lung như đang che giấu một điều bí ẩn mà cô không tài nào đoán ra được. Nhi chỉ có thể thấy: Đôi mắt đó rất lạnh và cô đơn! Cô bỗng giật mình, tại sao cô lại quan tâm đến đôi mắt của tên con trai đó? Tại sao cô muốn lại gần và...

Nhi cứ đắm chìm trong suy nghĩ mà đâu biết người con trai đẹp tựa vị thần kia cũng đang đánh giá cô. Hắn hơi nín thở nhìn người con gái kia. Cô ta mặc một chiếc váy mà hồng phấn dài phủ xuống đầu gối, khoác một cánh áo trắng che lấp bờ vai mảnh khảnh. Mái tóc hơi hung nâu khá dài lộn quăn trước ngực.(*chú ý: đây là do nàng Nhi trang điểm thôi, bình thường thì khác*) Một con gió nhẹ thoảng qua khiến mái tóc thiếu nữ bay bay lộ ra khuôn mặt trắng trẻo, đẹp đẽ như búp bê. Hắn ta khá chú ý đến đôi mắt mà cô ta dành cho mình. Sự thương cảm? Không, không phải! Nó chất chứa một cái gì đó khiến hắn bỗng thấy ám áp lạ kỳ.

Nhưng dù người con gái kia có đẹp đến đâu thì với tên con trai đó cũng trở lên miễn dịch. Bởi hắn là Hoàng Thái Tử lạnh lùng nhất – Phong Vũ Kiệt.

Hắn ta hơi trau mày nhìn ly rượu của hắn bị cô ta uống, chỗ ngồi của hắn bị cô ta chiếm, cảnh đẹp đêm nay cũng bị cướp mất một cách trắng trợn. Kiệt trừng mắt.

Cảm thấy ánh mắt của Kiệt nhìn mình đầy lửa giận, Nhi bất ngờ. Hình như chỗ này là của hắn ta thì phải! Cô cúi thấp xuống, khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ, ngồi bật dậy định xin lỗi hắn thì giọng ai kia lạnh lùng vang lên:

“Tránh”

“...”

“Xin lỗi, tôi không biết chỗ này là của bạn.”

“...” – hắn không nói gì cũng không nhìn cô mà cầm ly rượu lên đồ đi.

“Bạn...”

Nhi cảm thấy tự tôn của mình bị hạ xuống, tròn tròn mắt nhìn hành động của hắn ta. Kiệt không thèm liếc đến cái bộ mặt sùng sốt của Nhi mà vút ly ẩy xuống dưới cùng chai rượu vang hàng chất lượng cao đó. Nhi tức giận, thẹn quá liền mặt bình tĩnh:

“Anh làm gì thế hả?” – thay đổi thành cách xưng hô xa lạ

Kiệt vẫn không nói gì mà lôi ra một chai rượu và một cái ly khác.

“Anh...anh coi thường người khác vừa thôi chứ! Anh nghĩ mình là ai mà đem tự tôn của tôi vút đi chứ?”

Nhi nóng giận tột độ trừng mắt nhìn hắn. Kiệt giờ mới đem lời cô nói lọt vào tai. (*bây giờ mới nghe hả anh =.*) Nhếch miệng cười châm chọc đầy khinh bỉ:

“Nói đủ chưa?...Xong rồi thì rút ra khỏi đây!”

“Anh...anh...”

“Sao? Tôi là chủ, tôi muốn đuổi khách thì có vấn đề gì không?”

(*ss Nhi gặp đối thủ rồi!*)

Kiệt nhắm nháp ly rượu nói. Máu nóng trong Nhi bùng phát. Hắn thật quá đáng, dù sao thì cô cũng là con gái mà!(*có liên quan gì đâu ạ? =.*) Nhi bước gần Kiệt định giật lại cái ly rượu vang thì thật không may...

“Rằm”

Nhi vấp phải một viên đá lao đao đổ rằm người xuống. Nhi nhắm chặt mắt lại. Cô cứ nghĩ hôm nay cô sẽ phải làm bạn với mặt đất nhưng...sao cô lại không thấy đau nh? Rất ảm! Cô ngửa lên thì...

“Tách...”

Cả ly rượu trên bàn rơi xuống đầu cô, tung giọt lán dài trên khuôn mặt trắng trẻo. Cô sốc, cái quái gì đang diễn ra vậy? Lúc Nhi chưa hoàn hồn thì ai đó đang bị cô đè phía dưới hất cô ra mạnh mẽ khiến đầu cô hơi ung ung. Nhi ngước lên thì bắt gặp khuôn mặt lạnh băng đang cười rất chi là đều. Kiệt lại gần, Nhi cảm thấy sợ hãi liền lùi lại. Kiệt cười ranh mãnh cầm lấy ly rượu trên người cô rồi quay phắt đi chỉ để lại một câu:

“Nếu cô muốn nằm ngủ ở đó cũng được! Nhưng nếu bị làm sao thì...ráng mà chịu...tôi không quan tâm”

Nhi há hốc mồm nghe từng tiếng nói lạnh lùng ấy.

“Hắn...hắn...”

Cô bật dậy chỉ tay về phía bóng dáng tên con trai đang đi khuất, hét to:

“Tên đáng chết! Ngươi đợi đấy...thù này tôi sẽ trả lại toàn bộ...nếu không tôi sẽ không mang tên Phương Tuyết Nhi!”

Nói rồi Nhi rũ lại đầu tóc, trang phục, vừa đi vừa nguyên rủa:

“Xui xẻo! Đây là bữa tiệc xui xẻo nhất cuộc đời mình!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Oan Gia!...đi Đâu Cũng Gặp!

Hôm nay là khai giảng năm hai của Nhi tại học viện Aristocracy. Quả thật một năm vừa qua đối với cô nàng chỉ có học và học. Cô đã trở thành công chúa hoàn mỹ trước mắt mọi người theo mong muốn ban đầu. Nhưng Nhi luôn cảm thấy có gì đó trống vắng trong tâm hồn mình. Cô muốn một lần được thay đổi. Được sao? Không thể! Cái vỏ bọc này cô đã núp bao nhiêu năm làm sao nói muốn bỏ là chui ra được.

Nắng ban mai chiếu xuống làn tóc xoã dài của Nhi, rơi xuống khuôn mặt thanh thoát của vị thiếu nữ tuổi hoa khiến Nhi nổi bật giữa đám người. Cô không quan tâm hay chú ý đến những ánh mắt xung quanh, bởi lẽ nó đã trở nên quen thuộc với người tài sắc vẹn toàn như cô.

Nhi ngồi xuống chờ xe bus, đeo bông tai, nghe giai điệu bản nhạc Sonata moonlight của Beethoven – một khúc nhạc mà cô khá ưa thích. Nhi nhìn làn đường người qua kẻ lại mà thấy thêm muốn một cuộc sống như bao học sinh bình thường. Cuộc sống ấy không có sự gò bó mà luôn nhẹ nhàng, thoải mái. Mọi khi Nhi thường được người đưa đón nhưng hôm nay thì khác. Nguyên do là vì nàng tiểu thư Hiếu Trang đòi được thử cảm giác đi một chuyến xe bus. Cảm hứng ấy được Trang bộc phát thông qua một bộ phim truyền hình. Nhưng...30p trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng của cô bạn ấy cả. Phải chăng Trang đã gặp phải chuyện gì? Nhi đứng ngồi không yên, lấy di động định gọi cho cô nàng thì tiếng nhạc đã vang lên. Là số của Hiếu Trang.

“Alo...Nhi à...Trang đây.” – giọng nói bên kia có chút ồn ào.

“Cậu ở đâu thế? Sao vẫn chưa thấy đến?”- giọng Nhi vui vui pha chút lo lắng. Nhưng một câu nói của Trang đã đổ một gáo nước lạnh lên đầu cô:

“Ồ trường!” – Hiếu Trang nói cực kì rõ ràng.

Trong khi đó, Nhi ở đầu dây bên này thì đứng như tượng. Cô không nghe lầm đấy chứ? Trong lúc cô đang đứng ngồi không yên thì... Trang...con bạn thân nhất của cô lại đang thân nhiên ở trường như không có chuyện gì xảy ra. Nhi đã bị cho leo cây. Một kết quả luôn được dự tính trong cái đầu thiên tài của cô. Thế nhưng Nhi vẫn theo một cách mù quáng. Khuôn mặt xinh xắn, trắng nõn trắng nà ấy nhăn nhó như khi ăn phải đồ cay. Không thèm để ý đến mình đang ở đâu, cô quát ầm lên:

“Cậu...đồ bạn tồi!”

“Ấy ấy...không phải do mình đâu...Cái gì cũng phải có nguyên do của nó. Cậu phải tin mình...tin con bạn xinh đẹp đáng yêu này...!”

“...” – Nhi không còn biết nói gì. Câu nói ấy đã được Trang nhắc đi nhắc lại lần thứ một trăm linh một. Và đương nhiên chỉ lừa được một hai lần nhưng bây giờ thì không. Chỉ có ngu mới tin lời Trang nói.

“Haizz...câu phải thông cảm cho mình chứ...huhu... – một kiểu khóc thấm nhuần trong óc của Nhi – Vì đêm qua thức khuya để...để...để học nên sớm nay mới dậy muộn.”

“Học...?...o_O?” – Những cái dấu hỏi chấm đặt ra trong đầu của Nhi. Bạn của cô mà cũng thức khuya để học bài á? Chẳng lẽ nhà bác học Anh-xtanh sống lại? Một người được mệnh danh là

“kẻ thù của kiên trì” như nàng lại có thể làm ra một chuyện kinh thiên động địa vậy sao? Chuyện hài của thiên hạ!

“Có nghĩa là cậu sẽ không mượn mình vở làm bài nữa, đúng không?”

Bên kia giật mình, than rằng mình đã lấy sai lý do.

“Không...không...vẫn phải mượn chứ...hì..hì.”

“Nói thật!” – Nhi đánh giọng

“À thì...đêm qua mình mãi yahoo với...” – chưa kịp nói hết câu Nhi đã thay cô nàng nói phần cuối:

“...với anh chàng đẹp trai!”

“Hì hì...cậu vẫn là người hiểu mình nhất.” – Trang cười sáng khoái

“Trang này... – giọng nói Nhi cực kì nhẹ nhàng càng về sau thì càng “nữ tính” -...mình có còn là bạn nữa không?”

Trang giật nảy, biết là cô bạn Nhi đang ngọn lửa phun trào, nhanh miệng giục:

“Cậu đến trường đi, sắp trễ rồi đó! Gặp lại sau nha! MOAK My baby!” – nói rồi Trang cúp máy.

Nhi nhìn đồng hồ hoảng hốt “7h45p”. “Trễ...Trễ”, cái từ này liên tục được lặp lại trong đầu cô.

“Phải làm sao bây giờ?”

Nhi thầm nghĩ cô bạn vô tâm kia đã hại mình. Cô không muốn bị trễ học ngay đầu năm học đầu! Nhưng...xe bus vừa đi qua... 30p’ nữa mới có một chuyến khác. Nếu chạy bộ nhanh đến mấy cũng phải mất ít là 20 - 25p’. Chỉ còn 15p’...tích tắc...tích tắc...

Nhi lo lắng không biết làm sao thì...từ đằng xa, cô trông thấy một nam sinh cùng học viện. Bí kếp, cô lao thẳng ra đường, phía mà chiếc xe moto đang đi. Nhi cảm thấy run rẩy, lạnh xương sống. Cô lẩm bầm câu nguyện: “Lạy chúa...lạy thần Ela...bảo vệ con qua khỏi cơn nguy này...”

“AAAAAAAAA.....”

“Kétttttttttttttttttttt”... “XOạt”.....

Chiếc moto phanh gấp toé lửa. Mọi người xung quanh quay lại nhìn thảm cảnh đang diễn ra. Người thì há hốc mồm, tròn mắt, người thì quá sợ hãi mà nhắm chặt mắt vào. Nhi bắt đầu cảm thấy đầu mình trống không, tim nhảy vọt ra. Thực rất đáng sợ mà!

“Cô làm gì thế hả? Muốn chết hay sao mà chạy qua đây? Chưa học luật giao thông à?”

Giọng của một tên con trai quát lớn. Nhưng...sao giọng nói ấy...lại quen thuộc thế? Nhi mở mắt ra nhìn hán. Đập vào mắt cô là một khuôn mặt mà cô không bao giờ quên. Kẻ đáng ghét, vô si ở bữa tiệc hai hôm trước. Nhi muốn khóc mà không ra nước mắt. Biết thế này thì cô thà đi mượn còn hơn phải gặp lại cái bản mặt ngựa mặt kia.(* đẹp trai thế mà ss còn chê* chảy nước miếng*)

Còn Kiệt vẫn đang nhìn chăm chăm phía khuôn mặt đỏ khóc đỏ cười của Nhi. Trông quen quen nhưng lại không nhớ mình đã gặp ở đâu.(* pó tay anh rồ*) Mà hán cũng chẳng cần nhớ cho một óc, điều quan trọng là sắp trễ giờ. Hán nhấc chiếc xe moto lên chuẩn bị phi đến trường thì ...một thân ảnh phía trước vọt lên sau cậu. Cái gì vậy? Hán quát ầm lên:

“Cô lên xe tôi làm gì? Cút xuống mau!”

Nhi nhìn Kiệt nhăn nhó, nghĩ:

_ Người vẫn như thế, lúc nào cũng bất lịch sự, xem thường người khác. Hừ! Người nghĩ mình có giá lắm không bằng, tưởng bốn cô nương muốn thế này lắm chắc...Nếu không phải tại con bé Hiểu Trang thì còn lâu người mới được chửi ta nhá. Có phúc mà không biết hưởng! Hừ!.._

Nhi muốn mắng thẳng vào mặt Kiệt như vậy nhưng cô đâu ngu. Có hán ta chở đến trường vẫn không tốt hơn.

_ Ta cho người một cơ hội để chuộc lỗi những gì mình đã gây ra._

Nhi cười thâm trong lòng rồi đáp lại:

“Chúng ta chẳng phải cùng trường hay sao?... Vội lại cũng đã muộn rồi...cậu cho tôi đi nhờ mới...”

– Nói xong hành động tiếp theo của cô là ôm chặt Kiệt. Mặc dù có hơi xấu hổ nhưng chuyện đã đến mức này thì mặt dày một chút cũng chẳng sao.

“Cô...” – Kiệt sững người nhìn đứa con gái đang túm lấy áo mình.

“Chỉ cần cậu dừng lại ở trước cổng học viện một đoạn thôi...Làm ơn...”

“Thế cô nghĩ tôi sẽ cung tiễn cô đến tận cửa lớp chắc.”

“Vậy là cậu đồng ý rồi đó...Á...còn 5p’

nữa...nhanh...”

Kiệt chẳng thêm quan tâm đến Nhi nữa mà lao thẳng như bay bởi hần phải chủ trì cuộc khai giảng này.

Một chàng trai tuấn tú nhưng lạnh lẽo chở một cô gái xinh xắn, tươi tắn như ánh dương ban mai đi qua làn đường khiến mọi người phải ngoái đầu lại mà trầm trồ khen ngợi. Quả thực họ rất xứng đôi!

Trong khi đó, hai nhân vật của chúng ta lại có hai suy nghĩ khác nhau.

Hôm nay mình làm sao vậy nhỉ? Sao không dừng lại cho cô ta đi nhờ? Mà...khôn mặt này chắc chắn đã gặp qua...Hừ! Điều tra sau!

Hiểu Trang rồi cậu sẽ chết dưới tay mình! Ta sẽ bầm, sẽ bầm, sẽ bầm,....

Đang chìm trong “sự hận thù” thì “VÈO” Kiệt nâng cao tốc độ khiến Nhi phải giật mình mà suýt ngã.

Tốc độ của Kiệt tuy không bằng Phong nhưng cũng là tay đua có hạng. Thoáng chốc chiếc xe moto chở họ đã dừng lại tại một đoạn ngắn trước cổng trường.

“Xuống”

Giọng nói của Kiệt rất khó chịu. Còn Nhi, cô nàng vẫn chưa hoàn hồn sau cái cú đưa xe ngoại mục của tên con trai này. Thật khủng khiếp. Cô bám thật chặt vật áo của Kiệt, tay run run, khuôn mặt trắng bệch.

“Xuống” – Một lần nữa hần lại lên giọng.

“À ờ...” – Nhi nhảy xuống, vỗ vỗ ngực. Thật sai lầm khi cô lên xe của cái gã này. Hần là cho Nhi sợ chết khiếp. Lần sau có cho tiền cô cũng không bao giờ đi nữa. Định quay sang mắng cho thù phạm một trận thì...bóng dáng của hần và con xe moto đã biến mất không còn dấu vết. Nhi sững người rồi chửi rủa: “Tên quái gở!”.

Nhi chạy một mạch đến học viện. Xuất hiện trước mắt cô là một đàn vịt giời hám trai cùng khẩu hiệ mà họ đang “vất vả khó nhọc”:

“KIỆT VƯƠNG! HẠO VƯƠNG! PHONG VƯƠNG! CHÚNG EM YÊU ANH!”

Thật là phát ói mà! Sao họ có thể đẹp bỏ lòng tự tôn của mình sang một bên để đón tiếp mấy kẻ...Mà bọn họ là ai nhỉ? Năm ngoái cũng mấy lần như vậy rồi?

Nhi hoài nghi một chốc rồi ngó ngang ngó dọc tìm kiếm thân ảnh của con bạn đã cho mình “leo cây”. Quả đúng như dự đoán, ở đâu có trai đẹp ở đó có TRẦN MINH HIỂU TRANG.

Nhi len qua hàng rào vững chắc của các nàng tới chỗ cô bạn mà kéo xềnh xệch đi. Còn Trang thì kêu oai oái.

Trong khi đó, thân ảnh của ba chàng đại thiên vương xuất hiện trong ánh hào nhoáng. Những tiếng hét bắt đầu vang lên rầm rộ như chuẩn bị tiếp đón tổng thống vậy. Dù thế nhưng không một ai dám lại gần bởi quy định mà Tam Đại Thiên Vương đã đặt ra và đây là một trong những điều luật đó:

Điều 4: Được phép vây xung quanh nhưng không được lại gần mà chưa có sự đồng ý.

Những viện sinh rẽ sang thành hai bên cho ba chàng vào. Kiệt vẫn thế, không đoái hoài gì đến mọi người mà bước vào. Nhưng phải nói thật rằng hần là người đẹp trai nhất nhóm còn địa vị thì khỏi phải nói rồi, Hoàng Thái Tử mà lại. Tất cả những điều đó khiến Kiệt đứng đầu bảng ngôi vị xếp hạng lượng fan đông nhất.

Hạo lại khác, hần – một hoa hoa công tử có tiếng, thì đương nhiên trước mặt các cô gái “thần yêu của mình” luôn nở nụ cười rực rỡ, làm say nắng bao nhiêu tâm hồn của thiếu nữ.

Còn Phong – một kẻ chịu chơi nhất trong hội, cũng chẳng có thú đào hoa như Hạo nên cũng như Kiệt không quan tâm đến bao ánh mắt chờ mong xung

quanh. Nhưng thỉnh thoảng cũng dành tặng cho các fan của mình những cái nháy mắt tinh nghịch, đáng yêu.

Họ – Tam Đại Thiên Vương đều là những tia chớp loé sáng trong bầu trời đêm mưa, làm toả thức linh hồn thơ đại. Nhưng có một ngoại lệ. Đó là Nhi – một cô gái nổi tiếng trong học viện với tài năng và sắc đẹp hoàn mĩ lại không hề hay biết đến những Thiên Vương này.

“Tại cậu mà mình không được xem hình ảnh sống động hiếm có ở cổng trường đó!” – Trang giận hờn nhìn Nhi

“Oh! Thế cậu định làm gì với người bạn “không tồn tại” này đây?”

Nhi nở một nụ cười châm chọc, rồi kéo Trang lại mà quát lớn:

“Cậu có biết cậu vô tâm lắm không? Sao lại cho mình leo cây thế hả? Có biết rằng tại cậu mà mình suýt mất cái mạng nhỏ nhoi này không?”

Hiểu Trang sững sờ nhìn cô. Nhi cảm thấy khuôn mặt lo lắng ấy của cô bạn mà khá hài lòng. Nhưng...một câu nói của Trang đã chỉ cho Nhi biết đó là giấc mơ, một giấc mơ hoang đường:

“Thật may vì mình không đến đó!” – Trang vuốt ngực, thở phào. Còn Nhi cảm thấy tai mình ung ung. Cô không thể tin vào những gì mình đang nghe nữa.

“Cậu...Con bạn tồi tệ! Đừng gặp mình nữa!”

Nhi nâng túi sách lên rồi đi vào đại sảnh – nơi sắp diễn ra buổi khai giảng. Thấy bạn mình đã rất tức giận, Trang cười đáng yêu, dỗ dành:

“Mình trêu một chút thôi mà! Sao mình lại không lo lắng cho cậu chứ?”

“Hừ!” – Nhi không thèm nghe những lời ngọt ngào, thâm đậm lòng người của Trang

“Cô bạn thân yêu, xinh đẹp của tôi ơi! Cậu phải thấu hiểu lòng con bạn đã kết thân với cậu năm nay chứ! Mình cũng có lỗi khổ riêng mà...”

Nhi đành thở dài ngao ngán mà ngắt lời Trang nếu không muốn nghe ca trù, sáo rỗng của cô nàng nữa.

Thấy Nhi đã tha thứ cho mình, Trang vui vẻ ngồi xuống bên cạnh cô. Hai người lại bắt đầu một cuộc trò chuyện mới. Nhưng tất cả đều liên quan đến ba nhân vật sắp xuất hiện phía trước kia.

♪ Tôi một thời đã từng lạc lối...Nhưng giờ đây tôi đã tìm thấy ánh sáng...ánh sáng cho chính mình ♪

Khúc nhạc “Thánh Ca” nhẹ nhàng, du dương vang lên khắp căn phòng khiến cho không gian sôi động, ồn ào trở lên im ắng lạ thường. Đầu đây chỉ còn nghe thấy tiếng nói thầm thì, to nhỏ hay tiếng bước chân của mấy cô cậu viện sinh đang tìm chỗ ngồi. Bản nhạc kéo dài rồi dần dần kết thúc. Tràng vỗ tay vang lên cùng với tiếng trống, kèn.

Lúc lâu sau, một giáo sư lớn tuổi mặc Âu phục bước lên khán đài. Ông ta nở một nụ cười đôn hậu cùng ánh mắt trìu mến.

“Tôi yêu các em, những thiên thần của tôi!”

Những tràng vỗ tay lại một lần nữa vang lên hòa vào bản thánh ca. Nhi cũng là một trong số đó. Cô lắng nghe tiếng nói của vị giáo sư mà cô rất mực tôn sùng, hiệu trưởng – Resen Callor. Ông là một giáo sư nổi tiếng của trường đại học Harvard nhưng sau đó nhận được lời mời đến với học viện Aristoracy. Nhi cảm thấy hạnh phúc vì điều đó.

“Thú vị đến mức ấy ư?”

Nhi quay sang nhìn người vừa cất tiếng nói. Trang đang mắt nhắm mắt mở, khuôn mặt baby ý ngơ ngốc vẻ nhàm chán nhìn cô. Thỉnh thoảng còn ngáp ngắn ngáp dài, dụi dụi mắt trông đáng yêu hết mức. Trang cứ thần nhiên mà đầu hay biết hành động của mình làm cho bao chàng trai ngây ngốc. Nhi nhìn cô bạn của mình cười nhẹ. Trang vốn là như vậy, yêu náo động và sôi nổi, tính khí của cô nàng đôi khi rất trẻ con và dễ thương. Quả thật bất Trang ngồi đây hai tiếng đồng hồ để nghe bản diễn thuyết của mấy vị giáo sư kia thì chắc chắn 90% thời gian là ngủ, 10% còn lại để cô nàng hỏi hoặc than vãn.

“Sao học viện cứ bắt chúng mình phải ngồi nghe “những bản nhạc gây ngủ” thế nhỉ?”

Nhi lười cho tiếng nói của Trang lọt vào tai mình. Cô cứ yên lặng lắng nghe diễn thuyết.

“Có gì thú vị đâu cơ chứ!”

“Tại cậu không nghe thì làm sao biết được cái hay của nó?”

“Oao... - cô nàng ngáp dài, vười vai - ...chỉ có đệ nhất bạch kim như cậu mới thấy nó hay thôi! Cậu cứ nhìn xung quanh mình xem có ai không cảm thấy buồn chán?”

Nhi cười nhẹ. Ở học viện Aristoracy trang hoàng, nguy nga như một tòa lâu đài này cũng chỉ có đến 500 viện sinh. Tất cả đều là những người có địa vị cao khắp Châu Á. Không một người bình thường nào, dù có giỏi đến mấy cũng không thể lọt vào ngôi trường quý tộc với học phí lên tới tận trời cao.

Tuy nhiên họ đều thuộc giới thượng lưu nên cũng có sự khác biệt về quyền lực và thực lực. Bởi vậy, học viện cũng có sự phân biệt rõ rệt với từng viện sinh.

Họ được chia thành ba cấp bậc đặc chủng.

Đầu tiên là danh hiệu Đá Quý, duy bằng màu xanh dương tao nhã, có đến 75% viện sinh đều ở cấp bậc này. Họ đều là những người có thực lực tương đối, không có sự nổi trội lắm.

Tiếp theo là danh hiệu Bạch Kim. Cấp bậc này vượt trội hơn về mọi mặt và được chia thành ba dạng, ba màu sắc khác nhau.

Xét về trí tuệ, những viện sinh có sự bứt phá về chỉ số IQ được xếp vào nhóm Huyền Kim (tím). Họ đều là những thiên tài đã nắm chắc trong tay lời mời của đại học Harvard.

Xét về địa vị là nhóm Phụng Kim (đỏ). Tại đây tập trung những hoàng tử, công chúa của các tập đoàn quyền thế hàng đầu nước và Châu Á. Họ đều là những mỹ nam, mỹ nữ nổi tiếng của học viện.

Cuối cùng là Đệ Nhất Bạch Kim – Lam Kim. Đây là cấp bậc cao quý nhất của danh hiệu này mà ai cũng muốn với tới. Hiện nay chỉ có 5 thành viên, 3 nam và 2 nữ. Duy bằng của nam màu xanh lam, của nữ màu ngọc bích. Lam Kim dành cho những nhân vật không chỉ có quyền và thực lực mà còn là nơi đào tạo những tài năng hiếm có về lĩnh vực nghệ thuật và kinh tế diễn hình.

Và Nhi một viện sinh nổi tiếng nhất của Đệ Nhất Bạch Kim. Tài năng của cô được mọi người tôn sùng là Bánh Quay Cổ Phiếu.

Danh hiệu cuối cùng là Kim Cương. Đây là cấp bậc cao nhất của học viện dành cho nhân vật tiếng tăm nhất, quyền lực nhất. Đến nay cũng chỉ có duy nhất một người. Không ai khác chính là Phong Vũ Kiệt - Hoàng Thái Tử của tập đoàn xuyên quốc gia Phong Vũ. Tại danh hiệu này không còn đeo dải duy bằng nữa mà là một huy hiệu hình vương miện màu đen tượng trưng cho sự tôn quý.

.....

“Tiểu thư đêm qua câu được mấy hoàng tử mà hôm nay mắt thâm cuồn thế này?”

“Cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa! Càng nghĩ càng bức!” – Trang nhăn nhó khó coi

“Sao vậy?”

“Mình bị đá!” – câu nói ngắn gọn của Trang khiến một người bình tĩnh như Nhi thấy sốc. Nhi ngạc nhiên nhìn cô bạn đang nhăn nhó như khi ăn cay. Cô không nghe nhầm đấy chứ? Bạn của cô – sát thủ của trai mà cũng để vọt mắt con mồi? À không bị đá ấy chứ! Nhi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Cậu cười đủ chưa?”

“...Khụ...OK...” – Nói thế chứ Nhi đang nín cười đến mức tối đa. Khuôn mặt đỏ ửng bị che lấp bởi vài cây tóc rũ xuống.

“Lí do?”

“Tên Lão công trắng hoa đáng ghét đó!”

“Lão công?” – Nhi một lần nữa sặc vì câu nói của Trang. Bạn cô...có chồng từ khi nào?...Sao cô không biết?

“Chơi game, mình tìm được một người ăn ý...bla...bla...”

Thì ra cô nàng bị tên kia lừa gạt đem sạch đồ tặng cho con yêu nữ khác nên mới giận quá hoá hung máu tòi qua liềm PK xuyên đêm. Nhi cũng giận thay cho cô bạn của mình. Cô cũng ghét nhất loại người này em này đêm em kia.

“Cậu biết hắn là ai không?”

Nhi quay sang hỏi Trang thì thấy cô nàng đang nhìn về phía khán đài. Đi theo ánh mắt giết người ấy, Nhi bắt gặp một thân ảnh hết quen thuộc đến mức cô muốn nhào tới mà cắn, mà xé. Hắn, tên đáng ghét ban sáng cho cô đi “tàu bay”.

__Tên kia...hắn sao lại ở đó? Đây không phải chỗ ngồi của Hội học sinh sao? ...Hay hắn ta cũng là...một thành viên...? Không lí nào! Một người như hắn thì làm sao quản giáo được viện sinh? Làm rồi thêm thì có!__

Nhi định hỏi cô bạn thì thấy Trang cứ nhìn chăm chăm về phía đó. Nhớ lại những gì bạn mình đã nói, Nhi ngạc nhiên:

“Không lẽ...là tên đó?”

Trang cứ theo phản xạ mà trả lời:

“Đúng là hắn! Tên Thiên Hạo vô niêm si đó!”

Hoá ra hán tên Thiên Hạo. Mà cái tên này nghe quen quen. Trí nhớ lộn ngược dòng, một lúc sau, đầu Nhi hiện lên thông tin cần thiết mà Trang hôm bữa đưa cho.

“Kẻ lẳng nhăng nhát học viện?”

“Đúng đó!” – Trang một lần nữa khẳng định hùng hồn mà đầu hay biết bạn của mình đã nhìn lầm người.

“Tên đó thay bạn gái như thay áo, là kẻ thù không đội trời chung với phái nữ chúng ta!”

Câu nói của Trang càng khiến co Nhi có ác cảm với “hắn”.

“Đúng... may cho tên “Thiên Hạo” đó không ở đây. Nếu không...”

Cô giằng co, bóp méo chai nước khoáng trong tay như rằng nó là hán ta. Cô muốn ót cổ. Chém giết hán để lấy lại tự tôn của mình. Trang thấy biểu hiện của bạn hoài nghi hỏi:

“Hắn cũng đắc tội với cậu?”

“Hừ!”

Nhi kể lại đầu đuôi sự tình cho Trang nghe. Cô nàng khoái trí vô cùng. Trang không ngờ được tên Thiên Hạo ấy lại làm vậy với Nhi. Nhưng cô cũng thấy lạ. Hắn ta lẳng nhăng như thế chắc chắn sẽ không bỏ qua con mồi xinh đẹp như bạn cô. Mà lạ hắn đâu có lạnh lùng như vậy? Trang cảm thấy hình như Nhi đang kể về một người khác chứ không phải Thiên Hạo.

Thế là hai cô bạn Nhi và Trang cùng nguyên rủa một cái tên “Thiên Hạo” mà đầu hay biết đó là hai người hoàn toàn khác nhau mà tính cách lại càng khác biệt.

.....

Trong khi đó, nơi khán đài, Kiệt và Hạo cảm thấy bần rần tay chân, hắt hơi liên tục. Họ thật sự không biết mình đã đắc tội với ai mà nhận thảm cảnh này.

“Các cậu làm gì vậy?” – nhân vật còn lại là Phong vẫn cười thân nhiên ngây thơ vô tội.

“Ai mà biết được! Từ nãy đến giờ tớ có cảm giác một luồng sát khí vây xung quanh, lạnh thấu xương rồi.” – Hạo nhăn nhó mặt mày

“...” – Kiệt không nói gì bởi hắn cũng giống như tên kia. Hắn lướt qua xung quanh khán đài tìm kiếm ánh mắt như dao chém đang chia về phía mình. Nhưng quả thật là không thể vì đâu đâu cũng thấy các nữ sinh nhìn hắn bằng sự say mê. Nhưng hắn cũng không quan tâm bởi cái mà hắn muốn biết là chủ nhân của dải duy băng đang nắm trong tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Kiệt, cậu đã tìm được nữ sinh đó chưa?” – Phong cười chế nhạo nhìn cậu bạn đang ngồi bên cạnh mình. Kiệt vẫn như thế tiết kiệm lời nói đến mức tối đa, liếc mắt sắc bén nhìn Phong khiến hắn rùng mình. Hạo không biết từ đâu cũng lọt vào, hưng phấn:

“Phải rồi, là ai vậy?”

“Không biết”

Về mặt kiệt thân nhiên không lẫn tẩn một gợn sóng cảm xúc nhưng đầu ai biết chính hắn cũng đang tò mò về thân thế của của cô gái kia. Đương nhiên sau khi điều tra và tìm được hắn sẽ cho cô ta nhận một bản án “thích đáng”. Trong khi đó, hai tên bạn lại ngạc nhiên vô cùng. Có lẽ ngay cả khi trái đất nổ tung bọn họ cũng không hề có cảm xúc như hiện giờ. Bởi ai mà không biết mạng lưới tình báo của tập đoàn

Phong Vũ phủ sóng toàn cầu, chưa một ai thoát khỏi bàn tay của họ. Vậy mà...

“Cái gì?” – Hạo và Phong cùng đồng thanh

“Kiệt vẫn như cũ thông dong không nói một lời

“Không thể tin được! Đệ nhất lưới tình báo mà không truy ra nổi một nữ sinh nhỏ bé ư?”

“Thế cậu định làm gì để tóm gọn con mồi đây?” – Phong nhếch mép cười khinh khỉnh

Đến lúc này, Kiệt mới quay sang nở nụ cười chói lòa như ánh mặt trời hiếm hoi trong đêm tối rồi biến mất không còn dấu vết khiến cho bao nữ sinh dưới khán đài ngây ngất, si mê. Nhưng đối với hai câu bạn của hắn thì đó là nụ cười của địa ngục. Giác quan thứ sáu báo cho họ biết đảm bảo chuyện không hay sắp xảy ra.

Kiệt thả lỏng tay đưa “vật kia” ra trước mắt Hạo và Phong, giọng nói ác quỷ:

“Còn nhớ chứ?”

Đến lúc này hai tên kia mới ngớ ra, tròn tròn mắt nhìn nhau rồi không hện mà cùng hô:

“Đệ nhất bạch kim”

“Đúng vậy” – ánh mắt Kiệt sắc bén chiếu thẳng về phía bạn mình, giọng nói lãnh khốc:

“Giờ các cậu bắt nhiệm vụ của mình rồi chứ?”

Hai tên kia cùng nhau nở nụ cười ác ma:

“Chuyện nhỏ”

Ba thành viên của Hội họ sinh cùng có chung một suy nghĩ. Biểu tình của họ làm cho bao trái tim của thiếu nữ đập thình thịch. Nhưng đám nữ sinh đó đâu hay thân tượng của họ đang lập ra một kế hoạch “cực kì thú vị” để tiếp đón một người con gái.

*****Quay về với hai vị tiểu thư kia, họ đang chịu sự tra tấn bởi bao ánh mắt cuồng si của mấy anh, ghen ghét đố kỵ của mấy nàng. Nhi và Trang cũng không để ý lắm vì điều này đã trở nên quá quen thuộc. Một người là nữ hoàng trí tuệ đẹp một vẻ sắc sảo nghiêng nước nghiêng thành, một là công chúa đáng yêu, tình nghịch, hòa đồng thông thả cười nói trở về lớp. Một lúc sau hai cô nàng bắt gặp một người mà mình không bao giờ muốn thấy.

“Xin chào”

Người cất lên tiếng chào hỏi lạnh lạnh đó là một nữ sinh có khuôn mặt thanh tú, nhỏ nhắn. Đôi mắt mà xanh trong mà kính sát trùng nhưng lại mang một vẻ tinh quái. Đôi cánh môi hồng cười giễu cợt. Mái tóc hung nâu loăn quăn như gọn sóng ôm lấy bờ vai mảnh khảnh. Cô nàng đứng trước mắt Trang và Nhi cười mỉa mai:

“Ai đây? Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Nữ sinh gương mẫu của tôi lại không mang duy băng ư? Hay muốn kháng nghị lên cấp đế vương?”

Đến lúc này tất cả ánh mắt xung quanh đổ toàn bộ lên Nhi. Cô lo lắng run run. Thật không may, từ ngày hôm về sinh đó duy băng của cô cũng biến mất như bọt bong bóng. Cô đã phải lật tung cả ngôi nhà rồi một thân một mình đêm hôm khuya khoắt lên vào họ viện nhưng cũng không thể tìm thấy được dấu tích của nó. Nhi thở dài ngao ngán. Thấy bạn như vậy, Trang chợt thức được đã có chuyện gì đó. Cô nhanh tay nhanh miệng, đáp lại kẻ đáng ghét kia:

“Cậu không cần nói thế, duy băng của Nhi là do tôi cầm!” – Trang từ trong túi sách lấy ra một dải màu xanh lam – “Đây này, có gì không?”

Cô nữ sinh kia cứng họng không biết nói gì, mọi người cũng không còn xì xào bàn tán nữa. Chỉ có Nhi ngậy ngốc nhìn Trang. Nhẹ nhàng thì thảo vào tai cô bạn:

“Cậu cầm à?”

“Không có” – Trang vẫn hồn nhiên đáp

“Không phải thì cậu lấy ở đâu ra” – Nhi sừng sốt liếc mắt nghi vấn. Trang cũng ghé vào tai cô nói:

“Lần trước ông anh mình nhận được dải duy băng nhưng không may lại bị đưa nhầm thành duy băng của nữ, ông tức quá làm ầm ỹ một phen náo loạn cả học viện. Nhân lúc đó mình liền trộm luôn nó ...hắc...mình thật thông minh đúng không?”

Trang cười tỉnh ma, Nhi cũng thờ phào nhẹ nhõm. Trong lúc ấy cô gái kia thấy vẻ đắc ý của hai người tức lắm, buông một câu châm chọc:

“Hừ, là một trong năm thành viên của Lam kim mà lại không biết quý trọng. Dù là bạn bè đi chăng nữa cũng không nên đùa như vậy mới phải!”

Tiếng xì xào bàn tán lại một lần nữa vang lên. Trang tức quá mắng:

“Này, Diệp Thanh thanh! Cô cũng vừa phải thôi chứ! Cô nghĩ mình là ai mà có quyền giáo huấn chúng tôi! Cô ghen tức vì không được như Nhi chứ gì? Nhảm chán!”

“Cô...” – Cô gái tên Thanh Thanh kia học máu, chỉ thẳng vào mặt Trang – “Cô đừng tưởng gia thế cao mà muốn bắt nạt người khác!”

“Bất nạt? haha... Thế cô có khác gì tôi đâu mà nói! Không phải nhờ tiền của ba cô nên mới được là người thứ hai có mặt trong Lam kim sao?”

Thanh thanh không biết nói lời nào, vô cùng tức giận. Bởi Trang nói không sai tí nào hết. Đúng là nhờ quyền thế của ba nên cô mới có thể ngồi vào vị trí này. Tiếng xì xào càng lúc càng lớn hơn. Có người cười miết thì, khinh thường, cũng có người không biểu tình gì nhưng trong lòng họ như thế nào ai mà chẳng biết. Cô ta xấu hổ cùng tức giận quay người rồi đi nhưng không quên lời hăm dọa:

“Các cô... tôi sẽ không để yên đâu!”

Trang và Nhi cười khinh bỉ. Diệp Thanh Thanh luôn cậy quyền thế của ba mình là phó thủ tướng mà kiêu ngạo không coi ai ra gì. Cô ta ghen tỵ với tài năng và sắc đẹp của Nhi nên cứ có cơ hội liền chọc tức hai người nhưng luôn bị Trang phản bác đến không còn mặt mũi. Các viện sinh đều không thêm chấp với cô ta. Ai bảo cô nàng là đệ tam đại mỹ nhân chỉ sau Trang và Nhi trong học viện!

“Con hồ ly tinh đáng ghét ấy! Muốn ngay lập tức giết chết cô ta qua cơ!”

Trang nguyên rủa, Nhi không nói gì tiếp tục tiến về lớp.

Một lúc sau khi kịch kết thúc, mọi người cũng tản ra tứ phía, chỉ còn hai ánh mắt tinh quái của hai tên nam sinh. Họ cười cười ranh mãnh như con sói thấy được con mồi. Thiên Hạo và Minh Phong nhìn theo bước chân của hai vị mỹ nữ, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ quỷ quái của ác ma.

*****Trong phòng học lớp 11B, yên lặng không một âm thanh, chỉ nghe thấy tiếng phấn viết trên bục giảng. Bốn mươi lăm viện sinh ngồi ngay ngắn, mắt ngược lên, chăm chú nghe tiếng giảng bài của giáo viên. Đây là một điều kì tích vô cùng hiếm hoi tại lớp 11B này và chỉ đến giờ toán học nó mới được phát huy tối thiểu. Bởi ai mà không biết mù phù thủy chuyên trừ học sinh bà Nhi Đồng kia? Nếu không muốn bị tụt thành tích thi tốt nhất nên ngoan ngoãn mà nghe bà giảng dạy mặc dù không một chút kiến thức nào lọt vào những bộ óc tinh tế kia.

Tuy nhiên không phải bất cứ viện sinh nào cũng có suy nghĩ như vậy, tiêu điểm là hai nữ học sinh ngồi đây cuối phía trong cùng. Hai nàng chính là Phương Tuyết Nhi và Trần Minh Hiểu Trang.

Nhi đeo một gọng kính 0 độ màu đen trông rất quý phái và tri thức. Ai nhìn vào chắc cũng phải khen ngợi hết lời vì sự chăm chỉ của cô nàng. Nhưng họ đã nhầm rồi! Nhi đang đang chuyên tâm vào nghiên cứu cuốn tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung chứ có học hành gì đâu. Đơn giản là bởi vì bà phù thủy kia dạy quá nhàm chán và tất nhiên cô đã học trước ở nhà.

Còn Trang thì gục xuống đánh một giấc ngon lành từ khi trống vào lớp đến nay. Nếu với người khác giờ học này là căng thẳng nhất, đáng sợ nhất thì đối với cô nàng thì đây lại là thời điểm tốt nhất để đi gặp Chu Công (*tức là ngủ đó* =.)

“Anh...oi...” – một tiếng nói vang lên trong không gian tĩnh mịch là động đến dây thần kinh thính giác của mọi người. Và đương nhiên âm thanh ấy phát ra miệng của người con gái đang ngủ kia.

“Nè...dậy...dậy...” – Nhi vừa vỗ vai gọi bạn vừa liếc liếc nhìn gương mặt đang tối sầm lại của giáo viên cười cười. Một lúc sau, nàng công chúa cũng tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon. Quay sang nhìn cô bạn:

“Sao vậy? Đến giờ ăn trưa rồi sao?”

Nhi suýt cười lớn trước gương mặt đáng yêu kia. Trong khi đó, các viện sinh khác lại choáng váng trước câu hỏi ngây thơ của cô nàng.

“Trần Minh Hiểu Trang” – Tiếng gầm gừ của con cọp mẹ rên rĩ khiến Trang tái mét. Cô nàng cúp đuôi chó con của mình lại.

“Em có biết đây là giờ học không mà ngủ hả? Muốn đánh giấc thì về nhà, nơi này không chào đón em! Lại còn cái gì mà “Anh ơi” nữa chứ? Mới tí tuổi mà học đòi yêu yêu đương đương. Là học sinh trước hết phải học hành chăm chỉ mới bổ công cha mẹ nuôi lớn trưởng thành...”

Bà phù thủy lại bắt đầu hát bản tình ca học vắn. Mọi người đều cúi gằm mặt xuống bàn bắt đầu đánh giấc. Tình huống này đã trở lên quá quen thuộc trong đầu họ, nghe mãi lại thấy buồn ngủ. Trong phòng học chỉ còn nghe thấy tiếng rít của cửa cửa nhưng một lúc sau Trang bắt đầu không còn chịu đựng nổi nữa. Nước mắt cá sấu tràn ra như suối bắt đầu kế hoạch tác chiến.

“Cô, em cảm thấy không khỏe.”

“Không khỏe...? Em nghĩ tôi là trẻ con chắc. Lý do này đã nổi rồi.”

“Cô...” – Trang tức giận trừng mắt định phản bác thì một tiếng nói khác xen vào:

“Thưa cô đúng là bạn ấy không khỏe ạ.” – Nhi lên tiếng beeng vực bạn

“Đến cả em cũng muốn kháng nghị lời tôi?”

“Thưa cô, em không hề có ý chống đối ạ. Nhưng quả thật bạn ấy bị bệnh. Cô thử nhìn sắc mặt bạn hôm nay xem. Đó là vì Trang bị đau dạ dày ạ!”

Cùng với lời nói của Nhi, Trang liền ôm lấy bụng kêu rên. Mụ phù thủy kia vẫn còn hơi ngờ vực:

“Các em đừng hồng hờn đùa tụi tui!”

“Các bạn, có phải hôm qua chúng ta ăn món cà ri?”

Nhi quay ra hỏi mọi người, tiếng xì xào bàn tán nổi lên lan tỏa khắp căn phòng. – “Đúng vậy...”

“Đó cô thấy chưa? Trong món cà ri có hàm lượng cay rất lớn, hôm qua Trang lại khoongmay ăn phải nên tụi tui qua bạn ấy bị đau bụng suốt đêm. Cha mẹ bạn rất lo lắng. Nếu cô một mực không tin lời em nói có thể trực tiếp gọi cho hai bác ấy hỏi.”

Nhi nhấn mạnh hai chữ “Cha mẹ” làm bà Đồng giật nảy mình. Ai mà không biết cha mẹ Trang có thể lực rất lớn trong học viện. Mà càng cao thì càng bận đầu thế vì một chuyện còn con này làm kinh động đến họ chứ. Bà cứ tưởng mình bắt được thóp Trang ai ngờ đầu con bé Nhi kia lại ra mặt uy hiếp bà. Không còn cách nào khác đành mở miệng:

“Nếu em thật sự ‘bị ốm’ thì nên đến phòng y tế nghỉ ngơi. Nhi em hãy đưa bạn đi đi.”

Thắng lợi hoàn toàn, Trang và Nhi nhìn nhau cười vui sướng. Trang vì được chôn tiết còn Nhi có thể trả thù được vụ phạt kia. Đúng là thà đắc tội với quân tử chứ ngàn vạn lần đừng dại mà đụng vào tiểu nhân. Hai cô nàng thông thả ra khỏi lớp, văng vẳng bên tai tiếng rít của mụ phù thủy trong không gian căng thẳng đến đáng sợ của lớp 11B.

“Cậu đúng là vị thần hộ mệnh của tui, Nhi ạ!”

“Quá khen, quá khen rồi!” – hai nàng không hên mà cùng nhau cười to chiến thắng.

“À mà này, duy băng của cậu đâu vậy? Sao không mang đi?”

Khuôn mặt sung sướng của Nhi dần trở lên thiu thiu:

“Mất...rồi...”

“À hóa ra là vậy...Cái gì? Mất? Cậu mà làm mất á? Đúng đùa nữa, chuyện này không hay tí nào!” – trang cười ngượng ngao

“Là thật đó.” – Nhi từng tiếng một phát ra một cách nặng nhọc. Trang ngạc nhiên. Người bạn luông cẩn thận từng li từng tí như bạn cô mà làm mất đồ sao? Chuyện giật gân nha!

“Mất khi nào? Ở đâu? Ai lấy? Cậu tìm kĩ chưa?”

Trang liên tục đặt ra câu hỏi khiến Nhi chóng mặt quay cuồng. Thật là, lúc nào cũng nhanh mồm nhanh miệng.

“Cậu hỏi từ từ thôi tui mới trả lời được chứ!” – Nhi trau mày

“Được rồi, được rồi cậu nói đi.” – Trang mắt tròn xoe hứng phần nhìn bạn. Ai mà nhìn thấy Trang lúc này chắc chắn họ sẽ nghĩ: “Cô bé kia hình như có chuyện vui thì phải?”

“Còn nhớ cái vụ mình bị bà phù thủy kia phạt vệ sinh không? Chính là lúc đó đấy!”

“Thế cậu đã đến đó tìm chưa?”

“Chính đêm đó mình đã quay lại nơi ấy.”

Trag sững sốt, mắt lonh lonh nhìn Nhi, liền ôm chầm lấy bạn.

“Cậu quả thật là thần tượng của tui! Đêm hôm khuya khoắt thế mà dám lên vào học viện. Cậu không sợ ma à? Đúng rồi không phải cậu sợ nhất là...”

Trang chưa kịp nói hết câu thì Nhi đã trả lời. Thật sự cô không hề muốn nói đến vấn đề kia.

“Mình bật toàn bộ đèn trong học viện. Hơn nữa bên ngoài còn có khoảng chín mươi vệ sỹ mà ba mình bảo mang theo gì đó.” – Nhi thân nhiên trả lời một cách rạch ròi trong khi khuôn mặt đáng yêu của Trang tui nguïu. Cô nàng bĩu môi chằm chọc:

“Tưởng cậu dũng cảm lắm cơ, ai ngờ...”

“Thế cậu đã tìm kỹ chưa? Có sót chỗ nào không?” – Nhi lắc đầu ngao ngán, cô đã lật tung cả học viện rồi.

“Thôi cậu cứ dùng duy băng mình đưa đi. Nếu không lại phải làm lại từ đầu thì khốn.”

“Ừ!” – Nhi tiếp nhận thành ý của Trang. Tất cả vì học viện này quá là biến thái mà.Nếu viện sinh nào làm ất duy băng đều phải trở về với cấp bậc rỗng. Mà với Nhi, danh hiệu này đâu phải dễ dàng mà có được, bắt cô làm lại từ đầu thật là bỗ công.

“Được rồi tươi tỉnh lên chúng ta đi ăn trưa thôi! Hôm nay để cảm ơn cậu, đại tiểu thư đây sẽ mời một bữa thịnh soạn.”

Vừa nghe thấy câu nói của trang, mặt Nhi hưng phấn cực kỳ. ai mà nghĩ được đây là cô gái vừa mới rầu rĩ vài phút trước? Quả đúng là chỉ có thức ăn mới có thể khắc phục được cô nàng này. Chưa kịp để Trang nói thêm câu nào nữa Nhi kéo cô bay đến căn-teen, chọn một chỗ ngồi kín đáo để chuẩn bị lấp đầy cái bụng đang lên tiếng đòi năng lượng. Nếu lúc trước Trang luôn được Nhi che chở thì nay Nhi lại như một đứa trẻ nũng nịu Trang. Đúng là hai nhân vật không bình thường nên tính cách cũng thật là quái gở.

Nhi ngồi một chỗ chờ Trang đi lấy đồ ăn thì phía bên ngoài cửa ra vào bỗng trở lên âm ỹ lạ lạ thường. Tiếng hét vô số của nữ sinh làm cô choáng. Thật là, đến bữa ăn cũng phải gặp chuyện đáng ghét này. Cô không biết đây lại là nhân vật nào nữa?

Tiếng thét mỗi lúc mỗi lớn làm vang dội cả phòng ăn. Ai ai cũng nhanh nhẩu tìm kiếm chỗ cho mình, ngay đến bác đầu bếp cũng khăn trương hơn.

Cánh cửa mở toang ra, các viện sinh theo đó mà dàn thành hai bên để lại lối chính giữa. Hình ảnh ba chàng vương tử xuất hiện là chói lòa cả căn phòng. Mọi ánh sáng dường như đáng chiếu thẳng về nơi ấy khiến họ trở lên lung linh. Đến khi ba chàng bước vào thì căn-teen đang ồn ào là thế bỗng tĩnh lặng không một âm thanh. Một người đàn ông mặc trang phục quân gia cúi chào ba người con trai đó rồi dẫn họ vào một căn phòng phía cuối chỉ dành riêng cho ba hoàng tử ấy.

“Aaaaaa.....” – cánh cửa kia vừa khép vào, âm thanh bùng nổ khắp không gian. Tiếng trò chuyện bắt đầu vang lên, tất cả đều hướng vào nơi đó.

Tuy vậy chỉ có duy nhất một người không hề hay biết gì ngoài tiếng “lạch cạch” của dao kéo. Tất cả mọi ánh mắt chỉ đổ dồn một nơi, một chỗ. Đó chính là nhà bếp mà thôi.

Nhi không thèm để tâm đến mọi chuyện xung quanh mà chỉ tập chung nghe tiếng buwocs chân của cô bạn mình. Đó là niềm vui duy nhất của cô lúc này. Nhưng...sao cô không ngửi thấy gì? Mọi khi Trang đến gần thường phảng phất mùi hương của thức ăn, sao...? Nhi cảm thấy kỳ quái. Đến lúc trang đến gần cô mới giật mình. Bánh của cô đâu? Cơm của cô đâu?

“?” – Nhi sững sốt

“Đi theo mình.”

Trang không nói một lời nào liền kéo bạn đi hướng đến căn phòng phía cuối. Nhi ngây ngốc không biết bạn mình đang làm gì mà chỉ biết đi theo. Nhưng đâu hay biết chính mình đang bị bao ánh mắt soi mói.

Cánh cửa màu trắng lại một lần nữa mở ra. Trước mắt Nhi là một căn phòng lộng lẫy nguy nga mang đậm chất cổ điển. Cách bày biện, trang trí này cô đã thấy ở đâu đó nhưng không tài nào nhớ nổi.

“Tiểu thư!” – ông quân gia ban nãy cúi đầu chào – “Vị đây là...?”

“Đó là bạn cháu, Tuyết Nhi! Sau này ông sẽ gặp nhiều đó nha.”

Trang nở nụ cười tinh nghịch, ngọt ngào còn Nhi ngu ngơ chỉ biết dần ra đó theo sự hướng dẫn của cô nàng. Cô theo bạn mình đi đến sau tấm rèm lụa màu xanh dương kiểu Ý. Một bàn đầy thức ăn hiện ra trước mắt cô. Toàn những món mà cô thích đó nha. Nhi cười thỏa mãn. Đúng là Trang thật tốt với cô mà. Một lúc sau khi Trang ra ý, Nhi mới nhận ra có ba người con trai đang ngồi đó. Cô đỏ mặt cúi thấp chưa kịp nhìn hết mặt ba chàng rồi cùng Trang ngồi xuống bàn ăn dành cho đế vương. Ngay lập tức mắt Nhi dính vào nơi đó.

“Đây là ba chàng hoàng tử hội học sinh mà lần trước mình mới nói đó!” – Trang phá tan bầu không khí tịch mịch trong căn phòng.

“Thành viên hội học sinh? Không biết!” – Nhi vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì. Trang cùng ba người kia sững sốt không lên lời. Có người không hề biết đến sự tồn tại của bọn họ?

“Này, không phải mấy hôm trước mình vừa đưa cho cậu thông tin sao? Vậy mà giờ đã quên rồi?” – Câu nói của Trang như đổ thêm gáo nước lạnh vào đầu ai kia. Vừa đưa thông tin? Quên rồi? Thật hoang đường!

“À...” – Nhi vẫn không thoát khỏi bàn ăn gật gật đầu suy nghĩ

“Cool boy Trần Minh Phong – cẩn thận kéo bông, thích tự do liền yêu tự tử. (*ý nàng là chuyện Phong đam mê tốc độ ý*). Anh trai của cậu.”

“Warm boy Minh Thiên Hạo – cạo lông gà cho sạch cẩn thận bị hán ăn tươi nuốt sống bao giờ không hay. Một tên hoa hoa công tử đích thực, lãng nhăng vô độ.”

“Hoàng Thái Tử Phong Vũ Kiệt – cá biển đông lạnh. Tăng băng đến từ Nam Cực, kiểu ngạo đến chết. kẻ thù không đội trời chung của tớ.”

Ba tên con trai cùng Trang liền choáng. Họ...những nhân vật hoàng kim có giá nhất lại bị tụt hậu đến thế ư? Không những vậy còn bị Nhi nói chuẩn đến nỗi không phải chính. Họ từ khi nào trong mắt nữ sinh tồi tệ như vậy? Cô gái này là ai? Đến từ rừng hay ngoài hành tinh?

“Này cậu đang nói cái quái gì thế hả? Cái gì mà bông, cạo lông gà, cá đông lạnh? Sao cậu có thể gắn cho họ những cái tên “hoành tráng” như vậy? Ba người này đều là đệ nhất mỹ nam đó!”

““Trai đẹp” không bằng “chai ngon!”” – Nhi dính vào đĩa chai nướng trên mặt bàn không thèm quan tâm đến vẻ hoảng hốt của mọi người xung quanh.

“Cậu...tớ xấu hổ đến chết vì làm bạn cậu mất!” – Trang hờn dỗi quát lớn. Nhi đến lúc này không còn chịu nổi mùi hương thơm ngon của những vật trước mắt. Muốn nhanh chóng đem chúng nhét hết vào dạ dày không đáy của mình mà nhắm nháp.

“Hừ! Mình nhớ được như vậy là tài lắm rồi đó. Cậu biết mà, tớ đâu có thói quan nhớ tên nam sinh. Đành phải đặt biệt danh cho họ.” – Nhi thanh minh

“Vậy nên cậu đặt toàn những thứ liên quan đến bếp núc và thức ăn chứ gì?” – Trang lắc đầu ngao ngán

“Ồ thì...” – chưa kịp nói hết cậu thì một tiếng nói lạnh lùng vang lên:

“Trang, người rừng này là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bữa Trưa Của Những Người Nổi Tiếng. Chuyện Gì... sẽ Xảy Ra...?

“Trang, người rừng này là ai?”

“Vù...vù...”

Mọi người ai lấy bông dung co dùm mình lại, cảm thấy như chính mình đang ở Nam Cực. Một giọng nói đanh thép, lạnh lẽo và đầy uy lực của một tên nam sinh đang ngồi ở chính giữa lại có thể khiến cho căn phòng trở lên căng thẳng tột độ.

Im lặng...yên tĩnh đến rợn người...

Một nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt...một khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc...một cơn gió thoảng nhẹ...

“Cô ta là ai?” – giọng nói ấy lại một lần nữa cắt tiếng phá tan không khí xung quanh.

“Đó...là...” – Trang run run. Trong lúc ấy Nhi mới bắt đầu thoát khỏi sự quyền rũ của những thứ trên bàn, cô ngẩng đầu lên, tìm kiếm chủ nhân của khí thế bức người ấy.

Hoảng hốt...bàng hoàng...Hắn...sao lại là hắn...? Nhi ngạc nhiên nhìn khung cảnh lúc bấy giờ. Lại một lần nữa cô phải chạm mặt với kẻ mà cô không bao giờ muốn thấy. Lão tặc thiên đàng là quái thai mà, tại sao ông lại nở lòng để cô và hắn...Người xưa có câu: Hữu duyên thiên lý láng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng. Vậy mà...ôi trời ơi...đây là nghiệt...nghiệt duyên lớn nhất cuộc đời cô...Và hắn là oan gia...

“Người...” – Nhi không ngại ngần mà chỉ thẳng vào mặt Kiệt, hắn chẳng thèm để ý mà chỉ cười giễu cợt

“Người rừng này là ai?” – lặp lại câu trước đó

“Người rừng...? Anh nói ai là người rừng vậy? Sao anh có thể bất lịch sự thế? Lại còn trước mặt con gái chứ?” – Nhi bình tĩnh đáp lại đồng thời nở một nụ cười thoáng qua.

Kiệt nhú mày, đây là cực hạn cuối cùng của hắn rồi, một lần nữa...

“Người...rừng...mày...là...ai...?” – mất kiên nhẫn, hắn gầm nhẹ nhưng cũng đủ khiến cho người xung quanh đó giật mình.

“Là...Nhi...Phuong Tuyết Nhi...!” – Trang vừa nói vừa liếc sang bạn mình bắn tia điện.

“Sao cậu lại nói tên tớ cho hắn?” – Nhi dường như không để ý đến cái nháy mắt cứu hoà của Trang, cô nàng sát vào tai thầm thì. Trang một lần nữa bắn tia: “Tốt nhất cậu nên im miệng lại cho tớ.”

Trong khi đó ba chàng hoàng tử kia bỗng nở một nụ cười quỷ quái.

Cô bé xinh đẹp lần trước nói chuyện với Huy Khánh (*xem lại chương 4*) là Phuong Tuyết Nhi. Ha ha...thật không ngờ...Quả không hổ danh là mỹ nữ tài sắc vẹn toàn...chẹp chẹp...có hay không mình ra tay a? ý nghĩ này chắc không cần nói cũng biết là chàng Hạo đào hoa.

_Phuong Tuyết Nhi? Có đúng là cô ấy không? Chỉ 7 năm mà đã thay đổi nhiều như vậy sao? Nhi...khác quá...đứa trẻ nghênh ngang, đáng yêu...đâu

rồi? Sao lại trở nên dịu dàng, bình tĩnh đến như vậy? _Phong lặng lẽ quan sát

Phuong Tuyết Nhi. . .người đã đổ một gáo nước vào đầu mình? Kiệt cười mỉa mai. Cô gái quái dị sáng nay mình chở đi học...Mặc kệ là ai, đã động đến Vũ Kiệt này đều phải sống không bằng chết, cứ chờ đó.

Ba người, ba suy nghĩ khác nhau nhưng lại cùng nhắm đến một người con gái khiến cho cô ta bỗng cảm thấy rùng mình.

Kiệt lấy từ trong túi ra một sợi dây băng, đặt trước mặt Nhi.

“Đây là dây băng của cô?” – Nhi sững người, nó sao lại ở trong tay tên “Hạo” kia?

“Sao anh lại có nó?” – Nhi nghi vấn hỏi ngược lại. Kiệt nhếch mép cười khinh khỉnh. Đúng là cô ta rồi, cuối cùng cũng bắt được. Hắn ra dấu cho Hạo. Chẳng hoa hoa công tử kia tính ý hiểu ngay ý đồ của bạn mình. Hắn nở một nụ cười tươi khiến cho Nhi lẫn Trang sững sờ.

“Chào bạn, mình là Minh Thiên Hạo. Chúng ta đã từng gặp nhau ở bữa tiệc mấy hôm trước. Bạn còn nhớ chứ?”

Nhi bàng hoàng. . .hắn ta. . .Minh Thiên Hạo. . .vậy tên kia. . .cô nhìn Hạo rồi quay lại nhìn Kiệt không chớp mắt. Vù. . .vù. . .rốt cuộc ai mới là ai đây?

Thấy biểu hiện ngạc nhiên của Nhi, Hạo cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng. Cô ta sao cứ nhìn chăm chăm vào mình vậy? Bộ mặt mình có ngộ à? Nghi vấn một hồi, Hạo đưa ra quyết định: Có vẻ cô bé kia bị quyền rũ bởi vẻ tuấn mỹ của mình rồi. Ai da. . .đẹp cũng là một cái tội đó nha. . .(*mắc bệnh tự kỉ nặng rồi đó anh =”=* Hạo ca: bộ em không thấy anh rất đẹp trai sao? Kumm là soái ca a. . .chep, chep *chảy nước miếng*)

“Không nhớ mình ư?” – Hạo lại một nụ cười sát thương

Lắc đầu. . .

“Thật?” – Hạo ngạc nhiên, chưa có ai gặp qua anh mà lại có thể quên mất khuôn mặt này. (=.=)

Lắc đầu. . .

Suy nghĩ một hồi. . .

Lắc đầu. . .

“Được rồi vào vấn đề chính đi.” – Kiệt gần như mất hết kiên nhẫn liếc Hạo một cái.

“Có phải mấy hôm trước bạn phải trực nhật ở khu nhà vệ sinh?”

Câu nói của Hạo làm Nhi đỏ bừng mặt. Cô nhú mày. Hắn biết cô bị phạt?

“Sao cậu biết?”

“Ok đúng là cô ta rồi.” – Hạo chắc chắn lên tiếng. Nhi và Trang không hiểu chuyện gì đang diễn ra mà chỉ thấy sáu con mắt kia cứ nhìn chăm chăm vào cô.

“?”

Kiệt không nói gì, lẳng lặng rút ra một tờ giấy. Nhi cầm lên đọc.

“ĐƠN KIỆN?” – Nhi trở mắt nhìn Kiệt. Cái quái gì thế này?

“Bên A: Phong Vũ Kiệt Bên B: Phương Tuyết Nhi Bên A kiện bên B vì đã đổ một xô nước lên đầu bên A và làm hỏng mất bộ vest Chanlle trị giá 30 triệu USD vào ngày...tháng...Để thỏa mãn hai bên, bên B phải đền bù cả về vật chất lẫn tinh thần tổng cộng 300 triệu USDBên B: Phong Vũ Kiệt Bên A:Đơn Kiện được khi hành vào ngày...tháng...năm...”“Tôi đổ xô nước vào đầu anh khi nào?” – Nhi gãi cổ lên

Kiệt nhú mày, nữ sinh này làm mà không chịu nhận? Hừ hắn ra dấu cho ông quản gia bên cạnh. Chỉ vài giây đồng hồ, ông ta lấy ra một xấp ảnh đặt trước mặt Nhi.

Cầm những tấm ảnh lên, tay Nhi run run. Người trong ảnh quả thực là cô nhưng chuyện này không hề có trong trí nhớ của cô. Xô nước?...Từ đâu ra?

Từ từ. . .một lúc lâu sau mọi hình ảnh của ngày hôm ấy tràn về. Quả thật cái xô đó cô để trên lan can để dễ quét dọn. . .khi chuẩn bị về cô tìm đồ bỏ quên. . .rồi. . .ngã. . .Đúng là cô đã ngã. . .nhưng chẳng lẽ lại làm rơi. . .

“Đối trá. . .đây không phải sự thật. . .Anh đừng có mà vu khống tôi.”

“Chúng cứ ở trước mắt cô, tin hay không tùy! Ba ngày sau cô hãy cho tôi một đáp án chính xác nhất.”

“Anh. . .đứng lại cho tôi. . .” – Nhi chạy lại gần Kiệt níu áo. Hắn nhú mày định phát tay Nhi ra nhưng vô tình hắn nhìn thấy một thứ mà Nhi đã cố gắng

che dấu tất cả mọi người.

Cái bót...hình hoa hồng trắng...ở phía trong tay áo của Nhi...Tại sao cô ta lại có cái bót giống...? Cô ta rốt cuộc là ai? Liệu có quan hệ gì với người đó? Kiệt bàng hoàng nhìn Nhi.

Cái nắng chiều nhẹ xuyên qua căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, chiếu xuống cánh tay trắng ngần của cô thiếu nữ như hoa như ngọc làm cho cái bốt ấy lúc ẩn lúc hiện. Kiệt kéo ống tay áo của Nhi lên, nhìn chăm chăm vào đó. Hắn nghi vấn rồi một lần nữa nhìn lên khuôn mặt mỹ miều kia. Làn da trắng hồng thảnh thơi bị che lấp bởi một vài cây tóc đen đưa. Mặc dù khuôn mặt kia không phải là nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại rất thanh tú và cuốn hút. Ở cô có một cái mị lực mà không ai có thể cưỡng nổi. Chìm đắm một lúc lâu, Kiệt giật mình. Hắn đang làm gì vậy? Ánh mắt sắc bén bỗng hiện lên một tia quý quyết. Quả thực rất giống. Rất giống người đó.

“A...” – bị hắn ta nắm chặt khiến Mhi cảm thấy hơi đau, không nhịn được mà kêu lên.

Thấy biểu hiện của Nhi, Kiệt cười giễu cợt rồi buông tay cô ra. Hắn nhìn Nhi một lần nữa rồi quay phắt về hướng cánh cửa chỉ để lại sự ngỡ ngàng của mọi người.

“Hắn ta làm sao vậy?” - Nhi nhìn theo bóng Kiệt đi xa

“Không biết” - Trang thả lỏng một câu rồi kéo Nhi trở lại bàn ăn. Cái tính cách lúc mưa lúc nắng của tên kia cô đã trải nghiệm qua nhiều ròn cũng dần miễn dịch.

Kiệt, hắn ta đang suy nghĩ cái gì? Tại sao lại có biểu hiện như vậy? Làm bạn hắn bao năm qua đây là lần đầu tiên thấy cảm xúc của hắn xuất hiện nhiều đến thế? Ngoài chuyện ngày hôm ấy ra bọn họ còn có quan hệ gì nữa chẳng? Phong suy nghĩ miên man rồi lại nhìn về phía Nhi. Cô nàng đang trò chuyện vui vẻ với hai người kia. Nụ cười hiền dịu, ôn nhu duy nhất từ trước đến nay bỗng đọng trên đôi môi Phong. Anh muốn biết liệu cô ấy còn nhớ anh là ai không? Còn nhớ cậu bé đầu đinh năm xưa chuyện là cái đám bốc voi đi cái khó chịu - Trần Minh Phong?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cuộc Sống Đích Thực

“Nhi nè, sao hôm đó cậu trốn kiểu gì mà bọn tớ không tìm được thế?” – Hạo tò mò hỏi Nhi. Quả thật hắn không tin có thứ mà tập đoàn Phong Vũ không thể tìm ra.

“Các cậu tìm tớ?” – Nhi ngừng việc gấp thức ăn lại. Hạo gật đầu, hưng phấn chờ câu trả lời.

“Trèo tường.” – một câu nói của Nhi khiến hình tượng thực nữ của cô trong lòng Thiên Hạo và Phong rạn nứt.

Trèo...trèo tường? Đó là hành động của một người con gái dịu dàng, hiền thực ư? Không thể tin nổi Nhi lại dễ dàng nói ra điều đó như không có chuyện gì xảy ra.

Hạo và Phong nhẩn mặt. Theo như lời đồn gần xa, Phương Tuyết Nhi là một thực nữ chính hiệu. Ăn nói nhỏ nhẹ ằm ắp như tiếng chim ban mai. Cừ chi đoan trang như một thiên tử. Chưa nói đến tài năng của cô thì càng khiến người ta nể phục.

Nhưng...người con gái trước mặt họ đây...có thật là vị nữ sinh kia không? Nói năng dứt khoát, bình tĩnh đến lạ kỳ, cử chỉ năng nổ, hoạt bát. Đặc biệt hơn là cách ăn uống của cô nàng...không thể dùng từ tế nhị được. Cô nàng ăn rất tốt, chính xác hơn là khỏe như voi.

Thấy biểu hiện sững sờ của hai chàng kia, Trang đành thở dài:

“Đừng bao giờ tin lời đồn, tất cả cũng chỉ là báo lá cải thôi.”

Hai người kia không thẹn mà cùng gật đầu đồng ý.

“Mà nè, nếu các người trước đó không tìm được thì sao bây giờ lại biết đó là tớ?” – Nhi nghi vấn

Hai tên kia nhìn nhau rồi tuôn ra một lèo. Nguyên lai là nhờ vụ tranh cãi với Diệp Thanh Thanh sáng nay mà phát hiện. Cũng chính vì điều này mà Nhi càng căm ghét cô ta. Nếu không có chuyện đó thì còn lâu tên đáng ghét kia mới nhận ra cô. Lão Thiên ơi, sao ông sinh ra “Nhi” rồi lại còn để thêm “Kiệt” làm chi! Biết làm sao bây giờ? 300 Triệu USD đầu phải nhỏ, kiếm bao giờ mới ra được từng ấy đây? Nhi thở dài ngao ngán. Bệnh của ba vẫn chưa khỏi hẳn, cô không muốn ba biết mà suy nghĩ nhiều.

Phong chăm chú quan sát biểu hiện của Nhi mà cười thầm trước khuôn mặt biến đổi liên tục của cô nàng. Hắn biết Nhi đang nghĩ gì và đương nhiên hắn

sẽ tìm mọi cách giúp đỡ cô.

Phong dù có cố gắng che dấu đến đâu thì sự ôn nhu của hắn cũng không thể qua khỏi mắt của cô em gái Trần Minh Hiểu Trang. Cô nàng đã nhận ra điều đó từ lúc Nhi bước vào đây rồi. Hazzzi. . . Thật không ngờ anh trai cô lại sa vào lưới tình nhanh đến vậy. Nhưng Trang không cam tâm. Lý do. . . cô không muốn gọi Nhi là hai tiếng “chị dâu” a. (=.=) Bằng tuổi mà.

“Thôi tó có việc đi trước đây. . . các cậu ở lại ăn mạnh khỏe a.” – Nhi vẫy tay chào rồi vụt mất. Căn phòng sa hoa chỉ còn bóng dáng của ba người kia và một bàn ăn trống không.

“Ăn mạnh khỏe? Con bé chết tiệt, ăn sạch ngoét rồi còn gì!”

Hai tên kia cười cười nhìn bóng Nhi đi khuất dần

“Đó mới là con người thật của cậu ấy!” – Trang thờ dãi

“Là sao?”

“Vị nữ sinh giống như tiên tử mà các anh nghe đồn chỉ là cái vỏ bọc của Nhi trước mắt người khác thôi. Còn người mà các anh vừa tiếp xúc mới là Phương Tuyết Nhi. Chỉ có thân cận mới biết được điều đó. Haizzz có lẽ Nhi đã chấp nhận các anh là bạn thân của cô ấy rồi.”

Trang nói một lèo rồi cũng biến mất chỉ còn hai tên nam sinh ngơ ngẩn ngồi đó không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhi về đến nhà liền vút cặp sách đó mà ngã luôn xuống ghế sofa mềm mại. Hôm nay nhiều chuyện xảy ra quá khiến cô cảm thấy mệt mỏi. Nhi muốn ngay lập tức chìm vào giấc ngủ thì một tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Reeng. . . Reeng. . .”

Lê đôi chân nặng nhọc xuống nhấc máy:

“Alo”

“Con yêu, là ba đây!” – giọng ông Vỹ vẫn hiền hoà như cũ

“Ba à.” – Nhi mệt mỏi lên tiếng. Nghe thấy thế ông Vỹ rất lo lắng:

“Sao thế con? Đau ở đâu à?”

“Không. . . Không ạ. . . con chỉ cảm thấy hơi buồn ngủ thôi” – Nhi chữa ngay giọng nói của mình

“Con ăn gì chưa?”

“Ba yên tâm đi, con gái khác tự lo cho bản thân được.” – Nhi đánh trống lảng, cô không muốn ba biết tối nay cô chưa có gì vào bụng.

“Ừ, nhớ biết bảo vệ sức khỏe, đừng thức khuya quá! Mà tối nay ba cất chuyến bay sang Pháp có lẽ tháng sau mới về.”

“Vâng, ba cũng giữ gìn sức khỏe.”

“Ba sẽ có quà cho con yêu. Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Nhi gác máy rồi thở dài. Công việc của ba đạo này nhiều quá khiến cho cô và ba ít có thời gian gần gũi bên nhau.

Nhi nhanh chân lên phòng tắm rửa thay quần áo. Cô mặc một bộ đồ da màu đen bó sát người, mái tóc đen tuyền, óng ả xoã xuống ngang vai. Khuôn mặt thanh tú bị che lấp phần nửa bởi một chiếc kính màu nâu. Trong Nhi hiện giờ không còn là một nàng tiểu thư thanh nhã mà mang đậm nét trẻ trung sôi động của dân chơi. Cô cầm chiếc máy di động lên, bấm số:

“♪. . . just the wind well enough to know I love. . . ♪”

Là bài hát “*Mai love the wind*” (*miễn hỏi, miễn tìm hiểu, đây là chỉ cảm tác thôi*) Nhi cười, chàng này vẫn chưa thay đổi sở thích nhỉ?

“Alo, Nhi à?”

“Gia Dương, em muốn đi bão.”

“Có chuyện gì sao?” – Gia Dương lo lắng bởi chỉ nhưng lúc cảm thấy khó chịu Nhi mới đi bão

“Không có gì đâu, anh chuẩn bị cho em đi.”

“Ừ”

Chuyện Nhi đi bão không một ai biết cả trừ anh họ của cô. Đây là cách giải trí mà cô cho là thú vị nhất. Mặc dù có hơi nguy hiểm nhưng nó có thể làm cô thoải mái hơn.

Nhi đi taxi đến hầm xe của cô và Gia Dương thì đã thấy anh đang đứng đó. Gia Dương cũng mặc một thân màu đen, đeo kính. Anh đứng cạnh con Rest thân yêu của mình hút thuốc. Trông anh mang một vẻ đẹp âm u, lạnh lẽo.

“Em đã nói với anh bao nhiêu lần là không được hút thuốc nữa cơ mà.” – Nhi khó chịu nhìn anh. Thấy thế, Gia Dương liền vút điếu thuốc đang châm dở xuống đất. Ai bảo anh không sợ ai ngoài cô em họ thân thương kia.

“Pé con, anh không hút nữa, không hút nữa.”

“Được rồi, hôm nay bão với ai?”

“Thiên Long”

“Thiên Long? Một cái tên nổi tiếng đấy chứ!”

“Bang chủ là Windy, một tay đua được giới bão cho là số một”

Trong mỗi cuộc đua người chơi sẽ dùng tên tiếng anh của mình cũng chính là tên con xe mà mình sử dụng. Nhi cùng moto của mình mang tên Sylph cũng rất nổi tiếng trong làng bão, là người thứ 3 sau Windy và Kep vượt qua con đường Tử Thần. Còn Gia Dương không ai khác chính là Kep – vua sáng tạo ra con đường thần chết ấy. Anh khá bí ẩn nên cũng rất ít người có thể chiêm ngưỡng anh. Nhưng nếu ai đã thấy được anh thì chắc chắn sẽ không khỏi kinh hoàng trước tính nguy hiểm chẳng đua của anh.

“Số một? Em chưa từng thấy qua, không biết thực lực có đúng như mọi người đồn đãi không nữa!”

Nhi đội mũ vào rồi nhấn máy một cách chuyên nghiệp.

“Cẩn thận đó!” – Nhi không nói gì mà chỉ cười chệch.

Có những nguy hiểm nào mà cô không từng trải qua?

“Vù...Vù...” – Hai chiếc moto vụt đi trong gió chuẩn bị đón một trận bão thú vị sắp tới.

“Keetttttt” – Sylph và Kep dừng lại ở con đường Huyền Diệu. Xung quanh đã đông kín như một bức tường thành. Một tên con trai đứng đó, mái tóc bông bênh bay bay thấp thoáng khuôn mặt tuấn mỹ.

“Windy” – hấn ta lạnh lùng nhưng cô cảm thấy giọng nói này có vẻ rất quen tai. Phải chăng cô đã gặp qua hắn?

“Sylph” – Nhi không bận tâm nữa mà cũng bình tĩnh

“Dark” – Gia Dương cũng thản nhiên nói ngũ danh của mình. Nếu “Kep” là một cái tên bí ẩn thì “Dark” lại là mệnh danh có tiếng tăm rất lớn trong làng bão, cũng là cái tên thứ hai của anh.

“Sun” – một tên con trai đứng cạnh đó cũng lên tiếng, hấn ta cười nhưng ai mà biết sau nụ cười ấy là một ác ma đội lốt người. Bởi “Sun” còn có tên gọi khác là sát thủ.

“Moon” – Windy đã lạnh lùng khiến người ta run sợ rồi nhưng cái tên Moon mới là kẻ máu lạnh thực sự. Chưa một ai nghe được tiếng nói của hắn ngoại trừ tên mà chỉ người thấy sát khí bức người của hắn. Xét về độ nguy hiểm, Moon được đánh giá là đối thủ xứng tầm với Kep.

Windy, Sun, Moon là ba cái tên nổi tiếng của Thiên Long cũng như giới bão.

“Cuộc chơi vẫn quy định như cũ” – Windy lên tiếng

“OK”

“3...2...1...xuất phát”

Năm chiếc moto lao đi trong gió với tốc độ hàng nghìn khiến người ta rợn người. Chiếc moto màu đỏ của Sylph giữa Windy và Moon là chậm nhất. Nhi vẫn thản nhiên trong khi các xe khác đang tăng tốc đơn giản bởi vì Sylph của cô mới xử a, đi nhanh mà lại hỏng thì thà thua còn hơn. Tính của cô nàng này rất hiếu chiến nhưng nếu có sự nguy hiểm xảy ra thì cô cũng không dại dột mà lao vào. Sau khi kiểm tra thấy không có việc gì, Nhi bắt đầu nhấn ga,

động tác thành thạo vòng cung xe, lao thẳng về phía trước. Chẳng mấy tiếng vù...vù...qua đi chiếc moto màu đỏ rực đã vượt lên ngang hàng với Sun. Nhi cười nhẹ bắt đầu trò chơi của mình.

Thấy nụ cười quý giá của cô em thân thương, Dark thở dài. Lại chuẩn bị đùa nghịch rồi. Anh cũng không ngại mà phối hợp chơi trò với cô bé kia.

Sylph thả lỏng tay lái bắt đầu cua vòng lượn. Tiếng gió rít cứ ngày càng rõ ràng, cô rút từ trong thắt lưng ra một dây roi thép. Ánh mắt tinh quái nhìn phía sau qua tấm gương phản. Rủ ga phóng thẳng lên trên nhất.

Hành động của cô làm ba người kia khá bất ngờ. Họ không hiểu cô nàng này đang định làm gì. Theo như những gì điều tra được từ Sylph thì cô là một tay đua rất thích đùa rôn và gây bất ngờ. Cô ta sẽ làm gì? Ba tên kia nhìn nhau bằng ánh mắt lạc thú.

Không để phụ lòng mong đợi của mọi người cô đứng lên cầm cây roi quất mạnh vào phía bánh xe sau. Vì đang chạy nhanh lại bị ngừng lại đột ngột 0.05 giây khiến cho ma sát càng mạnh mẽ. Nhi quay vòng xe, tạo thành một vết lửa dài.

“Roettttttttt”

Ba tên con trai sững sờ trước hành động liều lĩnh của cô nàng. Sylph quả đúng là yêu nữ. Nếu không phải có thân thủ nhanh như họ thì chắc chắn đã bị cháy thiêu rồi. Thú vị, rất thú vị...! Nếu cô muốn chơi thì ta cùng chơi!

“The game begins”

Moon cũng nhẹ nhàng rút thắt lưng da, làm y chang hành động của cô khiến Nhi giật mình. Hắn ta...chỉ cần nhìn một lần là có thể làm thành thực như vậy? Quái vật! Cũng may cô là người chế tạo ra nếu không chắc cũng dính đòn của hắn. Tức quá, cô nàng hét to:

“Ê, tên kia! Ngươi sao lại ăn trộm bản quyền của ta?”

Moon không nói không rằng tiếp tục trêu đùa cùng hai tên bạn.

Windy quan sát tình hình xung quanh thì thấy Dark không hề tham gia trò chơi mà cứ nhìn cô nàng ngổ ngáo kia với ánh mắt lo lắng. Lo lắng? Hắn quay lại nhìn Sylph thì thấy cô ta bỗng dưng giảm tốc độ. Kỳ lạ!

Từng đợt gió rít quật vào khuôn mặt đã sẫm đỏ ửng của Nhi. Cô thấy cả thân mình trở lên nóng như thiêu đốt, đôi mắt cũng hoa dần nhìn đồng lửa mà chính cô đã gây ra. Tốc độ giảm dần rồi chậm lại...đầu cô đau điên đảo, đôi tay cũng thả lỏng ra...ngã xuống...đau quá...

__Ai...ai...có thể cứu tôi không?...Sơ...sơ ở đâu? Con khó chịu lắm! Máu...tại sao lại có máu?__

Nhi cứ như vậy chìm vào khoảng không, cô thấy sơ đang nở nụ cười tươi với mình. Hai hàng lệ cứ thế mà lăn tăn trên khuôn mặt. Sơ, cô nhớ sơ quá...!

“Nhi...Tỉnh lại đi em...!”

Gia Dương! Là tiếng của anh ấy đang gọi mình...sao tiếng gọi ấy lại thảm thiết đến vậy?

“Nhi....”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giác Mơ Kỳ Lạ

“Nhi đây căn nhà mới của chúng ta...cuối cùng đã rời khỏi nơi tắm tới đó rồi...”

.....

“Nhi mong rằng khi con lớn lên đừng giống ông ấy...”

.....

“Thánh thần Amen, mong người hãy che chở con bé...cho nó cái cảm giác của tình yêu...”

.....

“...Tuyết Nhi...con đâu rồi...?”

.....

Ai?...Ai vậy?...Người phụ nữ đó...? Sao lại...gọi tên mình và...khóc...? Đừng khóc nữa mà! Đừng như vậy!....Đau...đau quá...sao tim mình lại đau thế nhỉ?

Thật kỳ lạ...cánh tay người đó rất ấm áp...

“Tuyết Nhi...”

A! Giọng nói cũng thật ngọt...

“Nhi...mình cùng chơi nào...”

Khuôn mặt thiên thần? Đôi mắt mà

u tím pha lê?...Là Tiểu Mao sao? Cậu...cậu ấy trở về rồi!

“Tiểu Mao!”

Biến mất...cậu ấy đâu rồi...

“Đừng bỏ mình mà...hu hu...”

“Nhi...Tỉnh lại đi em...”

Đây là đâu? Trước mắt cô là một bức tường màu trắng...không chính xác hơn là một cái trần nhà...Nhi ngó xung quanh. Căn phòng này rất lạ...không phải phòng của cô...

“Nhi...em tỉnh lại rồi...”

A, Gia Dương...cô nhìn anh...trông anh hốc hác quá...sao vậy?

“Em cảm thấy thế nào?”

Hở? Cảm thấy? Nhi nhú mày, cô thì làm sao cơ chứ?

“À...không...”

“Ừ không là tốt rồi! Em làm anh suýt đau tim mà chết!”

Gia Dương đưa bàn tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc của Nhi. Trong đôi mắt mắt màu hổ phách kia hiện rõ một sự ôn nhu, dịu dàng.

Chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Anh...”

“Ha...?”

“Anh lên con à?”

Gia Dương sững người trước câu nói của cô em họ. Anh nhìn chăm chăm vào cái khuôn mặt ngây thơ không hiểu chuyện kia. Không nhận được mà cười to:

“Ha ha ha...”

“Sao lại cười?” – cô nàng vẫn ngu ngơ

“Em hãy xem mình đang ở đâu và mình đang mặc cái gì là biết ngay.”

Hở, mặc cái gì á? Nhi cúi người nhìn bộ trang phục của mình. Sùng sốt! Bộ đồ da màu đen của cô không biết từ khi nào thành màu trắng xanh? Nhi cau mày, nếu cô không nhầm thì đây là đồng phục của bệnh nhân. A, bệnh nhân? Cô là bệnh nhân? Cô nàng một lần nữa nhìn toàn thể căn phòng. Một mùi hương bồng xộc đến mũi cô...cái mà cô ghét nhất...MÙI THUỐC SÁT TRÙNG.

“Bệnh viện”

“Đúng rồi” – nhìn biểu hiện cảm xúc bị biến đổi liên tục của Nhi mà Gia Dương suýt sặc.

“Sao em lại ở đây?”

“Còn nhớ vụ đua xe chứ?”

Gật gật

“Nhớ trò quậy phá?”

Gật gật

Gia Dương bỗng mỉm cười nhẹ nhưng đủ làm cho cô nàng rùng mình. Anh quát to:

“EM GIỎI THẬT ĐẤY! BỊ ỒM MÀ KHÔNG BIẾT AN PHẬN CÒN ĐI BẢO LÀM GÌ HẢ? MUỐN ĐI GẶP TỬ THẦN THÌ CHỈ ÍT CŨNG PHẢI BÁO CHO ANH ĐỂ ANH CÒN CHUẨN BỊ HẬU SỰ CHỨ?”

Nghे tiếng mắng của anh, Nhi run run cúi thấp xuống. Nhìn cái vẻ to tiếng kia là đủ biết anh giận đến mức nào. Cô nàng co rúm người lại như con mèo bị bắt trộm ăn vụng, phụng phịu nói:

“Em đâu có cố ý!...Mà con sốt đến hỏi thăm bắt chợt quá em không ứng biến được chứ bộ...”

“Ồ, thì ra là vậy.” – câu nói dường như hiểu ý của Nhi nhưng lại khiến cho cô nàng cúi thấp gờ còn thấp hơn.

“Hi hi...Anh họ yêu dấu của em...tha cho em lần này đi mà...”

Thấy bản mặt nịnh nọt của Nhi, Gia Dương cũng chịu bó tay mà bỏ qua

“Không có lần sau đâu.”

“A...yêu anh nhất...” – câu nói vừa chấm dứt thì một câu nói khác xen vào làm tâm hồn đang vui sướng ấy tắc nghẽn – “Anh sẽ thu lại con Slyph.”

“Hả? Anh đùa à?”

Lắc đầu

“Sao anhỡ làm thế?”

Im lặng

“Anh thật nhẫn tâm, ác độc.”

Không thề nghe

“Anh...được rồi...thu thì cứ thu đi...”

Thách thức anh? Đừng hòng!

“Nhưng...có một điều kiện”

Gia Dương nhăn mày, cô nhóc này định giờ trò quỷ gì?

“Anh không được nói cho ai biết vụ tai nạn vừa rồi, OK?”

“...” – chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa đang im lặng bỗng mở toang, một cô gái chạy vào, mặt mếu máo, ôm chầm lấy Nhi.

“Nhi cậu làm sao vậy? Có bị thương chỗ nào không?”

“Trước thì không, nhưng giờ thì có, hiện tại đang bị cậu ôm nghẹt thở sắp chết rồi.”

“Nghe khẩu khí kia đủ biết không có chuyện gì.” – Trang thu tay lại, thản nhiên ngồi xuống ghế cạnh Gia Dương lấy một quả táo ăn ngon lành.

“Biểu hiện này là sao? Bộ cậu không thấy bạn mình đang nằm đây dường bệnh à?”

.....

Gia Dương ngồi nãy giờ không nói gì mà chỉ cười như đang xem kịch mà diễn viên chính là Trang và Nhi. Hai cô nàng thấy mình bị biến thành trò hề trước mặt anh, tức giận nguyền cái, phùng mồm trợn mắt:

“Cười đủ chưa?”

“Được được, các em cứ nói chuyện đi, anh ra ngoài mua nước uống.”

Rầm

“Bây giờ thì nói đi.”

“Nói gì?”

“Thì chuyện lý do cậu bị đưa vào nơi này chứ sao?” – Bị Trang nhìn dò xét, Nhi đánh thờ dài

“Cũng chẳng có gì, chẳng qua bị ngã cầu thang thôi.”

Trang bỗng ôm chầm lấy Nhi

“Cậu làm tớ lo quá!”

Thấy bạn như vậy, Nhi cảm thấy thật cảm động muốn khóc. Nhưng ai ngờ đâu, cô nàng kia lại nở lòng đổ một gáo nước lạnh vào đầu cô:

“Nếu thấy vui thì sau khi xuất viện nhớ mà khao tớ món bánh ngọt của Cakeful là được.”(* miễn hỏi, miễn tìm hiểu*)

Khao bánh ngọt? Điều mà cô ghét nhất! Nhi tuy rất háu ăn nhưng lại ghét cay ghét đắng món bánh ngọt. Lý do ư? Chính cô cũng không biết nữa! Nhi chỉ biết người thấy mùi đó là cô đã muốn nôn rồi hướng chỉ đến nơi chỉ toàn bánh là bánh. Cô nàng nhăn nhó, Trang thật biến thái. Chọn gì không chọn lại đúng thứ đó. Chắc chắn là cô ý.

♪ You are a ray of sunshine in my life ♪

♪ You bring me endless happiness ♪

♪ You have to understand what I love ♪”

“Alo?...What?...I knew then, I’m on right.”

(Alo...Sao?...tôi biết rồi, tôi sẽ về ngay.)

Trang cúp máy xuống rồi thở ngao ngán, hướng Nhi nói:

“Gia đình mình lại có chuyện rồi, mình về đây.”

“Uk” – Nhi nhìn theo bước chân của bạn. Trang đi đến cửa thì bỗng ngoảnh lại:

“Cậu làm hộ bài tập cho tớ nha! Bù chuyện mình chép bài cho cậu hai ngày qua...Bye bye...Moak”

Cô nàng đặt tay lên môi, nháy mắt tinh nghịch ra dấu một nụ hôn gió.

Sống trong sự gò bó của Hoàng gia, Trang từ lâu đã biết cách che dấu cảm xúc của mình. Nhi chỉ còn biết cười ngượng trước hành động đngs yêu đó của cô.

Khoan đã...hai ngày...? Mình đã ngắt đi những hai ngày? Trời đất chẳng qua chỉ ngã nhẹ một cái mà cũng đến mức ấy =.=. Hazzzi thảo nào Gia Dương tịch thu Slyph của mình.

Nhi cảm thấy thân mình hơi ê ẩm, cô vịn vào thành giường nặng nhọc bước xuống. Nhìn vào tấm gương to, cô thấy khuôn mặt của mình trong đó bị sây sát vài chỗ, phía trên trán còn có một gạt băng. Theo phản xạ Nhi chạm vào thử...đau quá...! May mà cô có mang đồ bảo hộ không thì không biết bây giờ trông cô như thế nào nữa. Nhi thờ dài nhìn chằm chằm chính mình trong gương bỗng chột nhớ đến hình ảnh của người đó trong giấc mơ.

“Người phụ nữ đó là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nốt Ngân Dương Cầm

“Chào mừng Công chúa đã trở về!”

“Pùm...Pùm...”

Sau tiếng hô to của Trang là tiếng pháo giấy xen lẫn tiếng vỗ tay rầm rộ của các thành viên trong gia đình lớp 11B. Mọi người ai ai khuôn mặt cũng hưng phấn, vui vẻ nhìn chăm chăm vào cái người đang mới bước vào lớp kia. Một lúc sau, không khí trong căn nhà ấy bỗng trở lên ngưng đọng, không một tiếng nói...

Im lặng...

“Vèo...” – một chiếc lá theo chân con gió bước vào

...

Người kia không nói gì lướt qua hàng chắn đi vào bên trong. Khuôn mặt lạnh tanh không một cảm xúc, lạnh lẽo mở cuốn sổ ra.

Ai nói được mọi người chào đón là hứng khởi...

Ai nói được quan tâm là hạnh phúc...

Ai nói...

Với Phương Tuyết Nhi thì đó mới là điều mà cô cảm thấy nhàm chán nhất. Không phải vì cô kiêu ngạo hay cao sang mà tất cả vì lý trí đang mách bảo cô biết những hành động kia cũng chính là dấu hiệu của sự phiền phức đang chuẩn bị đổ lên một bệnh nhân mới ra viện là cô.

Vù...Vù...

Quác...quác...

Mọi người ai lấy đều tái mặt trước hành động thờ ơ của “người chị em kia”. Chính là cô ấy nhấn tâm quá a, lạnh lùng quá a! Sao Nhi lại có thể bỏ rơi những đứa trẻ đang cần sự cứu trợ đặc biệt từ cô. Bước lại gần...Họ nhìn nhau nháy mắt rồi không hện mà lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

“Nhiiiiiiiii...”

Cô ngừng đầu lên, ngay lập tức cô bắt gặp những đôi mắt hơi hơi mọng nước. Trông thật là đáng thương mà! Một đôi bàn tay trắng trẻo của một bạn gái đặt lên vai cô vỗ nhẹ, nín kéo. Chắc hẳn ai nhìn vào cảnh tượng của lớp 11B bây giờ không khỏi động lòng thương cảm. Nhưng Nhi thì không. Cái bức tranh trước mặt cô đây từ lâu đã trở thành một hình ảnh hết sức quen thuộc, gần gũi a!

Nhi nhìn xuống chân bàn...Bắt giác mỉm cười...một nụ cười mà khiến bao ai đó rùng mình.

Biết ngay mà có sai tí nào đâu. Đôi mắt đỏ mắt đỏ hoe, bàn tay run run...tất cả chỉ là giả tạo.

“Hừ, vào thẳng vào vấn đề đi.” – Nhi lạnh giọng

“Oa, Nhi thật là dễ thương a!”

“Oa, Nhi thật tốt bụng a!”

“...” – cô hơi nhú mày

“Thật là, sao không nói sớm làm người ta véo đau hết cả cái đuôi xinh đẹp.” – tiếng nói của một tên nam sinh vang lên làm không khí đang vui vẻ chợt căng thẳng.

Mọi người nhìn thẳng vào hắn với đôi mắt hình viên đạn mang hàm ý “Tốt nhất là nên câm cái mồm ấy lại. Nếu chính sự không thành thì chúng ta sẽ băm mi thành trăm mảnh.”

Hắn ta cũng dường như hiểu được liền quặp môi cúi mặt xuống.

Cô bạn lớp trưởng bước lại gần Nhi mỉm cười áp ứng:

“Nhi này...này”

“Có chuyện gì vậy Yến Phương?” – Nhi hiếu kỳ nhìn cô bạn lần đầu tiên có biểu tình thế này. Kiểu này sắp có chuyện phiền phức lắm đây.

Yến Phương vẫn ngượng ngịu không nói nên thành lời. Thấy tình hình như vậy, Trang liền rút khoát:

“Tháng sau học viện tổ chức cuộc thi tài năng giữa các trường nổi tiếng ở Châu Á. Vậy nên mỗi khối sẽ có 2 thành viên tham gia. Học viện chọn cậu và Diệp Thanh Thanh. Hết.”

Tài năng? Thế thì hay quá rồi còn gì! Nhi phấn khởi, sung sướng.

“Có chuyện gì sao?” – Cô kỳ lạ nhìn biểu cảm của mọi người. Chuyện tốt như vậy thì có gì mà phải làm ra vẻ như chuẩn bị đi xuống địa ngục?

“À thì...” – bây giờ đến lượt Trang lúng túng

“Chúng ta... sẽ thi... cầm-kỳ-thi-hoạ”

Rầm

Cầm kỳ thi hoạ? Đó là cái quái gì? Nhi méo mặt trước cái tin trấn động ấy. Nếu câu nói trước khiến cô như được lên thiên đường thì câu nói sau như con dao đâm cô xuống địa ngục. Tuyệt Nhi - một cô gái có sắc đẹp thiên tiên nữ tử, tài năng hoàn mỹ nhưng ngoại trừ... ngoại trừ một khuyết điểm mà cô nàng không bao giờ thay đổi được... đó là âm nhạc. Phải nói chính xác Phương Tuyệt Nhi là một người mù nhạc. Điều này trong lớp 11B không ai không biết. Bảo cô nàng thi và hoạ thì có thể nhưng... cầm và kỳ khả năng là zero.

Vù...vù...

Thiên a! Sao lại trêu ngươi con như thế! Cái cách Người đối xử với con chẳng khác nào thông báo “Chúc mừng bạn đã trúng giải thưởng trị giá 5 tỉ đô” sau đó lại nói “Nhưng vì nguyên cơ tài chính nên đơn vị phát thưởng đã phá sản”.

“Thế cậu tham gia chứ?” – một cô bạn mạnh dạn hỏi

“...” – Nhi không nói gì, nhăn nhó mặt mày

“Cái này... tớ cũng không biết nữa.”

“Thế chẳng lẽ cậu lại đầu hàng Diệp Thanh Thanh sao?” – Trang không đồng tình với câu trả lời này của Nhi. Cô nàng không muốn con hồ ly kia được thế mà vênh mặt.

Thấy Trang kích mình, lòng Nhi sôi sục ý chí chiến đấu. Cô không thể chỉ vì cái việc con con này mà mất đi danh hiệu Đệ nhất tài nữ.

“Không bao giờ!” – cô trả lời rành mạch

“Tốt! Bắt đầu từ ngày mai bọn tớ sẽ rèn giữa cho cậu trở thành một kỹ nữ thực thụ... à nhầm mỹ nữ thực thụ.”

“Ok” – cả lớp đồng thanh nhất trí.

Nhi bắt đầu cảm thấy tự tin hơn... nhưng mà tự tin là một chuyện còn thực hiện là một chuyện khác a. Cầm kỳ thực sự là một vấn đề rất khó khăn với cô nàng mù nhạc này. Haizzzz

Ấy khoan! Chuyện cô phải thi cái trò đáng ghét kia thì có liên quan gì đến bọn họ? Nhi cau mày nhìn chằm chằm vào những con mắt đang hứng khởi kia. Rốt cuộc trong chuyện này có mưu mưu gì mà cô không biết?

“Các bạn!”

Thấy cô bạn Nhi nhìn mình bằng cặp mắt nghi ngờ, ai lấy đầu hốt hoảng. Chẳng lẽ mới đó đã bị phát hiện? Không thể a, nếu như vậy thật thì công sức này giờ của bọn họ coi như tiêu tan. Nhất định phải nghĩ ra cách.

“Sao...sao vậy?”

“Chuyện mình tham gia cuộc thi thì có liên quan gì đến các cậu? Cũng chẳng giúp ích được gì cho các cậu!”

Im lặng... chẳng ai lên tiếng được câu nào. Những phút trôi qua trong phòng học lớp 11B liên tục có sự biến động = . =. Rồi một tiếng một tên nam sinh vang lên:

“Đúng vậy, chẳng liên quan gì đến chúng mình nhưng mấy bà này...”

Chưa kịp nói hết câu thì hắn đã bị cả đám con gái nhảy vào bịt miệng, có người còn đá cho hắn một cú. Ai, sao không đứng lại bị ăn đòn cơ chứ!

“Sao...sao lại không chứ...!”

“Vậy thì vì sao?” – Nhi càng lúc càng thấy nghi ngờ, chần chừ trong sự việc này có ẩn tình.

“Ồ...thì...”

“Cậu đi sẽ giúp cho thành tích của lớp ta tăng lên chứ sao!”

Lớp trưởng Yến Phương lên tiếng thay cho cô bạn kia. Đám con gái ai ai cũng thờ phào nhẹ nhõm. Ánh mắt họ nhìn Yến Phương như đang nhìn vào vị cứu tinh của nhân loại vậy.

“Đúng đúng” – không then mà tất cả cùng gạt đầu đồng tình.

Nhìn biểu hiện chắc chắn của lớp trưởng Nhi cũng bớt đi cái phần nào nghi ngờ. Nhưng... cô vẫn có cảm giác bọn họ đang giấu mình chuyện gì.

“Được rồi, chiều nay chúng ta sẽ ở lại để nâng cao kiến thức âm nhạc cho Nhi.” – Trang lại là người cao giọng tuyên bố.

Cả đám con gái cùng lao vào chỗ Nhi. Người thì quàng cổ, người thì hô khẩu hiệu chiến thắng:

“Yên tâm đi, có tụi này ra tay thì gạo cũng thành vàng.

Trải qua một buổi chiều dưới sự chỉ giáo của “các bậc chuyên môn” Nhi gần như cảm thấy mình sắp điên đến nơi vậy. Ban đầu cô cứ tưởng nếu cứ chăm sẽ nhanh chóng kết thúc nhiệm kỳ khoá học âm nhạc nhưng đâu có dễ như cô nghĩ.

Hai tiếng trước

“Trời ơi, sao trên đời này lại có người tiếp thu kém như cậu? IQ thiên tài của cậu đâu? Sao không bỏ ra mà sử dụng?”

“Hãy cho biết thế nào là một cung? Thế nào là nửa cung?”

“...À...” – Nhi vò đầu suy nghĩ, vừa nãy nói như thế nào nhỉ?

“Nhớ đây là B(xi) còn đây là D(rê).”

Gật gật

“Tốt, bây giờ thử nói lại những nốt đó vừa chỉ xem nào?” – cô bạn chỉ vào bàn phím

“...Đây là B(xi)...còn D(rê) là...”

“...= _=#”

“Phương Tuyết Nhi” – tất cả cùng quát to tên của con vịt chậm chạp kia (Nhi: ta chậm chạp hồi nào? *K: ai biểu chị mù nhạc, cho chết! Hắc hắc *Nhi: trước khi ta chết ta sẽ cho ngươi xuống âm phủ trước! ^=# *K: chạy...xin cho em nhặt dép...lại chạy)

AAAAAAA Cứ kiểu này mình sẽ phải lên viện thần kinh trung ương mất. Hu hu...Nhi đi dọc theo lối hành lang tầng một. Cô vừa đi vừa nhìn xuống dưới đất mà đâu hay biết mình đang đi đến đâu. Ngược mắt lên, trước mặt cô là một khu vườn anh đào nở rộ. Đẹp quá! Chưa bao giờ cô được thấy khu vườn lung linh như vậy. Nhi đưa tay đỡ một cánh hoa và bước vào sâu bên trong rừng hoa ấy.

Vì sao một nơi tuyệt đẹp như thế mà cô chưa từng được nghe qua? Kỳ lạ! Chợt trong trí nhớ của cô bỗng có một câu nói của Trang:

“Cậu tuyệt đối không được đến gần vườn hoa sau học viện, biết không?”

Trang nói lời này với cô cách đây sáu tháng. Tại sao lại không thể vào? Một nơi lung linh sắc hoa anh đào đáng lẽ phải là nơi thường hay đến chứ? Chẳng lẽ có điều gì bí ẩn sao?

Nhi lặng lẽ đi vào sâu trong vườn. Bây giờ trông cô không khác gì Alice bước vào thế giới thần tiên.

“♪...♪...♪...♪...♪...”

Một tiếng đàn piano vang lên làm khu vườn vốn yên tĩnh, trầm lặng bỗng nổi sóng. Âm thanh ấy thật du dương lời cuốn. Nhi hiểu kì bản năng mách bảo cô đi theo âm thanh đến nơi đó. Cô đưa tay gạt đám cỏ rồi hướng về nơi phát ra tiếng đàn.

Một người con trai đang ngồi đó quay lưng lại với Nhi khiến cô không nhìn ra được khuôn mặt ấy là ai. Cô chỉ thấy hắn ta mặc một bộ vest màu trắng tinh khôi, mái tóc bóng bệ theo gió mà bay bay. Đôi bàn tay kia lướt trên phím đàn nhẹ nhàng, thành thạo tạo ra những cung bậc âm thanh quyến rũ, mê hoặc lòng người. Hắn ta rốt cuộc là ai? Sao lại có thể đánh ra được khúc nhạc hay đến thế? Mặc dù Nhi không hiểu biết về âm nhạc nhưng cô có thể cảm nhận được cảm xúc trong từng âm thanh đang phát ra. Rất nhẹ nhàng, sâu lắng nhưng hình như có cái gì đó lúc ẩn lúc hiện trong khúc nhạc kia. Nhi không biết đó là cảm xúc gì, cô lắng nghe từng thanh âm rồi không biết từ bao giờ đã hoà mình vào bản nhạc đó.

“Này, dậy đi...”

Nhi cảm thấy có bàn tay của một ai đó đang lay lay mình. Đôi mắt cô nhẹ mở ra, hay ta xoa xoa huyết thái dương. Rốt cuộc đã có chuyện gì? Nhi ngược lên, khuôn mặt tuấn mĩ của một tên nam sinh, khuôn mặt ấy thanh thoát bị che lấp bởi mái tóc đến lách nhưng vẫn không làm giảm nét đẹp của anh. Nhi

cảm thân rất thân quen. . . rồi chợt mở tròn xoe mắt. . . Đó chẳng phải là. . .

“Người rừng cuối cùng cô đã sống lại.” – giọng nói của Kiệt lạnh tanh không một cảm xúc. Không thèm liếc nhìn qua vẻ sững sờ của Nhi, hắn đứng dậy phúi phúi trang phục rồi bước đến bên chiếc piano màu trắng kia.

Câu nói của Kiệt như đưa Nhi về với thế giới hiện tại. Cô tức lắm muốn ngay lập tức ra bóp chết cái mồm ác độc kia. Bình thường Nhi là người nhẫn nhịn rất tốt nhưng trước mặt Kiệt thì cô không bao giờ kiềm chế được.

“Tôi mới chỉ ngủ thôi chứ đã chết đâu mà sống lại.”

“...” – Kiệt không thèm nói gì tiếp tục vuốt ve những phím đàn của mình. Nhi bịu môi về khinh thường:

“Tôi đi xem bói bảo tôi thọ những 90 năm đó.”

“Sống hay chết chẳng liên quan đến tôi.”

Nhi ghen hờn không nói thêm được câu nào.

Hai người cứ chìm vào không gian yên tĩnh đến khó chịu. Nhi cuối cùng đành là người phá tan bầu không khí:

“Bản nhạc vừa rồi cậu đánh tên gì?”

“...” – Kiệt không trả lời

Nhi cũng không hỏi nữa mà chăm chú nhìn hắn và đánh giá. Kiệt hôm nay không còn mang vẻ áp chế mạnh mẽ như hôm bữa trưa, hắn trong rất lảng tử và quý phái. Nhưng bao quanh hắn vẫn là cái vẻ lạnh lùng không thay đổi.

“Khoảnh khắc”

“Hả?”

“Nó mang tên Khoảnh khắc.”

Khoảnh khắc khoảnh khắc khoảnh khắc. Có lẽ cái cảm giác ban nãy là cái này chăng? Một nỗi nhớ miên man mà không biết cách để xóa bỏ chúng. Nhi lặng lẽ nhìn Kiệt:

“Cậu đang nhớ ai sao?”

“...” – Kiệt vẫn không trả lời mà chỉ tiếp tục đánh tùm tùm phím đàn một

Nhớ? Hắn đang nhớ ai? Chính hắn cũng không biết. Hắn chỉ biết trong tim hắn nhấp nhối một cái gì đó mà hắn không thể nào xóa bỏ đi được. Kiệt gạt mình. Hôm nay hắn sao vậy? Lại một lần nữa lướt qua Nhi, hắn thật không hiểu vì sao mình lại nói nhiều với cô gái này đến vậy.

...

Vẫn yên lặng

“Cậu...” – chưa kịp nói hết câu thì Kiệt đã nói xen ngang:

“Đã đến thời hạn”

“Thời hạn nào?” – Nhi ngây thơ không hiểu chuyện

Hắn nhíu mày nhìn chằm chằm vào cô:

“Đơn kiện” – cuối cùng hắn cũng chỉ lém ra một câu nhưng cũng đủ làm cho Nhi tim rớt ra ngoài.

AAAAAA sao cô lại có thể quên mất vụ đó nhỉ! Bây giờ biết làm sao đây? Nhìn hình ảnh tên nam sinh kia đang chăm chú vào khúc nhạc của mình mắt cô loé lên tia ranh ma. Bạn có biết đến 36 kế của Gia Cát Lượng không? Nếu biết thì còn ngần ngại gì nữa mà không ra chiêu “chuồn là thượng sách”.

Nhi lùi dần vào bên trong chuẩn bị cho kế hoạch tác chiến của mình thì:

“Không chạy thoát được đâu.”

“Sao lại không thể cơ chứ?”

“Đường ra”

“Hả?”

“Nếu có gan vào khu rừng hoa cẩm này thì phải biết cách ra. Cô biết không?”

Nhi giật mình cô không hề nghĩ đến trường hợp này

“Thì...thì đi theo đường vào đây là được.”

“Có thể?” – Kiệt nhếch mép

“Cậu muốn gì?” – Nhi nhìn hắn bằng ánh mắt thăm dò

“Hoàn tất đơn kiện” – Nhi cười khỏ:

“Cậu biết rõ tôi không thể trả nôi mà.”

“...” – Kiệt không mở miệng. Một lúc sau, âm thanh nặng nề từ phía bàn phím cất lên.

“Nếu cô trả lời được câu hỏi này thì coi như xóa bỏ hết tất cả mọi chuyện kể cả vụ ở bữa tiệc...”

Hắn còn nhớ

“Nếu không...?” – Nhi nghi vấn

“Thông minh lắm! Nếu không cô sẽ phải làm cho tôi ba việc.”

Suy nghĩ một hồi, cô ngước lên nhìn hắn. Có lẽ hắn sẽ không làm gì cô đâu mà sợ.

“Được” – Nhi rút khoát, Kiệt khẽ cười hiểm:

“Đó cô biết trên bàn phím này nốt nào ngân cao nhất?”

A, Tên này ngốc thật! Câu hỏi thật là dễ cô vừa mới được tiếp thu nấy tiếng trước, không ngắc ngứ:

“B(xì)”

“...”

Kiệt đưa tay lên bàn phím đôi môi khẽ mấp máy:

“Sai”

“Hả? Sai chỗ nào?” – Nhi nhìn hắn, hay cô nhớ nhầm

“...♪...” – một âm thanh phát lên

“Đây là B”

“...♪...” – một âm thanh khác phát lên

“Không thể, cậu đã đánh sang một ô nhạc khác”

“Cô có biết đó là nốt gì không?”

Lắc đầu

“Là C(đỏ)”

“Trong âm thanh C là nốt ngân cao nhất nhưng...”

“...♪...”

“Cũng là nốt ngân thấp nhất”

Nhi cảm thấy không hiểu ý của hắn là gì nhưng một lần nữa cô lại nhìn khuôn mặt lạnh giá kia...cô biết hắn không nói về thanh âm mà đang nói về một cái khác...một thứ khiến chính lòng hắn phải đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

“Nô tỳ... mau đi mua nước giải khát cho ta -O-.”

“Vâng ạ > _ <”

“Nô tỳ, ta hôm nay cảm thấy đau nhức khắp người...”

“Thì sao ạ?”

“...Còn không mau đến đây massage! Muốn ăn đòn à? - _-#”

“Hu hu...TT TT”

“Nô tỳ...Thời tiết thật tốt nên tâm tình chủ nhân người cũng tốt lắm!”

“Ta muốn dắt chó đi dạo...nhưng nhà ta không có nuôi chó...”

“Chẳng lẽ...”

Nụ cười của vị chủ nhân kia ranh mãnh, đôi mắt nhìn vào ai kia đầy thâm độc. Tay hắn cầm một cây roi thép dẻo dai...từng bước...từng bước đến gần...

Không ta không muốn đâu! Không muốn đâu! Sơ ơ...ba ơ...anh ơ...các người cứu con khỏi tên ác ma này đi! Con không muốn đi xuống suối vàng nhanh thế! Con còn yêu đời lắm mà...huhu..

“Chúc con gặp may mắn. Chúng ta yêu con nhiều...!”

Oa oa...Đừng bỏ rơi con mà...

“Hu. . .hu. . .làm ơn cứu con với!”

Nhi choàng tỉnh sau một ác mộng mà cô cho là kinh hoàng nhất. Thật đáng sợ! Cô mơ thấy mọi người bỏ rơi mình, cô đã ghào thét, khóc ròng nhưng không một ai chịu quay đầu lại nhìn cô bé đáng thương là cô. Hơn thế nữa, cô phải ở lại làm nô tỳ cho một tên ác ma tàn nhẫn nhất quả đất...Hắn muốn giết cô a! Đặc biệt, cái khuôn mặt đó lại là...Phong Vũ Kiệt...

Oh no!

“Chúa ơi! Mong người hãy bảo vệ cho đứa trẻ vô tội này! Con hứa sẽ đem cho người món chocolate mà con thích ăn nhất! Con nguyện cầu chúa ban phúc cho con để có thể tránh xa được tên ác ma kia! Amen!”

Nhi nhắm mắt lại, hai tay chắp nhau cầu nguyện.

“Ừng...” – bỗng ở bên cửa sổ vang lên một tiếng sấm, những trận sét loé rạch ngang trời. Tiếng gió rít qua khe cửa từng đợt từng đợt...làm cho Nhi rùng mình mà run lên cầm cập. Mưa bắt đầu rơi từng hạt một trên tán lá cây rồi ào ào như bão tố.

Nhi đưa tay bịt chặt tai để không thể nghe được những âm thanh đáng sợ kia. Hơi thở của cô bắt đầu không ổn định, tim cô đập nhanh như muốn chạy vọt ra ngoài. Đôi môi kia không ngừng mấp máy. Nhưng không còn cầu nguyện chúa nữa mà...

“Chúa, con đã làm gì khiến người giận hay sao mà người lơ lửng chà đạp tâm nguyện nhỏ bé này! Nếu đã không muốn giúp thì thôi chớ phản ứng dữ quá chứ!”

“Ừng...”

“Ừng...”

“A! Con sai rồi! Con sai thật rồi! Làm ơn dừng lại đi!”

Tí tách... tí tách...

Mưa bắt đầu ngớt dần...một lúc sau thì tạnh hẳn...

Ánh nắng thái dương xuyên qua lá cây nhảy múa trong căn phòng của một cô bé đang ngồi co ro cuối giường kia. Âm thanh của thiên nhiên du dương, nhẹ nhàng như vẫy gọi sự sống của muôn loài.

Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt linh hoạt nhìn khắp nơi trong căn phòng lung linh của một nàng công chúa. Cô gỡ chiếc chăn trên người ra và nhẹ nhàng bước xuống giường. Mái tóc đen dài ôm lấy đôi vai mảnh khảnh có phần lộn xộn. Chiếc váy ngủ màu trắng tinh khôi khít chận với làn da trắng hồng như tuyết khiến Nhi lộ một vẻ đáng yêu của nàng công chúa vừa mới tỉnh giấc.

Nhi lướt qua căn phòng lồng lộng kia, Lúc đầu còn ngỡ ngàng nhưng sau mới nhận ra một điều khác thường. Đây hình như...hình như...Không phải phòng của cô!

Đây là đâu? Sao cô lại ở đây? Vì sao cô lại không thể nhớ ra được điều gì trước đó?

Từng câu hỏi liên tục được hiện lên trong đầu Nhi nhưng lại không hề có bất cứ dữ liệu nào để trả lời cho câu hỏi đó. Hai tay cô nắm chặt chiếc váy trắng ngơ ngác ngắc ngắc không hiểu chuyện.

“Đây rồi à?”

Giọng của một tên con trai vang lên phía cửa ra vào. Ban đầu Nhi cứ nghĩ là Gia Dương nhưng đến khi cô ngoái đầu lại thì...

“Phong...Phong...Vũ Kiệt! Cậu...cậu...sao lại ở đây?”

Hắn cười châm chọc, thường thức vẻ kinh ngạc đến chết người của Nhi. Trong mắt hắn cô như một diễn viên hề chất lượng cao mà hắn hài lòng nhất.

Nhi há hốc mồm, đôi mắt tròn xoe nhìn hình ảnh của tên con trai trước mặt mình. Tay cô hướng hắn chỉ mà đung đưa.

“Cậu...cậu...”

“Cô mắc bệnh nói lắp?” – Kiệt nói một câu lăng choẹt mang đầy sự lạnh lùng và chế diễu.

“Sao...sao cậu lại ở đây?” – Nhi vẫn còn chưa hết ngạc nhiên vì sự hiện diện của hắn

“Câu hỏi đó lẽ ra là của tôi! Cô hãy thử nhìn xem đây là nhà của ai? Căn phòng cô vừa ngủ là của ai? Và...trên tay cô đang cầm thứ gì?”

Câu hỏi của Kiệt khiến Nhi giật mình nhìn lại thứ đang cầm trên tay. Đó là một cây kiếm của quý tộc Anh Quốc được làm từ vàng Ý. Trên tay cầm khắc một con rồng lượn mang một vẻ uy quyền của bậc quân vương. Thanh kiếm rất mỏng và nhẹ nhưng không vì thế mà mất đi độ sắc nhọn vốn có.

Nhi nhìn vật trong tay mình mà không khỏi trầm trồ khen ngợi. Quả thật đây là lần đầu tiên cô được tận mắt trông thấy một thanh kiếm tinh xảo như vậy! Nhưng có một điều kì lạ mà cô không thể lý giải được. Đó là vì sao vật này lại nằm trong tay cô? Trí nhớ của Nhi cho biết chắc chắn cô chưa từng nhìn thấy qua thì làm sao có thể cầm lên được!

“Bây giờ thì hãy trả nó cho tôi!” – Kiệt bằng giọng lạnh lùng ra lệnh. Thanh kiếm đó hắn không cho phép ai được đụng vào ngoại trừ hắn!

Thấy khuôn mặt tràn ngập sự tức giận của đối phương, Nhi hơi run rẩy sợ hãi. Từng bước lại gần hắn...hai tay run run đưa thanh kiếm...

“Keng...”

Âm thanh của cây kiếm rơi xuống sàn. Kiệt hơi nhíu mày cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh.

“Tôi...tôi...” – Nhi sợ hãi cúi xuống định nhặt lên. Chưa kịp chạm tay vào thì hắn đã cầm nó.

Kiệt đứng dậy, phui phui quần áo rồi quay phắt đi về phía cánh cửa. Nhưng một lúc sau hắn quay lại nhìn Nhi một hồi rồi hừ lạnh, lấy một chiếc di động ra. Bàn tay hắn lướt nhẹ trên bàn phím bấm từng dãy số.

“Ông quản gia, ông hãy cho người mang lên đây một bộ đồ... - hắn lại lướt qua cô - ...nữ...”

Nhi cảm thấy lăm lăm, hắn cho người mang đến bộ đồ nữ làm gì? Chẳng lẽ...? Cô cúi người nhìn lại mình.

AAAA!

Cô đang mặc cái gì thế này? Chiếc váy...sao lại ở trên người cô? Cô...cô nhớ mình đâu có chiếc váy ngủ như thế?

Rốt cuộc đây là đâu? Vì sao cô lại không nhớ được chuyện gì?

Kiệt từng bước lại gần Nhi, cô từng bước lui lại về phía sau. Nhi ôm lấy hai cánh tay trắng nõn nà của mình, môi không ngừng mấp máy:

“Cậu...cậu...không được lại gần tôi...nếu không...nếu không...tôi sẽ...”

“Sẽ làm gì nào?” - Kiệt cười ranh mãnh, giọng nói đầy nguy hiểm tiến về phía Nhi.

“Tôi...tôi...”

“Nhanh chóng thay đồ rồi xuống dưới.” – hấn ngừng việc trêu đùa lại, bước chân nhanh về phía cửa.

Rầm

Chẳng mấy chốc đáng vẻ của hấn đã biến mất chỉ còn mình Nhi hậm hực nơi đó nguyên rủa:

“Tên đáng ghét! Ta hận ngươi!”

.....

Nhi một lần nữa nhìn xung quanh. Cả căn phòng được phủ một màu trắng tinh tể kết hợp hài hoà với màu xanh nhạt. Mặc dù mọi thứ đồ đạc được dọn dẹp sạch sẽ không một vết bụi bẩn nhưng cô lại cảm thấy nơi này hình như đã lâu không có người ở. Thật sự Nhi không biết vì sao mình lại nghĩ như thế, cô chỉ biết cô không hề cảm nhận được hơi ấm từ căn phòng này.

Nhi đi đến bên cạnh chiếc giường mềm mại mà cô mới tỉnh giấc kia và ngồi xuống. Có vẻ như căn phòng này là của một bé gái.

Là em hấn? Không biết cô bé ấy như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ lại là phiên bản cục bướng thứ hai như anh trai?

Nghĩ tới đây cô bỗng phì cười mà không rõ nguyên nhân.

Nhi đứng dậy đi về phía cửa sổ, đưa tay kéo rèm ra.

Cầu vồng! Là cầu vồng!

Nhi thích thú nhìn khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt mình. Cô thật không ngờ đứng ở đây lại có thể trông thấy cầu vồng đẹp như vậy!

Bỗng tay cô vô ý dịch chuyển đánh rơi một vật lạ xuống đất. Cô cúi người xuống nhặt lên và nhìn nó.

“Một bức tranh cầu vồng? Hình như là từ khung cảnh này, nét vẽ có vẻ non nớt...”

Chẳng lẽ là của chủ nhân căn phòng này? Nhi thích thú thưởng thức tác phẩm của một bé gái bí ẩn. Cô thật muốn gặp người đó a!

“Cốc...cốc...cốc”

Bỗng từ phía cửa vang lên một tiếng gõ.

“Tiểu thư, chúng tôi mang quần áo đến!” – giọng của một nữ hầu đầy vẻ cung kính

“Vâng, tôi ra ngay ạ!” - Nhi nhanh nhẹn bước đến

Theo sau nữ hầu kia còn có vài người khác. Bọn họ cúi chào Nhi khiến cô cảm thấy không được thoải mái cho lắm, nhưng vẫn nhẹ nhàng:

“Cảm ơn, mọi người vất vả rồi!”

Bọn họ không nói gì chỉ cười nhẹ rồi bước vào dọn dẹp lại căn phòng. Một nữ hầu bước đến lại gần cô cung kính:

“Tiểu thư để tôi giúp!”

“Không...không cần đâu, tôi tự làm được...còn nữa đừng gọi tôi là tiểu thư, tôi...tôi...”

Nhi ngượng ngùng cúi đầu từ chối rồi thoát cái chạy vào phòng tắm tự mình thay đồ. Mọi người bên ngoài ai lấy đều có vẻ sững sờ ngạc nhiên, rồi phì cười.

Mười năm phút sau

“Tiểu thư mời theo tôi, cậu chủ đang đợi cô ở dưới lầu!”

Ông quản gia khá lớn tuổi cung kính mời Nhi. Cô vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, chiêm ngưỡng vẻ nguy nga của căn biệt thự này mà không khỏi trầm trồ khen. Đây thật giống như lâu đài cho vua ở vậy! Ngôi nhà được thiết kế theo kiểu Tây Âu lộng lẫy, trang hoàng. Cái cảm giác đứng ở đây khác hẳn với nét trang nhã, quý phái như căn phòng trước đó. Mặc dù xung quanh đều bao phủ bởi một màu trắng nhưng nó lại mang một nét uy quyền của một bậc quân vương.

Nhi đặc biệt chú ý chiếc piano màu đen tuyền ở chính giữa căn phòng. Nó thật đẹp! Đường như tất cả mọi thứ xung quanh đây đều làm cái nền cho chiếc đàn ấy nổi bật. Nó uy nghi, có vẻ lạnh lẽo nhưng không kém phần điểm lệ tựa như Queen of darkness (nữ hoàng bóng tối) đứng một mình nơi thiên đường.

Nhi say đắm nhìn chiếc piano, trong lòng không khỏi nảy một ý muốn được đến gần và chạm tay vào nó. Cô muốn được lên những phím đàn, muốn...

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Bổng giọng của ông quản gia vang lên làm ngắt dòng suy nghĩ của cô. Nhi ngẩng người một hồi, đôi mắt tròn xoe nhìn ông ta.

Cô thấy mình hơi thiếu lịch sự, khuôn mặt đỏ ửng, ngượng ngùng, ấp úng:

“Tôi...tôi...”

Ông ta không nói gì chỉ mỉm cười như thể hiểu hết mọi chuyện vậy. Đơn giản là vì đã có rất nhiều người cũng bị mê hoặc bởi chiếc piano kia. Nó như có phép thuật cuốn hút con người ta phải nhìn vào và tán thưởng.

“Tiểu thư đi bên này.”

Ông ta hơi cúi người xuống. Nhi cũng biết thế mà vội vàng đi theo bước chân ông.

Quả thật căn biệt thự này thật rộng cứ như là hoàng cung vậy! Cô đi từ này giờ mà vẫn chưa đến nơi. Cô không thẹn mà tự hỏi:

“Nơi này rốt cuộc là đâu? Có bao nhiêu người sống mà lại rộng lớn như vậy? Đừng nói là có tam cung lục viện đó nhá!”

Ông quản gia quay lại nhìn Nhi rồi cười hiền:

“Tiểu thư tới rồi ạ! Thiếu gia đang đợi ở bên trong.”

Ngay sau lời nói của ông ta thì cánh cửa tự động mở ra. Nhi bước vào, đôi mắt không tự chủ mà nhìn xung quanh. Căn phòng này thật trang nhã không khác căn phòng trước đó là mấy. Chỉ khác ở chỗ căn phòng được bày biện mang đậm nét Trung Hoa.

Nhi đi theo một nữ hầu đến một bàn ăn rộng lớn. Trên đó chủ yếu là món ăn Trung Quốc, lem công chả phượng, sơn hào hải vị gì cũng có.

Đôi mắt Nhi sáng lên, chăm chú nhìn vào bàn ăn bất mắt =>) không để ý đến người con trai đang ngồi chính giữa kia. Hắn cũng chính là chủ nhân của căn biệt thự hoàng đế này – Phong Vũ Kiệt.

Kiệt cau mày nhìn vẻ nhỏ dãi của cô nàng trước mặt mình. Hắn tức giận. Cô gái kia thật kì lạ. Không giống với những cô gái khác khi nhìn thấy hắn liền hét um lên hoặc xúc động quá ngất mà chỉ chăm chăm vào những thứ trên bàn lại còn tỏ vẻ không thực nữ tí nào. Chẳng lẽ hắn so với thức ăn kia kém hơn?

Nhi cảm giác có một nguồn tia lửa điện đang chiếu về phía mình liền ngó ngó xung quanh. Xuất hiện trước mắt cô là kẻ mà cô không ưa tí nào.

“Ngồi xuống.”

Hắn nói bằng giọng ra lệnh khiến cô cảm thấy hơi khó chịu. Cô ngồi xuống là đương nhiên đâu khiến hắn phải nhắc à không ra lệnh.

“Hừ” – nghĩ là một đằng nhưng cô đâu dại gì mà sinh sự với hắn. Dù sao đây cũng là địa bàn của hắn, cô có nói gì cũng bằng không.

“Sao tôi lại ở đây?” – Nhi nhiu mày nhìn Kiệt chăm chăm.

Hắn không nói gì, thản nhiên gấp thức ăn không thèm ngó ngang đến nhân vật trước mặt mình.

Nhi tức lắm khi nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn. Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo! Cô giận dữ nhắc lại:

“Sao...tôi...lại...ở...đây?????”

Kiệt vẫn như cũ ung dung khoan thai ăn bữa sáng. (K: Bữa sáng??? Oa, ta cũng muốn được như thế a! Kiệt ca ca, cho ta một miếng *nước miếng chảy xuống tận cổ* Kiệt ca ca: lượn! *Vi vu...vi vu...* K: kẹt si!!!!!!)

Hừ, hắn ta thật coi thường người khác quá mà. Đã thế cô không thèm hỏi nữa mà ăn luôn. Thức ăn ở ngay trước mắt mình lại còn toàn sơn hào hải vị tội gì mà phải nhìn mà không nếm. Có thực mới vực được đạo. Trước hết cứ nạp năng lượng rồi đấu với hắn sau.

Nhi hí hửng cầm đũa lên, chuẩn bị lấp đầy “kho linh hồn” của mình thì hắn ta lại nhìn cô, nhếch méch cười. Kiệt gọi ông quản gia lại gần rồi thầm thì gì đó.

Một lát sau, vài ba người hầu đi vào, họ bước lại gần bàn ăn và bưng lên. Nhi vẫn không biết cái gì mà vẫn ngây thơ:

“Không cần đâu tôi khác tự...gắp...”

Chưa kịp nói hết câu thì người hầu bàn đã bê các đĩa ăn đi, chỉ để lại phía sau cô gái đang há hốc mồm, tròn mắt ngạc nhiên.

Họ đang làm cái quái gì thế kia? Họ định mang thức ăn đi đâu? Chẳng phải cô chưa động gì sao? Họ...

Trong khi ấy, người chủ mưu ngang nhiên thả hóp một ngụm trà, khoé mắt hiện lên tia quỷ quyết.

“Ồ...ô...? Mang đi đâu vậy???”

“Dạ...” – Nữ hầu ngay cạnh đó quay lại nhìn Nhi không biết làm thế nào.

“Đi đi” – nghe thấy lệnh của thiếu gia, cô ta cũng không chần chừ nữa mà bước đi tiếp.

“Tôi đã ăn gì đâu?” – Nhi ngơ ngác ngác nhìn Kiệt. Hắn đặt tách trà xuống, khoé môi hơi động đậy:

“Tôi ăn rồi.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng cũng đủ làm cho Nhi như bị sét đánh mà cứng đờ. Hắn...hắn nói cái gì vậy? Hắn ăn nhưng cô có ăn đâu?

“Cậu...cậu...”

“Có biết vì sao mình ở đây không?”

Lắc lắc

“Còn nhớ ngày hôm qua?”

Câu nói của Kiệt làm Nhi hồi tưởng lại tất cả. Cô phải tham gia cuộc thi khi gió rồi sau đó cô đã vào một khu rừng cấm...cô nghe thấy tiếng đàn...cô trả lời câu hỏi...

Câu hỏi?

Đến đây thì Nhi giật mình hoảng hốt. Cô...cô đã trả lời sai câu hỏi...của hắn và...và...cô phải làm cho hắn ba điều...

Thôi cuộc đời cô coi như tiêu rồi, tiêu tan hết tất cả rồi!

Hu hu sao số cô lại xui xẻo như vậy? Ba điều, là ba điều phải thực hiện cho hắn đó, chứ không phải giỡn đâu. Biết làm sao bây giờ? Cái tên ác ma đó chắc chắn không phải là người, cô rơi vào tay hắn chẳng lẽ nào cuộc đời đến đây là kết thúc? Không a, cô không muốn a! Cô còn yêu đời lắm! Cô không muốn ác mộng đáng sợ kia trở thành hiện thực đâu.

Nhi cầu khẩn đây chỉ là một giấc mơ. Đúng đây chỉ là một giấc mơ thôi, sau khi tỉnh lại sẽ không có gì xảy ra đâu. Bây giờ cô cần ngay lập tức tỉnh lại mà phương pháp tốt nhất là...

“A..”

Nhi nhéo vào đùi mình một cái thật đau. Đau? Mơ mà cũng đau á? Không phải chứ? Chẳng lẽ...chẳng lẽ...đây là sự thật?

Oh no!!!!!!!!!!!!

“Diễn hài đủ chưa?” – Kiệt chăm chú nhìn từng biểu hiện của Nhi mà thương thức. Đôi môi khẽ cười nguy hiểm.

“Tôi...tôi...” – Nhi ấp úng không nói lên lời

“Nhớ rồi?”

Cố gắng gật đầu nặng nề

“Tốt, vậy thực hiện đi.”

“Tôi...” – Nhi nhìn hắn cười ngượng ngịu, thật ra cô đang tính kế để thoát ra khỏi cửa ải này. Chợt một ý kiến loé lên, cô mỉm cười ranh mãnh.

Thấy biểu hiện lạ lùng của Nhi, Kiệt vẫn không quan tâm gì, hắn giữ nguyên vẻ lạnh lùng vốn có.

“Được thôi, tôi sẽ thực hiện. Nhưng trước hết hãy cho tôi biết đây là đâu? Và vì sao tôi ở đây?” – Nhi rất bình tĩnh tỏ vẻ quyết thắng.

“Cậu bắt cóc tôi?”

Kiệt lười nhác, đặt tách trà xuống.

“Cứ coi là vậy.”

“Bốp” – Nhi đập tay xuống bàn.

“Cậu có biết đó vì phạm pháp luật không? Vì điều này tôi có thể ra toà kiện cậu.”

_Ha ha tưởng bắt được ta à? Đừng mơ! Ngươi không ngờ đúng không? Không ngờ lạ bị ta túm đuôi. Để xem ngươi định làm gì ta. Ha..ha ..ha..._Nhi thâm nghĩ chắc thắng trong bụng

“Thế này đi, chúng ta trao đổi điều kiện đôi bên, không ai mắc nợ ai. OK?”

Kiệt nhìn Nhi cười khẩy

“Cô phải nhớ, từ khi cô trả lời sai câu hỏi thì cô đã nằm trong quyền kiểm soát của tôi rồi. Việc tôi mang cô của mình về nhà là chuyện thường tình. Nếu cô muốn thì cứ việc để xem ai thắng.”

Hắn...hắn...

“Cậu...cậu...” – Nhi há hốc mồm

“Tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn nghe lời nếu không... - Kiệt nhìn Nhi bằng ánh mắt dao găm –...nếu không thì cô tự nhận lấy hậu quả.”

Hắn...hắn...không phải là người...mà là quỷ đội lốt người. Thiên sứ ở đâu a? Là ác ma thì có!!!!

“Muộn rồi, đi học thôi!”

Kiệt khoan thai đứng dậy, bước đi. Còn Nhi vẫn đang ngơ ngẩn ngồi đó. Một lúc sau khi hắn đã ra đến cửa, Nhi mới giật mình mà chạy đuổi theo:

“Chờ...chờ tôi với...”

Nhưng khi chạy kịp đến chỗ hắn thì Kiệt đã lên xe bắt đầu nhả ga. Nhi đuổi tới gõ gõ cửa xe liên tục, miệng không ngừng:

“Ê, cho tôi đi với...cho tôi đi với...”

Kiệt chẳng thèm liếc nhìn rồi nhả ga và lao đi.

Nhi ở phía sau hít bụi, quát tháo:

“Tên đáng ghét kia, ngừng xe lại cho tôi, ngừng xe lại cho tôi...!!!!!!!!!!!!”

Trong khi cô đang ghào lên chửi bới thì kẻ kia bỗng cho xe lùi lại. Nhi giật mình:

“Cậu...cậu...”

_Không phải hắn đã nghe thấy những gì mình nói chứ? Hắn quay lại để sử mình? Thôi chết rồi!~_Nhi đau khổ nghĩ

Kiệt hạ cửa kính xe xuống, ngược mắt ra bên phía ngoài nhìn cô, lạnh lùng nói:

“Chuyện hôm qua và hôm nay cảm cô không được nói cho ai biết, bất kể là Trang, hiểu chưa?”

Nói xong hắn lại lao đi như bay trong gió chỉ để lại một người con gái đang sững sốt. Tâm cô đang bị chấn động mạnh bởi cái câu lạnh lùng của ai kia.

“Tên chết tiệt...ta hận ngươi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

.....

Hu hu biết làm sao bây giờ? Rốt cuộc đây là nơi quái quỷ nào? Vừa to lại vừa rộng, tìm mãi mà vẫn chưa thấy công đâu.

Nhi xoa xuyết hai đôi chân của mình vừa đi vừa than. Cô đã đi được 30p' rồi mà vẫn chưa ra khỏi cái mê cung đáng ghét này. Cuối cùng thì biệt thự có nói ra không biết?

Mặc dù vậy nhưng cũng không thể không công nhận cái mê cung này rất đẹp. Nó có sự kết hợp hài hoà giữa cảnh sắc thiên nhiên và cảnh nhân tạo. Cô thật bội phục người thiết kế ra hoàng cung này. Nhưng thật đáng tiếc nhất là vì sao nơi đẹp như vậy lại có một chủ nhân đáng chết như thế? Cô không phục, không phục a!

“Tiểu thư.”

Nhi quay lại nhìn người vừa phát ra âm thanh, hoá ra là ông quản gia. Thật may mắn cho cô, rốt cuộc ông trời cũng bắt đầu thương cho cái thân nhỏ bé này rồi!

“Ông quản gia, thật may quá, ông mau giúp tôi ra khỏi cái mê cung này đi!”

“Dạ vâng, thiếu gia đã nhắc nhở tôi đưa cô đi rồi ạ!”

Hắn? Có thật là hắn tốt như vậy không? Nhi nghi ngờ... Chẳng lẽ cô đã nghi nhầm cho hắn?

“Ông chắc chứ?”

“Vâng”

Thấy ông quản gia khẳng định đánh thép như vậy Nhi một phần nào cũng tin tưởng. Có lẽ hắn không phải là loài cầm thú. Hắn cũng tốt đấy chứ! Thôi được rồi, cô tha thứ cho hắn lần này vậy.

Nhi hí hửng cười vui vẻ.

“Đây là tiền của cô.” – ông quản gia đưa một sấp tiền cho Nhi. Cô lấy làm ngạc nhiên:

“Ông đưa cho tôi làm gì?”

“Thiếu gia bảo tôi chỉ mang cô ra cổng, còn lại thì để cô tự về. Thiếu gia còn nhấn tôi mang tiền cho cô vì biết cô không có tiền đi xe taxi.”

Một câu nói của ông quản gia như đổ một gáo nước lên đầu cô giữ trời đông buốt giá.

Hắn...hắn ta như vậy...chẳng khác nào coi thường cô, xem cô như kẻ ham tiền. Đây chính là sự khinh bỉ! Là sự khinh bỉ mà hắn dành cho cô.

Tốt? Tốt ở chỗ nào? Loại người như hắn thì tốt ở chỗ nào!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cô đã nhìn nhầm rồi, đúng là đã nhìn nhầm rồi. Hắn không phải là ác ma mà là đại đại ác ma, là vua của ác ma!!!!!!

Nhi không còn giữ bình tĩnh được nữa, cô ghào thét khiến cho mọi người ai lấy đều phải giật mình hoảng sợ:

“TÊN ĐÁNG GHÉT! TÊN CHẾT TIỆT! TÊN CHÓ THA NHÀ NGƯỜI! THÙ NÀY TA SẼ TRẢ, TRẢ LẠI HẾT!!!!!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tôi Được Vào Hội Học Sinh Rồi!

Phù...

Phù...

Cuối cùng cũng đến nơi. Nhi thở dốc, nặng nề bước đôi chân vào học viện. Khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo ấy giờ đây đã nhuộm một màu đỏ ửng vì chạy mệt. Thật không tưởng nổi cô đã phải chạy bộ 300m để đến được trường. Tất cả cũng vì cái tên đáng ghét kia đã hại cô. Thật may vì Nhi không đến muộn, nếu không...>_<...

“Ta sẽ giết chết mi!!!!!!!!!!”

Nhi hét thảm trong lòng cho nguôi đi nỗi tức giận.

Cô bước nhanh đến chiếc ghế đá đằng trước và ngồi xuống. Nhi thả lỏng người, từ từ nhắm đôi hàng mi lại. Hàng cây xanh khẽ nghiêng tán lá rợp bóng che cho thân hình bé nhỏ. Con gió nhẹ thoang thoang mùi hương dịu dịu, đôi khi làm bay bay mái tóc dài của thiếu nữ. Tuyết Nhi yên lặng ngồi dưới gốc cây, cánh tay đung đưa nhẹ.

Một cô gái khác cũng đang dần tiến về phía Nhi. Đôi má núng cười cười về đáng yêu tình nghịch. Trang khẽ lay lay người Nhi khiến cô nàng đành nhấc chân ra khỏi giấc mộng.

“Cậu sao thế? Bộ thiếu ngủ à?”

Nhi đưa tay xoa xoa đôi mắt, cánh môi khẽ động đẩy lộ ra hàm răng trắng đều. Nhi không biết rằng hành động ấy của cô có thể khiến cho các chàng trai phải ngây ngất. Ngay cả Trang cũng không tài nào kháng cự được trước vẻ đáng yêu của cô bạn mình.

“Không có gì đâu, chẳng qua là vì...”

“*Chuyện hôm qua và hôm nay cảm cô không được nói cho ai biết, bắt kể là Trang, hiểu chưa?*”

Giọng nói của Kiệt vắng vắng bên tai của Nhi không dứt. Cô vội che miệng lại, ngó ngó biểu tình của bạn xem đã nghe được gì chưa. Thật may cho Nhi, Trang nhú mày, vẻ tò mò chăm chú nhìn bạn.

“Vì sao?”

“À, cũng chẳng có gì đâu...hì hì...hôm qua mình...mình...”

“Làm sao?”

“A, mình thức hơi khuya ấy mà.”

“Thật?” – Trang vẫn chăm chú nhìn cô cứ như bạn mình đang giấu một vấn đề quan trọng nào đó (K: thì đúng là vậy còn gì!)

“Ồi dào, chúng ta mau mau vào lớp thôi kẻo muộn bây giờ. Mà này, hình như tiết đầu là của bà Nhi Đồng thì phải? Đừng nói với mình là cậu muốn ra ngoài đứng đó nhá?”

Nhi đánh trống lảng, còn Trang vừa nghe thấy cái tên kia thì hồn đã bay đi đâu rồi. Cô nàng luống cuống, kéo kéo tay Nhi về hốt hoảng:

“Nhanh nhanh, mình còn chưa làm bài. Chẳng may bị lên bảng thì ồm với bả mắt!”

“Từ từ thôi...chờ mình mới...”

Nhi bị Trang kéo đi về lớp chỉ còn lại vẻ tro chơi của cảnh vật nơi kia và bóng hình của một tên nam sinh đang lấp ló ở đó. Đôi mắt hẩn sâu thăm thẳm dõi theo từng bước chân của Nhi. Trời sớm dịu nhẹ, lá cây đung đưa, mái tóc bông bênh hơi lộn xộn nhưng cũng không làm giảm đi nét cuốn hút của người con trai. Phong đứng đó, khoé môi cong lên như thoáng nụ cười.

.....

“Reng reng reng...”

Ba hồi chuông vừa ngân lên, tức khắc tất cả các viện sinh đều hướng về phía hội trường. Những bước chân bắt đầu nhanh dần, tiếng nói cũng xôn xao hân hân như chuẩn bị đón chờ một điều gì đó.

Viện sinh A: “Có chuyện gì thế nhỉ mà giờ học còn vang chuông?”

Viện sinh B: “Đã lâu rồi chưa nghe tiếng chuông, ắt hẳn phải là quan trọng.”

Viện sinh C: “Tôi không biết, chỉ cần được nhìn thấy tam hoàng tử trong mộng kia là tôi phát run rồi!”

Viện sinh D: “Nhanh nhanh đến chiếm chỗ...”

Tiếng của mấy nàng vọt giời cũng nhân dịp này được luyện giọng. Họ kéo nhau đứng chật kín cả hội trường. Đôi mắt ai lẩy đều sáng long lanh vẻ chờ mong được gặp ba chàng hoàng tử trong truyền thuyết.

Từ trên khán đài, ánh đèn bắt đầu sáng rộ lên khắp hội trường. Tiếng hét cũng to dần đến kịch mức.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Dần dần cả hội trường bỗng trở lên tĩnh lặng lạ kì, không còn tiếng hét, không còn tiếng nói chuyện, ngay cả tiếng bước chân cũng chấm dứt. Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng lên phía khán đài dõi theo từng giây.

Rầm...

Một tiếng mở cửa vang lên phía sau, hình ảnh của ba chàng hoàng tử đang được chờ đợi hồi lâu xuất hiện làm sáng loà cả hội trường. Ánh mắt mọi người dõi theo từng bước chân của họ như nhìn thấy 3 vị thiên sứ hạ trần. Ba người con trai vẫn không có vẻ bận tâm lắm, thản nhiên bước qua hàng rào. Tựa như tất cả ánh đèn kia đều chiếu sáng vào họ nhưng chỉ làm cái nền cho vẻ đẹp cao quý của ba người.

“Xin chào các bạn!”

Một giọng nói ầm ập vang lên làm xoá đi vẻ tĩnh mịch trước đó, tiếng hét một lần nữa được vãn to kịch cỡ. Ánh mắt Hạo liếc qua hàng người phía dưới

tựa như tia sét đánh trúng bao trái tim cô gái. Hân nở một nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, chậm chậm lên tiếng:

“Hội học sinh có một chuyện rất quan trọng muốn thông báo cho các bạn, yêu cầu tất cả giữ trật tự để lắng nghe.”

Câu nói vừa dứt thì cả hội trường đều yên lặng không một tiếng nói. Hạo mỉm cười nhẹ, liếc qua hai cậu bạn bên cạnh gật đầu.

Phong bước lên phía trước, đôi môi khẽ cong lên vẻ cao ngạo:

“Chào các bạn, năm học này là kỷ niệm 25 năm thành lập học viện Aristocracy của chúng ta. Vậy lên Hội học sinh sau khi bàn luận và thông báo lên ban giám hiệu đã quyết định tổ chức một lễ hội văn hoá mùa xuân vào chính ngày kỉ niệm”

Phong vừa nói xong thì tiếng xì xào bàn tán vang lên khắp nơi. Ai lấy nhìn nhau mà ngập tràn phấn khởi. Họ vui mừng, háo hức chờ đón câu nói này của hội học sinh lâu lắm rồi.

Nhưng... chỉ riêng có một nhân vật... khuôn mặt cô nghiêm lại, tái dần đi. Vẻ mặt Nhi bây giờ không động một giọt máu. Lòng cô gào thét muốn được thoát ra khỏi cảnh thảm thương này.

Vì sao ư? Đương nhiên là vì cái ngày thành lập kia cũng là ngày cô phải thi cầm – kì – thi – hoạ. Nhưng theo cô dự đoán sẽ có một điều không lành sắp xảy ra. Rất có khả năng...

“Lần lễ hội này sẽ có cả viện sinh của các trường nổi tiếng khác đến dự tham gia cuộc thi CẦM-KỶ-THI-HOẠ...”

Ừm ừm...

Một tiếng pháo nổ trong đầu của Nhi. Cô nàng không chống đỡ nổi phải ngã về phía cô bạn thân của mình. Vì cái gì? Vì cái gì... mà ông trời lại trêu ngươi cô như vậy? Nếu lần này cô mà chẳng may sơ suất trong cuộc thi thì coi như mãi mãi cô không bao giờ dám nhìn mặt mọi người nữa. Không bao giờ!!!!!!

Trong khi Nhi đang chìm vào suy nghĩ của chính mình mà đâu hay biết có một ánh mắt lạnh thấu xương đang chăm chú nhìn cô. Hân cười quỷ dị, đứng dậy nhưng vẫn không dừng lại ánh mắt kia đi về phía micro. Hân ta vừa lên, những đôi mắt tròn tròn, vẻ ngạc nhiên xuất hiện trước mặt các viện sinh.

Họ đang tự hỏi, liệu họ có bị hoa mắt không?

Đó chẳng phải là đại hoàng thái tử – Phong Vũ Kiệt?

Khuôn mặt hân lạnh lùng, lướt qua hàng ngàn con mắt đang chăm chăm nhìn hân. Ánh sáng long lanh chiếu tập trung vào người con trai chính giữa khán đài. Anh ta mặc một bộ đồ trắng tinh khôi cùng chiếc nhẫn kim cương loé sáng trên ngón tay. Mái tóc hơi hung nâu bồng bênh chiếu rọi khuôn mặt đẹp đẽ tựa như thiên sứ nhưng lại mang vẻ lạnh lẽo khiến người ta run rẩy.

“Các bạn!”

Một câu nói của tên nam sinh kia dường như một nguồn điện kích hoạt bom nổ chậm. Nhưng quả bom ấy lại không nổ to thành tiếng mà làm chấn động tâm của bao người.

“Vì lễ hội mùa xuân lần này hội học sinh sẽ rất bận rộn nên cần thêm một số bạn học giúp đỡ... - cả hội trường nín thở... Chúng tôi sẽ tuyển chọn vài người trong số các bạn dưới đây tham gia hội học sinh!”

Rầm...

Tất cả các viện sinh đều lao loạn hân lên khi nghe quyết định của Kiệt. Mọi người nhìn nhau rồi cùng hướng lên phía khán đài. “Mong rằng tấm vé may mắn ấy thuộc về mình” Đó là điều mà tất cả đều đang nghĩ đến.

Hạo một lần nữa bước ra, vẻ mặt thương thức.

“Hiện nay chúng tôi đã có trong tay danh sách của những thành viên có mặt trong ban hội học sinh. Yêu cầu tất cả những bạn có tên trên đứng lên phía trước khán đài.”

Cả hội trường đều nín thở, chờ mong cái tên cái mình có mặt trong lời nói tiếp đó.

“Lưu Huy Khánh – Lam kim” (K:Cái tên này quen quen nhỉ?*cười gian*)

“Lâm Tuấn – huyền kim”

“Tề Phương Hi – Đá quý”

“Trần Minh Hiểu Trang – Phụng kim”

“Cuối cùng...”

Bốn cái tên đã được nêu lên, tất cả mọi người đều hồi hộp. Ai cũng muốn được có mặt trong danh sách. Cả hội trường vang lên tiếng xì xào ngày một to dần.

“Chắc chắn là Thanh Thanh của chúng ta!”

Giọng của một nữ sinh vang lên ở phía một góc nào đó. Khuôn mặt cô ta tràn ngập vẻ tự tin, đôi mắt hướng về phía người bạn bên cạnh cười nịnh nọt.

“Cậu đừng nói thế!”

Diệp Thanh Thanh tỏ vẻ hơi ngượng ngùng cúi đầu nhưng thật ra trong lòng cô đã chắc chắn mình sẽ là thành viên cuối cùng kia. Ngoài cô ta ra thì còn ai xứng đáng? (K: con này kiêu thật! =_=#)

“Quá kiêu căng! Cô ta nghĩ mình là ai chứ?” - Trang tức giận nói

“...” – Nhi gần như không nghe những gì mà cô bạn nói. Tâm trí cô hiện giờ chỉ quan tâm tới cuộc thi vớ vẩn kia. Nhi chán ghét nó nhưng vẫn phải tham gia. Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc vì đã bị lừa bạn cho vào vòng.

“Nhi, mình cá người có mặt trong danh sách là cậu!” – Trang quả quyết nói, tay cô nâng cũng không quên vỗ vai về tự tin.

“Hả?” – Nhi giật mình

“Cậu yên tâm đi, có mình ở đây thì việc gì cũng có thể! Đến lúc đó để xem cô ta còn giương giương tự đắc nữa không!”

Hạo nhìn vẻ mặt của toàn bộ viện sinh, miệng cười cười. Hắn lướt qua mọi ánh mắt đang nhìn hắn về mong đợi kia, chậm rãi lên tiếng:

“Cuối cùng là...Phương Tuyết Nhi!”

Cái...cái gì? Cô không nghe lầm đấy chứ? Hình như hắn ta vừa...vừa đọc tên cô thì phải? Không thể nào...! Không a!!!!!!

Mặt Nhi tái nhợt, há hốc mồm nhìn tên nam sinh phía trên kia.

Trong khi đó, Trang miệng cười vui vẻ như bắt được vàng, quàng cổ Nhi, hét lớn:

“Mình biết ngay mà, thế nào cũng là cậu...Ha ha ha... nhìn cái bản mặt méo xệch của Diệp Thanh Thanh mà tớ thấy thật thỏa mãn và sung sướng...”

“...” – Nhi không nói gì. Đơn giản vì bây giờ cô đâu còn gì để nói. Hiện nay Nhi đang bị sock toàn diện, cô thật muốn ngất mà không được.

Vì sao? Vì cái gì mà cô lại bị vào cái nơi đáng ghét ấy?

Nhi cứng đờ, đôi mắt thờ thẩn nhìn lên bầu trời thật cao, thật trong xanh kia.

Quác...quác...

Tôi được vào hội học sinh rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Mảnh Ghép Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.